

Георги Коновски

БЪДЕЩЕ ЕВЕНТУАЛНО

ГЕОРГИ КОНОВСКИ БЪДЕЩЕ ЕВЕНТУАЛНО

chitanka.info

Три възможни истории от евентуалното бъдеще...

Неоптимистични, дори плашещи...

Но за хора — хора, които могат да променят света. Към по-добро или към по-лошо... Зависи от тях...

Фантастика ли е?

По-скоро — три от разклоненията по пътя към бъдещето...

ТЕРИТОРИЯТА

*Една реалистична антиутопия...
Забранената зона, наречена Територията...
Земята, където някога е живяло племето на
българите... Пустинята, сметището на
Европа... Част от Великата американска
империя... Граничеща с Джипсиленд...*

*История с минало, с възможно бъдеще, с
мрачно съвремие...*

1.

Джейн и Джон се ожениха...

Време беше да минат от нормалното към социалното сексуално общуване.

Навършваха тридесетте, след пет години трябваше да предадат в Обществения дом две деца — така, както изискваше цивилизационният закон. И както бяха направили родителите им навремето...

Поради което Джейн се раздели с голямата си любов — красивата Грета. Край на нормалния секс, край на нежното женско общуване, край на красивите вечери сред приятелките...

А Джон трябваше да каже „Сбогом!“ на Пиер. Край на здравия мъжки секс, край на вечерното общуване в елегантните барове от типа „№ 7“ (какъвто номер официално носеше техния пол сред 50-те открити до този момент).

С две думи — край на традиционната любов...

И начало на социалното семейно гнездо...

Което свиха на 16 етаж в Трета кула при Супернебостъргач 100...

Грета и Пиер им направиха царски подарък — истинска гарсонiera, цели 20 квадратни метра. При това на специален етаж за можещи да си позволят разкош двойки. Дори общите тоалетни бяха две, а баните даже три — при това само за осемте семейства, обитаващи етажа...

Вярно, не беше толкова весело, както на по-долните етажи, където бяха настанени несемейните. Там имаше барчета, устройваха се купони, създаваха се условията за свободен и демократичен избор на партньор — партньорка в рамките на една нощ...

А тук...

А тук задачата на младите хора беше друга. Поради което те се завръщаха в семейното гнездо уморени и се залавяха с труд в името на

обществото. Все пак, двете деца трябваше да бъдат предадени в Обществения дом. А преди това да се родят...

Та — трудно, необичайно, понякога дори противно, обаче се налагаше старателно да извършват ретроградните сексуални движения. И да се опитват понякога да стигат до интерес, че даже и до оргазъм...

За това спомагаше спалнята — с широко легло, нарочно създадено за постепенно свикване със странното спане редом с човек от другия пол, с красивите тапети, хубавите мебели и тънките стени, през които трябваше да чуват подкрепящи ги звуци от останалите седем спални...

А супер разкошът беше до сами гарсоньерата им — балкон, гледащ към прозорците на огромното здание на Централен Ню Йорк. При внимателно взиране в долния десен ъгъл на погледа се виждаше част от Сентръл парк — сега музей. Над него бяха запазили дори вертикално празно пространство, стигащо чак до купола на града. Което беше, разбира се, пилеене на жилищна площ, но какво ли не прави американецът, за да съхрани част от древната история на великата империя...

Джейн и Джон бяха доволни в гнездото си. Особено, когато вечер гледаха новините на телевизионната стена и ужасени научаваха какви зловещи неща се случват в изостаналия околнен свят...

Някъде в Мексико (за мястото му дори се посдърпаха — Джон твърдеше, че е нейде в Япония, Джейн беше сигурна, че е част от бившата германска империя, която, както помнеше от предпоследния, трети клас в училище, заемаше централно място в континента на негрите), та някъде в Мексико хората се убиваха, за да имат място за живеене. А напоследък в новините се запромъкваша съобщения за появата на канибали в далечна Канада...

Храната не стигаше, жилищата бяха недостатъчни...

Но великата американска империя царуваше над света и умело използваше ресурсите му — защото суперхората, които бяха нейни граждани, имаха всички права да живеят нормално...

За сметка на изостаналите биологически, културно и политически останали човекоподобни. Които бяха товар, та дори излишък за господарите на света...

Е, някои американци можеха да си позволят известен разкош. Гарсоньерата на Джон и Джейн беше първото стъпало на издигането.

Но имаше хора, които живееха в огромни вили по океанското крайбрежие...

Целта на всеки американец беше да успее... И да излезе от градските пещери, да си купи поне сто квадрата свободна площ нейде сред природата...

За което трябваха пари. Много пари...

Разбира се, Джон и Джейн не бяха празни мечтатели. И знаеха, че към върха се тръгва бавно, спокойно, с премерена крачка. Поради което бяха убедени, че са на прав път, когато си направиха плана за живота: две деца, а след сдаването им в Обществения дом — усилен труд на по две места, пестене, устрем в кариерата...

И така — докато Джон стане поне собственик на фирма с милиарден капитал, а Джейн се издигне в администрацията до поста говорител на вицепрезидента...

Планове, планове — но имаше и реалност.

И тя поднасяше изненади.

Каквато им направиха групите от Лесбо-гей свободната компания.

При поредната вътрешна лотария Джон изтегли печеливш билет.

Романтично пътешествие до Джипсиленд с придружител...

Разбира се, посочи Джейн и сега бяха заети да стягат багажа. А той не беше малко — гримовеите им, тоалетните принадлежности, три вида прашки — женски, мъжки и мъжки с женски оттенък, модни дрехи и, естествено, екипировка за сафари...

Защото ходили вече на далечните Балкани (тук също поспориха къде е тази държава на екзотични диваци, Джон смяташе, че в Тихия океан, Джейн беше уверена, че е в Колорадо) им казаха, че почти няма разлика между сафари в последния зоопарк в Африка и разходка до Балканите. Също зверове, също джунгла, също мизерия, също много черни...

Така че вечерта преди пътуването двамата си легнаха рано. Нямахме време за нежни ласки, пък и седмица преди това бяха се упражнявали в задължителните секс пози, та Джейн смяташе да не си губят времето, ако измерванията покажат настъпваща бременност. Просто не й се занимаваше с тия нужни за бъдещите деца, но изморяващи я ретроградни игрички — според нея, дори доста

нехигиенични и дразнещи организма ѝ, свикнал на нежната любов на Грета...

Което, впрочем, Джон одобряваше — и нему не му се щеше да прегръща крехката Джейн, а да си представя обезкосмения, як, пъргав Пиер с...

В този момент обикновено му ставаше лошо и той вземаше поредната таблетка, според докторите постепенно изчистваща нормалността му и превръщаща го в хетеросексуален...

2.

Слънцето в техния сектор изгряваше точно в седем сутринта. Нито сезонът, нито климатът влияеха на меката, топла светлина. А часът беше определен според проведеното гласуване в сектора. Повечето жители работеха на сходни позиции и нямаше нужда да бъдат събуджани по-рано...

Още предната вечер багажът — три големи куфара, плюс „спасителния сак“, бяха изпратени към летището.

Така че двамата бяха необременени с товар, а и имаха достатъчно време, за да закусят в модното тази година кафене на 244 етаж на небостъргача.

Оттам имаха само пет минути ход със скоростния асансьор до площадката на покрива, а после започваше приключението...

Като начало трябваше да отидат до летището. Кое се намираще недалеч, в района Бостън, някога самостоятелно градче, а сега квартал на Северен Ню Йорк. Някакви си час и десетина минути път по аутобана.

Е, можеше да прелетят с местен атомолет, можеше да отидат и със суперскоростното метро, но Джон искаше да покаже на съпругата си гордостта на всеки американец — вилите по Източното крайбрежие. Подобни имаше само на Западното, но там бяха само десетина, докато тук покрай плажовете се разполагаха цели тридесет частни дворци — символ на благополучието и белег на изключителни възможности. Плюс примамливата символичност какво може да постигне американецът, ако се труди непрестанно в офисите и централите на бизнеса...

Сладостта им беше и в тяхната обособеност като награда и знак. Не всеки, съвсем не всеки можеше да натрупа необходимите средства, та да си купи подобна вила. Понякога дори милиардерите нямаша достатъчно авоари и се налагаше да се задоволяват с няколко етажа в небостъргачите на Централен Ню Йорк или Сан Анджелес...

Имаше неща, които и парите не можеха да купят...

Старинният автомобил вдигаше само 800 километра в час по релсите на аутобана. Това даваше възможност на двамата да се любуват на белите вили, кацнали като чайки покрай брега...

— Ще дойде и нашият ден — каза мечтателно Джон...

Джейн само въздъхна. Земята беше така пренаселена, че някъде хората се опитваха да строят жилища надълбоко под земята. Доста рисково при зачестилите земетресения...

Е, имаше и свободни земи — например, тая територия, където отиваха. Но това бяха области, където никой не се наемаше да живее спокойно — без сигурността на американската армия, без гигантските стени, обграждащи САЩ, без законите, позволяващи всеки натрапник във великата империя да бъде ликвидиран като наказание и заплаха за останалите безразсъдни анархисти...

Модерният цивилизован човек не можеше да преживее извън капсулата на цивилизацията...

А дивацината на прерии, степи, пустини, джунгли просто не беше за истинския американец...

Освен ако не беше добре обучен, въоръжен и снабден с всичко необходимо за извънредните ситуации...

Каквито вещи, уреди, пособия, оръжия и запаси задължително съдържаше крайно необходимия при подобни на тяхната авантюри „спасителен сак“...

— Какво ли ни чака... — Джейн премести погледа си към своя съпруг.

Джон мъжествено — с което й напомни за любимата Грета — въздъхна. Тия жени... Да беше Пиер — всичко щеше да е ясно и нормално...

Но, все пак, законът ги свързваше и той уважаваше дори страховете на Джейн.

— Едно интересно пътуване, една авантюра, за която ще разказваме в бара, едно откъсване от цивилизацията, за да срещнем изостаналите хора... Където са останали...

— А има ли такива в Джипсиленд?

— Има — Джон беше прегледал добре нужната литература, дори беше прочел скоростно, само за час, трите странички на брошурката с упътванията — Навремето там е живял някакъв тюркски народ...

— Това какво е? — попита Джейн...

— Народ, близък до хората в нашата съюзница Турция. Оная държава, дето е разположена около голямата ни база в Ан... — Нещо му се губеше названието, та извади книжката — Анадола, да... Тоя народ — сега Джон беше уверен, текстът му даваше успокоение — тоя народ се наричал българи или бугри. Но бил нападнат от ония диваци рашъните и се наложило да отиде на юг, в родината си, където останал...

— А ние какво ще гледаме? — Джейн го гледаше с невинните си като прясна девица очи...

— На тази територия са останали истинските древни жители — джипситата. Или по тяхному — циганите. Имаг свои племена, устроили са си живота волно сред природата...

Джейн притвори очи...

Зелени долини, сини реки, изумрудено небе, танцьори — както на снимките в проспекта... Екзотика и красота...

За циганите тя знаеше немалко. Колко сериали беше изгледала за тия благородни, трудолюбиви, мирни, смели деца на природата...

Щеше да е прелестно, както казваше Грета...

3.

— Добре дошли на борда на нашия стратоплан, скъпи пасажери...

Гласът на стюардесата — мек и нежен, се носеше из голямата кабина. Джон и Джейн седяха в дълбоките, удобни кресла и с внимание слушаха думите ѝ. Нали затова пътуваха — за да научат още нещо към натрупаното през четирите години основно американско обучение...

Креслата бяха три. На третото, до сами пътеката, седеше доста възрастен човек, в изискан костюм, със стилна вратовръзка, подсказваща, че принадлежи към една от висшите класи — може би дори корпоративен мениджър...

— За вашето удобство компанията ни предлага полет с класически стратоплан. Знаете, че до колонията Европа може да се стигне и със самолет — един доста неудобен за хора като вас полет. Но стратопланът... Това е последната дума на модерната техника днес.

Разбирате, че в ниските слоеве на атмосферата тяло не може да постигне големи скорости. Поради което се налага то да се издигне в стратосферата и в разределения въздух да се достигне желаната висока скорост...

Вие се намирате в тяло А на стратоплана. Другото тяло — С — е абсолютно същото по размери, но, разбира се, отстъпва по комфорт и удобства. То е предназначено за пътници от втора класа — колониални чиновници, банкови служители, военни. Плюс обслужващия ви персонал, с който, за съжаление, се налага да се разделите до кацането ни в съответната колония или територия...

Извиняваме се, че не можем да отговорим на множеството желания да посетите тяло В — носещото стратоплана. Напрегнатата обстановка в колонията Азия, опасностите от бандитите на Мохамад Зулу и рисковете за вашето благополучно прелитане отвъд океана, накараха компанията временно да спре познавателните посещения на носещото тяло В...

След това стюардесите се пръснаха из големия салон и започнаха да демонстрират спасителните жилетки, работата със саловете, микрорадиостанциите, показваха най-съвременните и мощни уреди за спиране агресията на акули или други морски обитатели...

Джон и Джейн следяха внимателно показването на неща, които (не дай, Боже!) можеше да спасят живота им.

Техният спътник се отнесе пренебрежително към разиграващото се, кимна леко и веднага една стюардеса дотича до него.

— Вие ще желаете ли нещо? — попита той седящите отляво му младоженци. Леко смутен, Джон пожела напитка, същата, каквато би си поръчал господинът. Джейн се задоволи с натурален сок от портолимон...

— Приятно ми е — каза съседът им — Тиодър Крейн, главен инспектор на колония Европа...

Младите се представиха и предизвикаха интереса на висшия чиновник...

— На сватбено пътешествие, а... — произнесе той замислен — И къде?

— Из територията Джипсиленд — каза малко смутено Джон...

— Хубава екскурзия — одобри мистър Крейн — Екзотика, емоции, занимателна почивка... Предполагам, че сте подготвени за приключенията?

Джон кимна неуверено, което не остана скрито за мистър Крейн...

— Млади хора, млади хора — укорително поклати глава той — Основното образование има за цел в рамките на четири години да ви даде една хубава основа. Но после следва още и още учение. Вярно, след като Хубермайер измисли образователното внушение, знания се наливат буквално за дни, но все пак... Не бива да спирате само до нивото, което е необходимо на средния американец. Трябва да се подготвяте за издигане във висините на управлението на света. Че кой, ако не вие, ще дирижира този огромен световен хор? Кой ще ръководи нашите колонии, земи, територии? Още повече, когато в скоро време очакваме аеронавтите ни да докладват за създаването на постоянна колония върху Марс...

Джейн го гледаше с интерес. Тя за пръв път седеше толкова близо до висш управител на този американски свят.

Джон тихо започна да разпитва мистър Крейн за Европа...

— О, това е неголяма, но добра колония. Състои се от десетина големи държави. Географски към нея спадат и няколко територии, но административно избягваме да ги включваме в цялото. Само хабят средства, а всъщност нищо полезно не получаваме от тях... Да вземем земята, където е територията Джипсиленд. Там някога са живели бугри, знаете, нали?

Джон с гордост разказа прочетеното от брошурата. Мистър Крейн кимаше...

— Да, така е — рече той, когато Джон изложи всичко, което помнеше — Бугрите са били интересен народ, макар да са подминавани от историците. Сами разбирате — на тая земя някога, преди новата Американска ера, са живели какви ли не народи. Елини, траки, склавини разни... И дори е имало няколко дивашки племенни образувания на бугрите. Успели са по едно време да държат почти целия полуостров под властта си. Но, разбира се, след разгрома на рашъните, истинските бугри са отишли в родината си Турция. А на територията са останали предтечите им — циганите. И сега живеят там волно и свободно...

— Тук ли? — Джон замахна с пръст над картата, намерена от него в електронния бележник...

— О, не чак толкова — мистър Крейн очерта малък овал над земите на юг от планина, пресичаща като гръбнак полуострова — Това е Джипсиленд. Доста интересна, но и много опасна земя. Това е единствената точка на континента, където държим повече от десет бази и охраняваме региона. Другаде нашите войски са почти като охранители на реда и спокойствието, а тук се налага да патрулират, да спират набези, да задържат опитите на циганите да налагат своите закони...

Джон беше леко стреснат...

— Да налагат?

— Не, не — махна с ръка мистър Крейн — Просто за този народ няма никакви правила, закони и принципи. Те са истински деца на джунглата. Много са интересни, но винаги трябва да държиш ръка на спусъка. Затова и с нашите сафарите изпращаме охрана от професионалисти. А и, случи ли се нещо недобро — веднага наказваме жестоко. Без оглед на вината. Така че — не се безпокойте, не се

плашете... Но, разбира се, бъдете внимателни. Обаче, да не ви
стрякам, ще ви инструктират специално...

4.

Разбира се, Джейн не се плашеше лесно. Колко екшън филми бе изгледала... Дори се беше запознала с един от актьорите, изпълняващ главната роля в цяла поредица...

Е, вярно — беше лош любовник, не се интересуваше от партньорката си, по едно време я остави и отиде да пийне специално уиски, а на нея дори кафе не предложи...

И най-лошото — заряза я малко след това, тъй като го извикаха по повод някакъв договор за нов филм. Добре поне, че се сети да извика асистента си, та Джейн не остана капо...

— Мистър Крейн, — извънтя нежното й гласче — А какво е това тук, над планината? Тая зона в черно — между синята линия и границата на Джипсиленд?

Мистър Крейн се понамръщи малко, обаче бързо сложи дипломатическата маска.

— О, това е Забранената зона... Именно нея наричаме Територията... Зона, която покрива немалко земя, но в която не живеят хора. Или поне — нормални хора... Запомнете, младежи — в никакъв случай не отивайте там! Дори да ви предложат охрана, дори с армейски отряд да сте — не отивайте...

Джон също не издържа на любопитството:

— Но — защо? Та ние точно това търсим — приключения, екшън, живец...

Мистър Крейн извади нова пура, бавно я подряза, запали, издуха внимателно облачето дим към абсорбатора над креслото.

— Разбирате ли — зоната е изключително сложна. Археологически резерват. Затворена за посещения, тъй като не искаме външни лица да се намесват в стерилността й. Само по тази причина около нея са разположени няколко гарнизона, има сложна наблюдателна система, по специален график патрулират усиления до зори...

Но това не успокои Джейн:

— И защo толкова грижи? Утре нас ще ни водят на разкопките в някакъв древен европейски град, унищoжен през Четвъртата световна война... Как беше, Джони?

Джон вече шареше с пръсти по електронния бележник:

— Берлин, Берлин...

— Именно — каза мистър Крейн — Берлин е изучен град, над развалините му са прокарани специални пътеки за посетителите, дори радиацията е сведена под безопасната доза. А в Забранената зона работят само архeолози в специални костюми...

— И какво изучават? — полюбопитства Джейн.

— О — мистър Крейн се оживи — Помните ли за бугрите? Именно там са живели, преди да открият истинската си същност и се върнат в родината си Турция. Това е станало още при запoчването на Третата световна война. Обаче, се намесили руски шпиони, които пренесли на тая земя своята, руската, азбука. И дори създали „учебници“ — но в кавички. Лъжливи, пропагандни, манипулиращи миналото. Мамели доверчивите, че не са тюрки, а друг народ, че имат древна история. По-древна дори от Великата турска империя. Измислили разни владетели, стигнали до там, че говорели за някаква Източна Римска империя и някаква империя на бугрите...

— Това — какво е? — запита Джон...

— А, имало е някога голяма империя в малка Европа, със столица в Рим. После тая империя станала германска, а сетне ние, американците, сме я наследили. Не зная дали сега учите, но специалистите разказват за световни лидери като Вашингтон, Линкълн, Рейгън... Все императори, които владеели света, наказвали лошите, защитавали невинните. И това — от най-древни времена насам...

— Тоест — не е имало никакви други империи? — поддаде се напред Джейн.

— Точно така! — Мистър Крейн беше въодушевен от възможността да помогне със знанията си на младежите и едновременно с това да демонстрира образованието си. Все пак, беше с диплома от десети клас на специалното училище в Харвард...

— В човешката история е имало две империи. Римската и наследницата ѝ — Американската. Е, турците говорят за своя империя, но... Съюзници са засега, защo да спорим? Китайците също са имали

претенции за имперско минало. Това — преди да успее Китайската пролет преди 100 години и китайският народ да заживее щастливо в новите 27 американски щата. Други страни също се опитват да придадат достоверност на легендите си...

— И защо това нахалство? — чак подскочи Джейн.

Мистър Крейн снизходително махна с ръка.

— Комплексите на малките народи, стремежите на късно появилите се държави да изглеждат по-древни. Някои дори стигат до смешни твърдения, че са били създадени преди САЩ...

Джон така се изсмя, че чак изпръхтя. Джейн беше по-сдържана, но и нея я обхвана кикот...

Наистина — беше и смешно, и жалко...

Цели четири години тя беше учила — при това с отличен успех по възловите основни предмети като готварство, домакинство, етикет... И някакви туземци от европейските джунгли да имат претенции, че знаят повече от нея и Джон...

Мистър Крейн стана сериозен.

— Та затова ви препоръчвам настойчиво, а в нашето губернаторство в Ню Буда ще ви поискат поемане на задължение да не се и опитвате — в никакъв случай! — да нарушавате границите на Забранената зона. Има толкова интересни за американци места — молове по последен модел, увеселителни паркове...

Джейн и Джон кимнаха послушно...

5.

— Ню Париж — каза мистър Крейн след два часа.

Джейн и Джон включиха екраните пред себе си и видяха града отгоре. Беше огромен — макар и твърде далеч от техния Ню Йорк. Е, някъде към площта на Централния град можеше да покрие. И толкова...

Все пак, Европа си беше малка страна — изостанала зад предтечата си САЩ, със застаряващо и намаляващо население, добър пазар, но отдавна изгубил възможностите да се конкурира с напредналите икономики на Южна Африка и Източна Азия... Да не говорим за американската...

Все пак, имаше доста различия между конгломерата под тях и големия град. Най-напред — изпъкваха високи кули, заобикалящи метрополиса като висока крепостна стена. Като ония от анимационните филмчета по история, които им пускаше мис Мериуедър едно време в училище...

Джон посочи към тия странни кули и мистър Крейн кимна.

— Това са стопански кули — каза той — В тях се произвеждат хранителни продукти. Някои са химически заводи, други цели хидропонни селища, трети са заводи и фабрики... Изнесено производство. Има го и край Голям Ню Йорк, но е в покрайнините на Купола. А вие, както разбрах, живеете в Източен Ню Йорк, виждате само Централния град. И затова не знаете откъде идват храните ви...

Джон се сепна. Наистина — за своите няколко години нито веднъж не беше се питал как до масата в ресторанта или кафенето идват продуктите, от които майсторите на приготвянето вършеха чудеса...

Беше учил отдавна, че химическите процеси са сложени в услуга на човечеството, че овкусителите и ароматизаторите са вълшебните ингредиенты, които „оцветяват“ ястията, че опитните производители могат дори от амбалажна хартия да получат храни, от които да се оближе сам човек...

Е, до него подобни не бяха стигали. Макар да знаеше, че в работническите райони ползваха само и единствено химически преобразувани продукти.

В кулите, където живееха доскоро с Пиер, а Джейн с Грета, храните бяха внимателно преработени естествени материали. Без отпадъчни технологии, вярно, но...

Но пък другаде наистина сервираха чисти химикали — полезни, обогатени с нужните за живота елементи, дори примамливо, наркотично вкусни. Нямахше и начин да се избира...

Всичко зависеше кой къде е роден. В кулите до номер пет в комплексите живееха хора от преходните групи. От тях набираха заслужили с труда и интелекта си висши чиновници, управляващи държавата, местни ръководители на общността.

Над пети номер бяха кулите на работещите — всякакви изпълнители, които и теоретично нямаха шанс да излязат от кръга апартамент-спалня, обществена трапезария, една баня за три етажа, определен транспорт до местоработата...

Джон и Джейн имаха късмет — и двамата бяха деца на хора, устремили се към високите етажи на държавната кула. След годините в Обществения дом, бяха насочени към специалното училище — за цели четири години. Другите деца се насочваха към трудовата заетост — държавата нямаше време за губене да очаква кога малките ще пораснат. Животът изискваше усилена подготовка и управляващите империята я даваха на недораслите — както наричаха официално децата от кулите с големи номера...

А наследниците на имперските родове — каквито не бяха Джон и Джейн, ги изпращаха освен в четиригодишното училище, и в специалните училища като Харвад, Йейл и други подобни. Които някога са били университети, но после държавата е решила, че при наличието на толкова богата информационна база и така точно разписани правила, няма нужда да се губи време и стегнала учебните програми в цели шест години — чак до десети клас...

6.

В Ню Париж останаха два дни. Достатъчно време да разгледат Музея на световния упадък и да се разходят край бетонните канали, бележещи мястото, където някога е текла реката Сона... Или Сена — това нямаше никакво значение за младите пътешественици...

Настаниха ги в голяма стая — побираше двойно легло, шкафче, рафт за дрехи, дори имаше самостоятелна баня. Е, с душ и подвижна тоалетна само, но в сравнение с обикновените стаи...

Хапнаха в голямата зала на ресторанта — няколко вида пюрета и дори по едно пилешко крилце, лукс за европейската колониална кухня...

Музеят на световния упадък включваше все неща, които — честно казано — не вълнуваха американците. Някакви картини, стари скучни филми, дори книги. При това отпечатани на хартия...

Къде-къде по-безинтересни като забавления от американската класика...

Джон се сети за любимите си филми — екшън, дупшън и секшън... Джейн — като по-изтънчена, дама — разгледа книгите. Повечето бяха написани на древен език. Екскурзоводът каза, че се наричал френски и го владеели античните племена, живеещи в тая част на колонията Европа. За щастие, към експонатите — книги имаше приложени електронни четци, та Джейн разбра от гласа на артиста за какво става дума в архаичната творба. Не може да се каже, че се развълнува. Или впечатли поне...

Все пак, ставаше дума за изостанал, варварски народ, интересуващ се от твърде далечни за модерния културен американец неща...

Вярно, навремето може да е имало някакви проблеми с човек, който е пестял парите, внимателно ги инвестирал, не раздавал скъпите средства дори на сина и дъщеря си, готов на всичко — само и само да увеличи натрупаните с ум и пестеливост златни монети... Но да го превръщат в пиеса, че и да се изучава в училището... И да осмива

авторът подобен разумен човек... Не, не — наистина не е съвременно...

Е, в музея имаше и приятни изненади. Джейн откри любимия си рекламен постер — млада, полуусмихната жена, изразяваща възхищението си от прекрасните бисквитки...

Наистина, имаше лека промяна. На копието липсваха чашката чай и бисквитите в ръцете на момичето, нямаше и пакетчето с ясно видимо лого пред нея. Стоеше загледана и унесена, както си беше на оригинала, дори названието на бисквитките „Мона Лиза“ се виждаше на табелката под постера...

Гидът каза, че това било известна картина, а Джейн разочаровано се замисли защо са разрешили на някакъв художник да развали прекрасната реклама...

Иначе всичко в Ню Париж беше като в родната Америка — „Макдоналдси“, „Кентъкски пилета“, магазини, магазини, магазини... На места стоките се продаваха в истински молове, другаде изостаналите европейци бяха имали сили и умение да издигнат единствено малки магазинчета, при това насочени към един само вид стоки...

Изобщо — нормално градче, каквито някога е имало в Средния Запад...

И, ако не беше промеждутъчна станция за пътуването им, надали имаше смисъл да спират. Камо ли да разглеждат някакви останки от древни, изостанали в развитието си, доста ретроградни и съвсем не модерни хора...

На сутринта заеха местата си в малката трифибия и тя ги понесе на изток. Към приключенията, към екзотиката, към дивите краища на съвсем остарелия континент...

7.

Трифибията беше модерен вид апарат — съчетание от движещата се по земята, върху водата и в небето машина. Тяхната побираше десет пътници и съответния екипаж...

На виртуалната карта, появила се върху екраните пред всеки пътник, маршрутът изглеждаше почти права линия до река Дунав. А после рязко завиваше на юг и след нова чупка — на изток.

Стюардесата обясни на учудената Джейн:

— Забранена зона... Там има само наши охранни части в специалните бази. И археолози, които работят в останките на номадските селища на бугрите...

Джейн се сети за предупрежденията на мистър Крейн и разбра, че е по-добре да не разпитва. Държавата е решила да затвори тая зона — значи държавата знае повече и мисли за всичко. Нямахме смисъл да спори с най-великото творение на американската политическа мисъл — държавата. Пък и известният президент (кой беше?) нали е казал: „Не питай какво прави държавата за теб, питай се какво ти да направиш за нея“... Е, някаква сдържаност беше нормална дан пред величието на държавата — гарант за демокрацията и свободата на човека...

На големия екран плавно се движеше картината, която можеше да видят, ако трифибията имаше прозорци. Красиви зелени равнини, беловърхи планини, синята змия на голямата река, виеща се нейде на изток...

Сетне за миг се появи образът на Забранената зона.

Нищо особено — пак пролетни земи, пак високи върхове, пак ширнала се красота...

И защо трябваше да е забранена?

В този момент приключението започна...

Внезапно трифибията се залюля, започна да набира височина, после се спусна надолу, понесе се вляво... вдясно... пак нагоре...

— Внимание, внимание — чу се глас — Говори капитанът на полета. Силни турбуленции по причина на неочаквана буря. Моля, затегнете коланите! Приберете всички остри и опасни предмети, наведете глави към коленете...

Джейн и Джон автоматично пипнаха коланите — затегнати бяха, после той прибра очилата си в калъфа, тя се приведе под силната му ръка, стискайки здраво очи...

Известно време трифибията се люшкеше във всички посоки, сетне настъпи потискаща тишина...

И гласът на капитана:

— Внимание... Падаме... Опитвам планиране, надявам се да успеем да намерим подходящо място за кацане...

Младите американци бяха убедени в крайния успех. Е, какво — извила се е буря, но за американската техника предели няма...

Чу се гръмкото изревяване на двигателя...

И рязък удар... После пак усещане за безтегловност... Пак удар... Пак олекотяване... Стомасите се изкачиха към гърлото, очите засмъдяха, в ушите някой натисна с огромна скала...

После времето спря...

Колко минути... или часове... стояха така свити, смачкани от напрежението, вкопчени в ръцете си — не разбраха...

Джон надигна глава...

Трифибията не мърдаше.

И хората в нея бяха застинали...

Десет пътника, стюардесата... Плюс двамата пилоти, които бавно, много бавно, влизаха в салона...

Единият провлачваше десния си крак, другият се опитваше да изчисти повръщаното от предницата на китела си...

Джон изви очи и разбра отде иде миризмата на кисело. И той, и Джейн бяха избълвали съдържанието на stomасите си върху дрехите си, че и на пода и по креслата.

Кога бяха повръщали — не помнеше...

Грабна бързо салфетки от чантата си и започна да трие...

Или поне така му се стори. Защото видя, че и Джейн автоматично се опитва да скрие следите от ужаса, но... Бавно, много бавно... Като на забавени кадри от стар филм...

Останалите пътници също се грижеха за външния си вид, пренебрегвайки напиралите въпроси... Страхът да разберат истината отлагаше всякакви питання...

Двамина от хората в салона не бързаха. Мъж и жена се бяха отпуснали, задържани само от коланите. От пръв поглед се разбираше, че чистотата е последната им грижа...

А още двама бяха отворили уста и се държаха здраво — единият за крака, другият за ръката...

Чак тогава Джон разбра защо не чува шум — просто ушите му бяха заглъхнали. Изглежда не беше само с него така, тъй като почти никой не поглеждаше към виещите от болка. Само стюардесата се придвижваше към ранените, подпирайки се върху седалките...

А след това шумът се върна...

Викове, писъци, несвързани крясъци, нечий гласове, опитващи се да говорят логично...

— Нееее... Оооох... Аааа... Мамка му... Моля, запазете спокойствие... Всички насам — напуснете бързолета... Иии... Олеле... Майкъбъл... Откопчайте коланите и бързо напуснете машината... Оооох... Насам, моля...

Най-после разбра — станало е нещо извънредно, нещо, невписващо се в правилата, нещо извън нормалността...

Джейн вече се надигаше, когато Джон започна да откопчава колана. Сетне двамата грабнаха пътните чанти и се запромъкнаха между ранените, мъртвите и обърканите хора към вратата, незначайно как отворена напреде им...

Не бяха първи навън. Здравият пилот вече влачеше ранения си колега към близката горичка. А наоколо...

Къде изчезнаха зелените равнини, белоснежните върхове, сините потоци...

Наоколо се лееше сивота — огромна сива територия, купища от боклуци, смрад... И разбягващи се дребни космати животинки, в които американците разпознаха внезапно уголемили се познатите им от уроците по реална биология плъхове... На ръст като домашни кучета, бързи, сливащи се със средата...

А някъде далеч се виждаха рошави хълмчета, в които дори от такова разстояние различава плъхове — великани...

И отгоре — постепенно наслагващ се мрак, над който блестяха яркочервени светкавици и се чуваха глухите тътени на гръмотевиците...

8.

Джон — тихият, послушният, нежният Джон, се втурна към вратата, успявайки пътем да викне на Джейн:

— Чакай...

И изчезна в сивия мрак...

През тънкия процепа на вратата тя го зърна как бяга със странни скокове — после разбра, че е прескачал бляскащи като метал локви, към горичката, до която вече бяха стигнали двамата пилоти.

Препречи пътя им, нещо викаше — Джейн виждаше само чертата на отварящата се уста, после блъсна командира, обърна се и побягна обратно...

— Джейн! — изхриптя той през вратата — Идвай! Идвайте всички... Това нещо може да избухне...

Ужасени, пътниците се втурнаха навън... Паника, хаос, червени светкавици, бляскави локви по земята... Един от тичащите се подхлъзна и падна. Чу се звук — нещо смесено между изпляскване в течност и мачкане на фолио... Човекът се сгърчи, опита се да се надигне, претъркули се... И замря...

Джейн се приведе. На червената светлина ясно се видя — мъртъв е! Просто застинал... С необичайни лъскави ивици, покрили лицето му...

Джон я затегли към горичката...

Как са стигнали — тя не помнеше. Видя странните сиво-зеленикави стволоче, видя двамата пилоти, лежащи под единия, видя задъханите спасили се хора наоколо си... И Джон, който явно беше поел в ръцете си ръководството на малката група...

— Взех одеала — говореше той на стюардесата — Раздайте ги... И вижте командира си — май е в криза...

Капитанът на кораба беше застинал като под погледа на Горгоната. Държеше на колене главата на помощника си, стенеше тихо, привеждаше се към него, вдигаше очи към небето...

Не е лесно човек да губи любовта си, помисли си Джейн. Но нали е пилот, отговорен е за пътниците...

Само че в момента нейният Джон беше спасител и герой. Той бавно обхождаше малката група — още петима здрави, освен тях двамата, разпитваше за рани или болки, помогна на стюардесата да завие в одеалото дребната възрастна жена, изгубила преди малко мъжа си, после се отдалечи и отиде до трупа на внезапно загиналия...

Върна се замислен.

— Джейн, — каза той, приляквайки до нея, опрял гръб на дебелия дънер — помниш ли уроците по химия?

Да, в трети клас имаха цял месец специализирани уроци, сети се тя. И още месец по онова... Физиката. Накрая дори учиха два месеца биология. Общи познания, нужни на съвременния човек. Останалото можеше да намери в интернет...

— Струва ми се — внимателно каза Джон — че човекът се е нагълтал с живак... Помня го — много ми беше интересен, когато мис Грейс ни го показа. Хлъзгав такъв, лъскав, обаче тя ни предупреди — много отровен... Не рискувах с локвите. Но ми изглеждат да са от живак...

Джейн го погледна. Малко, в нужните дози, обаче помнеше нещичко от ученото. Живакът наистина е отровен, но пък не се намира така — на полето...

— Май сме в особен район — продължи Джон — Локви живак, онези купчини там са боклук. Личи си, че е преработван, но е боклук. И тия отровени дървета... Прибави гигантските плъхове... А за въздуха да не говорим...

Джейн замря...

Забранената зона между планината и голямата река...

Джон се замисли. После се изправи:

— Господа, — заговори високо, за да надвика тътена от небесата — мисля, че сме в много опасен район. Капитане, стегнете се! И елате да видим как е трифибията. Ако може — нека се преместим в нея. Навън не сме в безопасност. Досега не е гръмнал, може изобщо да не се случи...

Бавно, капитанът положи главата на помощника си върху своето одеало, зави го с другото и тръгна с Джон към трифибията. Джейн не

издържа. Стана и забърза след тях. По-добре да рискува, отколкото да чака така — в неизвестност...

Чу шум зад себе си и се обърна...

И останалите идваха. Носеха одеалата, а тримата мъже бяха взели на ръце пилота. Стара жена се подpirаше на стюардесата, русото момиче с вече изкаляни коси, ситнеше до тях...

9.

В салона на трифибията беше тихо. Не се чуваха стенанията на ранените — стюардесата намери аптечка и с обучена ръка сложи инжекции с успокоителни. Сега и вторият пилот, и изпадналата в ступор възрастна жена, спяха...

Джейн тихо разговаряше със стюардесата. До тях седеше и русото момиче, успяло набързо да измие калта от себе си. Бъбреха си за какво ли не — само и само да не засягат темата за ситуацията и опасностите отвън. Тримата мъже седяха в креслата си — мълчаливи, вгълбени, затворени в някакви свои мисли...

Джон и пилотът бяха в кабината.

— А сега? — попита резонно младият мъж.

Пилотът вдигна рамене.

— Досега подобна катастрофа не се е случвала. Имам над двадесет чартърни полета с туристи в този район, но такава буря не ме е изненаждала. Не познавам Територията... Някъде има наши бази, има и спасители в тях, но... Надявам се, че вече са разбрали за изчезването и ни търсят...

— Не ми харесаха някои неща — каза Джон внимателно — Тия локви от живак, например... Не съм специалист, но съм убеден, че това е много отровно и опасно. Отде са се взели, за какво служат, няма ли подобни под трифибията, на какво разстояние действа отровата...

Пилотът го успокои:

— И аз не съм специалист, но помня, че парите са опасни. Обаче, ако си наблизко. Пътникът падна в локвата и това го уби. Трябва да внимаваме и заобикаляме подобни места. А под трифибията няма живак — на твърда почва сме — успях да огледам наоколо ни...

— Видя ли плъховете? — попита Джон.

Пилотът кимна замислен.

— Нямам понятие какви са тия зверове и защо са толкова големи. Има връзка със забраната дори да се минава над Територията, но не зная защо... Макар че усещам...

И Джон усещаше. Нещо странно, необичайно... И, въпреки това — явно нужно. Защото самата империя беше оградила Територията с бази и беше наложила забрана за минаване.

А това означаваше, че вече ги търсят...

И също така — че са нарушили закона с катастрофата, позволила им да видят неща, които по своите специални съображения империята не разрешаваше да бъдат обществено известни...

Двамата знаеха какво рискуват. Без да говорят, се спогледаха. Не бяха деца, известни им бяха случаи, в които хора просто изчезваха. Хора, нарушаващи неписаните правила в империята. Обикновено бяха заемащи ниски позиции — нямаше как човек с прекалено свободомислие да се издигне над определени граници. Но... Случваше се. И, след прояви, несъвместими с дълга на имперския гражданин, просто изчезваха...

Никой не питаше къде са, защо са ги отстранили, какво изобщо става с подобни нарушители на реда...

Просто не си ги спомняха...

Безопасно беше...

А сега разбраха, че са се озовали в много, много неудобна ситуация. Да, нямаха вина — никой нарочно не попада в подобна буря, никой не търпи катастрофа с цел да надникне в тайните на империята...

Обаче...

Вече бяха в тях...

Или поне в тайната, криеща се зад названието Територията...

Ех, че добре беше преди няколко часа...

Просто чуваха, че между планината и голямата река има забранена зона, наречена Територия, и... И нататък не ги вълнуваше нищо...

Нямаше проблем...

А сега...

Но най-напред трябваше да оцелеят...

И двамата разбираха колко трудно ще е. Още повече, че пилотът трябваше да се грижи за своя любим, а Джон беше официално поел отговорността за Джейн...

— Имаме гориво достатъчно — каза пилотът — Ако отопляваме и осветяваме салона и кабината, можем да изкараме дори десет дни

тук. Храна има достатъчно — при малко пестеливост ще стигне за тия десет дни. Водата, обаче... Преобразувателят дава някое количество, но водата от него не е полезна за пиене. Става, не е вредна, обаче...

— Ясно... — Джон протегна ръка — Не сме се запознали. Джон. Жена ми е Джейн...

Пилотът стисна ръката.

— Майкъл. Там — посочи салона — е Тиодър. Живеем заедно, макар че вече е време да поемем общественото задължение. Аз си намерих жена. Познаваш я — стюардесата Кели. Но той още търси и затова забавяме обетите...

Джон кимна. Лични работи. Добре е да знае, но не е негова работа да разпитва. В империята никой не се меси в чужди дела. Само държавата има правото и задължението да следи всичко, да знае, да използва в своя нужда личните информации...

— По бордовия списък възрастната жена се казва мисис Смит. Съответно мистър Смит е загиналият в живака. Момичето е сестра на убития при кацането, казва се Ирис. Имаме още двама ранени. Единият е ударен в крака, другият в ръката. Не са много пострадали, ще могат да се движат... Евентуално. Мистър Колинз и мистър Гарбър. Здравият се казва Нийл Хокинс. И, да не забравя бъдещата ми съпруга, стюардесата Нели Макдоналд, в скоро време Нели Пайпър...

Джон се замисли. Трима здрави мъже, три здрави млади жени, една старица, трима ранени — единият доста тежко...

— Ще трябва да изчакаме — полупредложи, полузаяви той...

Майкъл кимна.

— Радиостанцията е ударена — може само да приема. Огледах я, възможно е да се поправи... Но не гарантирам...

— Да, нека изчакаме спасителите — отпусна се в креслото на втория пилот Джон — Вратата е здрава, илюминатори няма, стъклата на кабината са бронирани... Най-хубавото е, че камерите отвън са оцелели и може да наблюдаваме наоколо си...

После се замисли.

— И, все пак, няма да е лошо да огледаме района... Кой знае какви изненади крие... А може и опасни да са...

10.

В салона беше тъмно, но човек можеше да види какво става. Малките индивидуални лампички светеха — оцелелите се бояха от тъмнината и не склопваха очи. Мълчаха, втренчени в гърба на предната седалка, свиваха се на кълбо, а погледите шареха из полумрака. На големите екрани беше черно. Камерите работеха, обаче нощта потопи в черното си мастило всякакви природни картини отвън...

„Ако са картини — мислеше си Джейн — А ако са зловещи изображения на всички човешки страхове... Какво ли ни чака? Да изпаднеш в такова положение... При това — в края на модерния XXII век...“

Разбира се, хората бяха изживявали и по-тежки моменти...

И тя започна да си спомня за черните мигове от историята — познати ѝ от супер ултраекстрафилмите, наградени със световната награда „Оскар“...

Някъде преди два века, по време на световната експанзия на исляма, група американци бяха паднали със самолет в земите на днешната колония Персия. Организирали се, събрали сили, с помощта на автоматичното си оръжие успели да разбият бандите от жени и деца, които ги обкръжавали, успели дори да извикат помощ...

Джейн помнеше вълнуващия момент от филма, когато сред димящите развалини и купищата трупове каца американска бойна машина и в нея гордо се качват смелчаците...

Помнеше и друга история — за двете влюбени девойки, които са отвлечени в харема на някакъв черен вожд, но смело се изправят срещу желанията му, убиват го с голи ръце, а после взривяват целия град... И гордо се завръщат в базата на специално изпратения хеликоптер...

Даааа...

Нямаше смисъл да си ги преразказва. Много, много истории знаеше от филмите. А това бяха истински истории — иначе защо ще ги

заснемат, защо ще печелят награди и толкова много пари за създателите си?

Джон по всяка вероятност беше гледал повече исторически филми... Сети се как последната вечер преди отлитането той остана пред видеопроектора, за да догледа историческия филм. Много вълнуващо беше разказано как американските войници превземат Берлин — столицата на рашъните, по време на Виетнамската война, която се водила в Корея и Ирак...

Тя се огледа...

Джон беше все още в кабината. Сега беше негов ред да дежури два часа. Пилотът спеше, прегърнал упоения си любовник, стюардесата Нели се беше отпуснала на седалката до упоената мисис Смит, останалите мълчаха и само по проблясващите им очи се разбираше, че не спят...

Джейн стана и отиде до апарата за вода. Сипа си малко — Джон беше изнесъл цяла лекция на спасилите се за положението и необходимостта да пестят водата и храната. Отпи и се загледа в черния екран. Стори й се, че нещо помръдва навън...

Не, беше се излъгала...

Обаче...

Наистина — петно, доста по-тъмно от нощта, бавно се придвижваше към камерата. Просто петно — не се забелязваха никакви части на тялото...

Опита се да разбере колко е голямо, сравни го с остатъка от дървото, покрай който мина вчера... Беше високо нейде колкото човек, но доста разлято на ширина...

После петното остана зад дънера и се сля с него и мрака...

Трябваше да предупреди Джон. Макар че засега никой не искаше да излиза навън, той й спомена, че смята на другия ден да тръгне на разузнавателна обиколка. Имаха двата лъчеви пистолета на пилотите, имаха дори две бронезилетки и непробиваеми шлемове. А от задния люк можеше да изкарат авто количката, използвана от летците за пренос на багаж в някои изостанали летища по света...

В този момент единият от свилите се на кълбо пътници се надигна. Джейн го позна — мистър Хокинс, Нийл Хокинс. Здравият мъж. Явно беше станало време да смени дежурния в кабината.

Джейн огледа за пръв път Нийл. Висок, строен, с късо подстригана коса, леко мрачен... Чу, че бил търговски пътник и търсел малко разтуха след сложна и богата сделка в Ню Париж. Хубаво беше, че е при тях — изглеждаше силен и самоуверен, може би беше и служил в армията...

Другите двама мъже — Колинз и Гарбър, май си бяха само тежък товар. Едно, че бяха ранени, второ — като че бяха смазани. Приведени, мълчащи, с бягащи наоколо им очи, очакващи още нещо да им се случи... Далеч от образа на бащите — пионери, смелите завоеватели на Америка и света...

Хокинс изкачи трите стъпала към кабината, след малко оттам излезе Джон. Всички погледи се впиха в него. А той — сигурен, силен, смел, отиде до креслото на Джейн, отпусна се на второто, до нея, заметна я с одеалото и дори я прегърна през рамо...

Това като че успокои стресираните пътници и скоро в салона се раздаде лекият шум на заспиващи хора...

11.

Разбира се, слънцето не можеше да проникне в бронираното тяло на трифибията. Но затова пък имаше множество екрани, които създаваха илюзията на прозорци. И показваха реалния свят навън...

Обаче, и на тях не се виждаше слънце. Нито някаква ярка светлинка, каквато би трябвало да залива околността — все пак, беше ранна, но пролет...

Джон с мъка различаваше сивите храсти и ниски, криви дървета наоколо. Успя да разбере какъв е хълмът, близо до който беше кацла трифибията. Странно, но това беше изкуствено образувание — под пласта земя се различаваха добре основите — просто сандъци. Метални, сиви, някои разтворени, други метнати накриво — като че малко великанче си беше играло с кубчета...

Изкуствен произход имаха и двете възвишения зад малката туфа криви дървета...

Идеята за играещото си великанче беше добра, освен ако не приемеше по-реалистичната...

Някой набързо беше стоварил тук сандъците, цилиндрите пред туфата, грамадните бали, пристегнати със здрави въжета и, въпреки това, разцъфнали се тук-там...

Като че се намираха на огромно бунище...

Но пък да кацнат така...

И никой да не ги забележи...

Майкъл влезе в кабината. Кимна, зае мястото си — по негласно споразумение дежурните през нощта седяха на мястото на втория пилот, заоглежда бавно екраните над кормилното управление...

— Няма никой — промърмори той — Като че сме на друга планета, на някаква постапокалиптична звезда...

Джон не се увличаше по измислиците на фантастиката, но нямаше как да не се съгласи. Твърде сюрреалистично изглеждаше светът навън...

— Дали е безопасно да се излиза — заразсъждава на глас Майкъл — Виж онези плъхове... И птицата!

Джон също я беше забелязал. Голям размах на крилата и... Да, тялото беше обрасло с козина, не с пера...

Птицата се спусна безшумно, заби дълг остър клюн в един от плъховете и се възнесе нейде нагоре. След малко я видяха да каца на един от клоните на широкостволото дърво, закриващо вида на планината...

— Тия животинки дишат — заяви уверено Джон — А и няма как само в този район въздухът да е отровен...

— Да — каза пилотът — обаче не забравяй за бедния мистър Смит...

Джон вече беше мислил по темата.

— Живакът го отрови, а подобни локви виждам само натам — и той посочи в посока обратна на планината — Което означава, че трябва да огледаме района в противоположната посока...

— Да огледаме? — вдигна вежди Майкъл — Аз съм готов...

— Не, не — прекъсна го Джон — Ти си нужен. Най-важното — трябва да огледаш апаратурата тук. Може да откриеш повредата, да намериш начин да излетим... А и кой ще управлява? Тиодър е още в безсъзнание, не знаа как ще се чувства и после...

Майкъл кимна съгласно. Нямаше място за демонстрации на героизъм. Единият отива да разузнае, вторият брани жените и ранените...

— Ще взема Нийл — каза Джон — Няма да се бавим. Навън е така мрачно, че кой знае колко скоро ще стане тъмно. Два часа — един за отиване, един за връщане. И ни дай час толеранс — не се знае какво ще срещнем...

Но не срещнаха нищо...

Все това сиво, почти черно поле, все тия купища от смет, все тия странни плъхове, които ги наблюдаваха отдалеч, все тия абсурдни дървета и храсти...

И никъде следа от човек...

Да, зърнаха в далечината някакво скупчване на кубове, накичени с остри върхове, но бяха прекалено далеч — нямаше как да отидат и ги разгледат за отпуснатото време...

Вода не откриха. По всичко изглежда, че някога тук са текли реки — имаше ясно очертани корита, но отдавна пресъхнали, отдавна превърнати в скалисти долчинки...

По всяка вероятност някъде трябва да избиват извори — иначе как ще оцелеят живите организми. Но — не можах да забележат нито извори, нито струпване на птици или животни...

Унило, с мирис на възкисело, потискащо...

Един свят на сивата смърт...

12.

Бързото съвещание в кабината ги събра петима. Джон, пилотът, Нийл, Джейн и стюардесата Нели. Останалите бяха или изпаднали в унес, или не пожелаха да се откъснат от сигурните кресла...

Ясно беше, че има само един въпрос за обсъждане: а сега? Какво да правят?

— Да изчакаме тук — предложи Нели — Със сигурност нашите военни са засекли падането и сега ни търсят...

— Възможно е — кимна Майкъл — Дори е много възможно. Но има и други фактори. Например, аз се боя от вероятността тук да има отрови, които въздействат поразяващо върху организма...

Прекъсна го Нийл:

— Майкъл, а имаш ли представа къде сме? Каква е тая сивота навън? Отровните езерца? Тия контейнери с боклуци? Ние с Джон успяхме да разгледаме поне пет от тях — няма как да се заобиколят, навред са. И, трябва да ви кажа, съвсем явно е, е това е нещо като сметище. Но на такава голяма територия? Та ние минахме поне четири километра в едната посока, а на връщане направихме малък завой...

Майкъл кимна замислен:

— Тази зона е забранена за полети. И екскурзианти не минават от тук. Изглежда има защо...

Джон решително го прекъсна:

— Майк, няма начин да не знаеш къде сме. Да, разбирам — държавна тайна, навлезли сме в забранен регион, не би трябвало изобщо да сме тук. Но — знаеш... Бурята, катастрофата... Не е твоя вината, не е и наша... Няма да ни убият заради това, я...

Погледна в очакване Майкъл и пророни, внезапно осенен:

— Или...

Майкъл кимна...

Настъпи тишина. Всички изведнъж разбраха в какъв двоен капан са попаднали. И им просветна — държавата трябва по някакъв начин

да запази секретността на територията. А един човек пази тайна най-добре, когато...

— Ще тръгнем ли? — попита Джон...

И петимата едновременно кимнаха...

Останалият половин час мина в трескаво събиране и подреждане на багажа в няколкото удобни за пренасяне на гръб чанти и раници. Решиха ръцете да са свободни — хем да пренесат ранените, хем... Така, за всеки случай...

Трудно беше да решат колко вода да вземат. С храната беше по-лесно — всеки взе колкото можеше да носи кубчета концентрати. Одеалата щяха да са върху носилките на мисис Смит и мистър Колинз. Раненият в ръката Гарбър щеше да се движи пеша с другите.

Майкъл и Джон взеха лъчевите пистолети и бронираните жилетки. Те щяха да охраняват малката колона — Джон отпред, Майкъл в тила.

Разбира се, с Джон тръгна и Джейн, а той ѝ нахлузи жилетката. Дама е, майка на бъдещите му деца, елементарното джентълменство го изискваше...

За последен път Майкъл пробва да се свърже с някого, но радиостанцията приемаше някакви разменяни съобщения, обаче не позволяваше звук да се понесе от трифибията...

Чуха дори как в някаква база военните докладват за хода на издирването, размяната на непознати за тях топоними, координати, цели...

Разбраха едно — търсят ги...

Затова решиха да се движат към планината, която се виждаше нейде от лявата страна на трифибията. Не беше близо, но пък имаше вероятност да успеят от близките хълмове да дадат сигнали с огън към спасителите...

А такива трябваше да минат — няколко пъти вече чуха как нейде встрани от тях шумно и бързо прелитаха военни машини. Дори по едно време тежко забръмча хеликоптер, но се отдалечаваше към планината. Което, впрочем, стана още един аргумент за движението в тая посока...

Джон се изправи — с известно затруднение, защото големият бидон с вода на гръба му го притискаше към земята, а няколкото съдинки, пълни с хранителни кубчета, привързани за колана, съвсем не

го правеха пъргав и гъвкав. Махна с ръка към планината и си помисли, че в тоя момент са съвсем като американските пионери, започващи пресичане на Великата прерия...

Оставаше и индианци да се появят...

13.

И те се появиха...

Но не по земята, а нейде в небето...

Групата беше на около километър от трифибията. Тъкмо изкачваха един куп от контейнери, превърнат от времето и почвата в разпрострял се хълм, когато гръм процепи въздуха. Над тях се понесоха две бойни машини, направиха завой и се устремиха към трифибията.

Тя лежеше самотна в сивото поле, открояваше се добре на фона му, различаваше се от няколкото височинки и горички наоколо.

Джон се разгневи на себе си, че не се бяха сетили да съберат дърва, за да се осветят във вече смрачаващия се ден, когато...

Когато машините извиха надолу като атакуващи хищни птици и от крилата им се понесоха огнени струи към малката машина — безпомощна и добре видима плячка...

Взривове, огън, гъст дим...

Групата беше застинала...

Спаси ги фактът, че тъкмо заобикаляха нещо като връх на хълмистата площ. Бяха откъм страната на трифибията, но със сигурност малката групичка — при това в бледи облекла, не се забелязваше от толкова далеч. Наистина, имаха и ярки наметала, предназначени именно да привличат вниманието на наблюдаващи отгоре спасители, но Джон по-късно си призна какъв късмет беше, че ги оставиха за краен случай... Или ако видят търсеци ги летателни машини...

Пилотите, които обстреляха и взривиха трифибията, не ги видяха. Едно, че бяха вече почти невидими, второ — бяха заети с точната стрелба...

Джон разбра — връщане назад нямаше. Трифибията не съществуваше, а унищожаването ѝ — предполагаемо с хората в него — говореше повече от ясно...

Навлезлите в територията не бяха желани — нито като спасяващи се, нито като гости...

Тайната, която случайно бяха узнали — при това без да разбират значението и смисъла ѝ, ги беше направила опасни за държавата. И тя вземаше мерки...

Наистина, тези мерки хич, ама хич не му допадаха. Но и не съдеше държавата си. Империята съществуваше въпреки и не за желанията на гражданите си. Империята имаше свои цели, а нейните жители от малки бяха приучвани да поставят държавните нужди високо над личните...

„Не питай какво е направила държавата за теб, питай се ти какво правиш за нея...“ Така беше казал един велик президент преди повече от два века и оттогава американците знаеха — целта на живота им е служба на империята... С всички сили, по всякакъв начин, винаги, когато тя поискаше чрез чиновниците си това от тях...

Само че... На Джон му беше тежко, обаче трябваше да си признае. Не му допадаше да бъде убит заради някаква тайна. При това без да знае в какво се състои тя...

Да, имаше огромно бунище в територията...

Да, беше наистина много, много голямо — от върха се виждаха подобни редици хълмове и към планината, и особено много в обратната ѝ посока.

Да, тази територия беше забранена...

Да, охраняваха я...

Да, не биваше да се дават поводи на враговете на империята да злословят — та ако ще и заради използването на някаква чужда, ненужна земя за световно бунище...

Джон знаеше — специални заводи преработваха отпадъците неведнъж, а дори два и три пъти... Но, все пак, сметта се трупаше. В техния град тя изчезваше нейде по специални сметопроводи, другаде я събираха моторни коли...

И повече не се чуваше за боклук...

Дали го преработваха още и още? Надали...

Но изчезваше...

Ето къде бил...

Дали имаше и другаде?

Може би...

Обаче — не повече от две или най-много три места. Нямах нито смисъл, нито сметка да се градят такива депа — по 20 — 30 000 квадратни километра... А може би и по-големи...

После — охрана, наблюдение, контрол...

Естествено, използваните земи повече не ставаха за селскостопанска работа. Но пък можеше боклуците да се трупат все нагоре и нагоре. И да рухне някой такъв „връх“ — пак върху боклук ще падне...

Сметище не можеше да се направи върху пустинята — трудни условия за транспортиране.

Но имаше достатъчно земи, пригодни или пригодени за това...

Изглежда тази територия, където някога между планината и голямата река са живели неизвестни нему хора, беше удобна...

И станала Територията...

14.

Спасените бяха замръзнали — едни от изненада, други от ужас. Постепенно се раздвижиха. Всички бяха разбрали коя беше мишената на внезапната атака...

И бавно усещаха цялата безнадеждност на ситуацията...

Те бяха осъдени...

Защо?

Джон ги погледна и каза отчетливо:

— Нека продължим пътя си. Да намерим място за пренощуване, а там ще обсъдим какво да правим. Имаме време — до вечерта са няколко часа. Ще вървим и ще мислим...

Безмълвно хората се надигнаха. Заеха мястото си в колоната, тръгнаха. Но някак си обречено, без внимателно оглеждане, без виране в сивите хълмове, зеленикавите горички, мътното небе...

Като че вървяха по навик, просто да не стоят на едно място...

Път към ада...

Който не се отличаваше с разнообразие — потискащи цветове, тишина, мрачна неизменяемост...

Когато светлината взе да се свива до кафяво, спряха. Майкъл беше поел водачеството и внимателно избираше пътеките между купищата. Очите му зърнаха големичка група дървета, а в полумрака забеляза и пролука в тях — като своеобразен вход.

Спря, вдигна ръка, за да привлече вниманието на останалите, после тръгна към дърветата. Наистина — тунелът беше изкуствено направен, дори отдолу все още се различаваха каменни плочи. А дърветата заобикаляха голяма кръгла постройка — или по-точно, останките ѝ.

Майкъл се вмъкна през мястото, където някога е имало френски прозорец — прескочи оцелялата дървена основа, наведе глава, за да не се блъсне в увисналия горен праг...

Вътрешността на сградата беше почти празна — ако се изключат няколкото храста, с голи клони и почти без листа. Някъде до стената

шумеше вода и, когато отиде до нея, забеляза, че идва от някогашен водопровод. Изтичаше в порцеланово корито — оцеляла странно как вана...

Наведе се — водата не миришеше, опита — имаше вкус на нормална, чиста...

Прецизно провери всички възможни ъгълчета и се убеди, че наоколо няма дори плъхове... Освеж, ако не бяха под земята, разбира се. А какво се криеше под циментовия под — не можеше да види и разбере...

Реши да извика останалите. По-удобно място надали щяха да намерят. Наистина, със сигурност наоколо бяха останали и други сгради, но къде да ги търси под купищата бали, контейнери, чували, просто под слягащата се смет...

Положиха ранените внимателно, после мъжете се заеха да стъкнат огън, жените раздаваха хранителни кубчета, заливаха си с водата, която носеха. Не рискуваха да пият от оцелелия водопровод...

Накрая огънят лумна, прикрит в единия ъгъл, пазен от стените и метнатите на близките зеещи дупки от прозорците одеала...

До тунела зае позиция с лъчев пистолет в ръка Джейн и впери поглед към съгъстващия се мрак зад горичката.

Останалите се събраха около ранените. Тиодор, комуто Майкъл направи поредна инжекция, беше се унесъл пак, но мисис Смит седеше редом с Ирис и Нели, а Колинз, Харпър, Нийл се разположиха до Джон...

— Е? — попита Майкъл...

Джон изправи глава.

— Това е положението... Мисля, че всички разбирате — паднахме в забранена зона. И нарушихме някои правила. Според мен, вече сме отписани. Или очакват да измрем от средата, или...

Майкъл рязко добави:

— Или просто ще ни премахнат. Необходими жертви — за запазване на държавната тайна...

— Така е — съгласи се мрачно Джон — Няколко човека... Приемлива цена за охраната за зоната... Въпросът е — а ние какво да направим? Не мисля, че някой иска да умре... Тогава?

Нийл се обади тихо:

— А дали няма да можем да се преселим нейде в колонията Европа? В Джърмани или при хунгрите...

За пръв път чува гласа на ранения в ръката Гарбър:

— И смятате, мистър, че с тия документи ще е трудно да ни намерят? В момента навсякъде са разпространени нашите снимки, както и всички лични данни. И да се пръснем, и да сме заедно — все едно, най-много няколко дни и ще ни идентифицират...

Колинз също се обади:

— Не бъдете толкова песимист, Гарбър! Системата може да се излъже, хора работят там, може да ги измамим...

Гарбър се изсмя глухо:

— Мистър Колинз, аз работя в тая система. С вас бях като наблюдател — контролирах екскурзията, следях да няма нарушения на законите... И бях по дирите на опасен човек, опитал се да обере банката на Ню Лондон...

Колинз измъкна ръка под одеалото... И насочи лъчев пистолет... Точно срещу лъчевия пистолет, който Гарбър бе опрял в гърдите му... После и двамата бавно, внимателно и под огромно напрежение свалиха оръжията...

— Няма смисъл — каза Гарбър — Сега сме в една яма, и двамата сме не преследвани престъпници, а вече отписани нещастници. И да те убия, и да ме убиеш — другият няма да живее повече от 24 часа...

— Може! Може да се спасим — подскочи Колинз...

Гарбър го погледна с интерес:

— Как? Бъди сигурен, че отгоре вече поне два спътника следят региона, всичко, което се движи, се заснема. И нашата маскировка тук надали ни скрива от системата...

Колинз се облегна:

— Зная... Но има и друго... Хората...

— Тук няма хора — възрази Майкъл — Летя за осми път по маршрута, никога не съм зървал дори намек за човешки живот в Територията...

— Бугрите... — Колинз изрече внимателно названието на изчезналото племе — Чувал съм, че някои от тях все още се укриват в планината. Мои приятели са карали контрабандно някои стоки тук. А и знам за двама, които бяха принудени да се обявят за мъртви и останат при тях...

Гарбър се замисли. После погледна Джон, погледна Майкъл, плъзна очи по другите:

— Да, и аз зная някои неща. Но — как ще ги намерим? И дали ще ни приемат? А и трябва да разберем — останем ли тук, това е завинаги...

15.

Всички замълчаха...

Положението беше ясно. Жените бяха свели очи и очакваха решението на мъжете. Каквото и да става — трябваше да разчитат само на тия, които — както стана ясно — имаха опит именно в подобни комплицирани ситуации.

Мисис Смит се беше замислила за нещо свое. Мъжът ѝ беше мъртъв, животът рязко променен, бъдещето неясно. Впрочем — на тия години каква яснота...

Нели следеше с поглед Майкъл. Такъв или инакъв — но на него трябваше да разчита занапред. Още повече, че той ѝ се харесваше — силен, умен, смел... А и тя имаше някои пороци, с които беше не съвсем приемлива като член на американското общество. Например, предпочиташе мъжете. И ѝ беше доста трудно да симулира любов към своя пол...

Ирис просто мълчеше. Не разбираше за какво говорят, защо не отидат в най-близката база на армията, какво ги съдържа да не се обадят за помощ... Липсваха ѝ приятелите от големия тихоокеански Сан Анджелес, липсваше ѝ безгрижието, липсваше ѝ спокойствието на уредения веднъж завинаги живот...

Нийл се чудеше що за идея беше тая да тръгне на екзотичното пътуване. Командировката във филиала на фирмата привърши, трябваше да си почине два дни и да хване суперсамолета за родината... А той рече да се развлече и се записа за екскурзията... Сега... Май ще трябва да остане тук. Нямахте близки и роднини в Щатите, не се беше замислял за семейно гнездо, така че... Абе, ще видим... Още едно приключение...

Майкъл разбираше каква тежест е паднала на раменете му. Все пак, той беше командир на кораба и носеше отговорност за пътниците. Вярно — корабът беше унищожен, някои пътници загинаха, не бяха вече във въздуха, но... Но усещаше товара на отговорността...

За Джон нещата бяха ясни. Джейн... Каквото и да е — но беше й дал клетва. И искаше да я изпълни. Още повече, че му беше симпатична, понякога се хващаше, че мисли за нея почти както навремето за Пиер...

За Колинз и Гарбър трудности нямаше. Авантюристи, търсачи на силни преживявания и лек живот, сега трябваше да спасяват кожата си... Сами или заедно с тия изплашени и объркани хорица — все тая. Разбираха добре, че бъдещото завръщане в цивилизования свят не им носи дивиденди и обмисляха как да оцелеят и къде да намерят новото си поприще...

Джон се изправи:

— Хайде да дремнем, че утре път ни чака...

Гарбър го погледна:

— Към планината?

Останалите закимаха, спогледаха се, доволни от спонтанното единодушие...

Само Тиодър мълчеше в унеса си и Джейн внимателно се взираше в тунела, без да смее да се завърти към разговарящите...

На другия ден тръгнаха към планината. Бавно, внимателно заобикаляйки купищата боклук, стараяйки се да се прикриват в сенките им и колкото се може по-рядко да излизат на голо място...

Така и на третия ден...

А на четвъртия вечерта намериха почти цяла сграда — изглежда голям завод, сред останките от цеховете на който откриха и неголяма, двуетажна къща, с почти запазен покрив.

Заеха малка зала на долния етаж, разпалиха съчки в ръждясала печка, която при това имаше и тръби, устремени нейде нагоре. Това беше удобно — нямаше да се задимява, а и отвеждаше пушека направо към небето, почти неуловимо от космическите камери...

Пак се събраха около огъня, разтвориха хранителните кубчета внимателно — взетата от трифибията вода намаляваше, Нийл застана на пост с лъчев пистолет. Бяха вече по-уверени — имаха вече четири оръжия заедно с неочаквано излезлите тайни пистолети на Гарбър и Колинз...

Заприказваха се тихичко, започнаха отново спомените за ония вече безвъзвратно отлетели нормални дни...

И от тъмната врата, водеща нейде надолу към мазето, се разнесе полуглух глас:

— Добър вечер, дами и господа...

16.

Говореше на чист американски — дори без английски акцент, какъвто притежаваха мнозина в колонията Европа...

Джон и Майкъл скочиха, Нийл се извъртя от поста си до малкия прозорец, Гарбър и Колинз заизмъкваха пистолетите, жените се опитаха да се скрият зад купчината ръждясали някогашни мебели...

— Спокойно! — каза властно гласът — Спокойно! Не съм от ония, които ви преследват... Даже напротив...

Това не успокои бегълците, но пистолетите се отпуснаха надолу, мъжете застанаха леко приведени, готови за скок, жените бавно се отпуснаха все пак зад барикадата...

Майкъл се извърна към почернялата, почти увиснала на някогашните панти врата, и попита:

— Кой сте Вие?

Учтиво, премерено...

От мрака изплува фигурата на мъжа. Висок, здрав — личеше си дори под наметалото, което го правеше безформен и се сливаше с тъмнината, с някаква кожена шапка, леко придържащ готово за стрелба старинно оръжие. От пръв поглед се разбираше, че това е човек от планината, абориген, свикнал сам да се справя с опасностите и не боящ се от предизвикателствата...

— Аз съм Иван... По вашему — Айвън, но по-скоро Джон... Да седнем и ще ви обясня...

Новодошлият използва долната част от бивш шкаф, седна предпазливо — като че да разбере ще поеме ли тежестта му полуизгнилото дърво, положи оръжието на коленете си. Кимна към Нийл, който се чудеше да охранява ли или да се присъедини към внезапното събрание.

— Няма смисъл да стоиш — отвън са двама от нашите. А и в района е спокойно... Засега...

Джон махна на Нийл с покана да послуша гостенина. После всички се събраха около огъня. Все пак, насядаха така, че пламъкът да

е между тях и новодошлия, а жените се скупчиха зад разгърнатата в полукръг група мъже...

Човекът в наметалото — Иван, както се представи, огледа компанията, установи, че всички са тук и каза:

— Разбрах какво е станало с вас. Видяхме взривената трифибия, забелязахме и хеликоптерите, които ви търсят. На няколко места военните пускаха десанти, прочесваха района, после отлитаха. Много им трябват...

Погледна нагоре — към невидимите сателити, и добави:

— Попаднали сте в много, много мръсна ситуация... За всички щеше да е по-добре да бяхте загинали при катастрофата...

— Защо? — изписка Нели — Защо?

Майкъл я помоли с поглед да помълчи, но Иван отговори на нелепия въпрос:

— Вие знаете какво има тук... А не трябва... Да, сигурен съм, че ще предпочетете да мълчите, но никой не би се обзаложил и за пукнат цент в това. И, естествено, военните не искат да рискуват. Мисля, че дори информацията за вас не е стигнала по-далеч от командването на Територията. Правилата са ясни, военните не обсъждат и не коментират, заповедта е — тайната да остане тук...

Мъжете се спогледаха в съгласие. И те смятаха така... Макар че не им се щеше да е истина...

— Кой сте вие? И тия ваши хора? — попита Нийл.

— Не са мои, просто сме един народ, едно цяло. Живеем в планината, оцеляваме, избягваме да дразним военните. Мисля, че те знаят за съществуването ни, може би се досещат за оръжието, обаче предпочитат да ни подминават. Предполагам — не им се губят хора в конфликти, засега ни пренебрегват. И ние не навлизаме в техните земи...

Майкъл внимателно се вгледа в лицето, обрамчено от руса брада и мустаци, със светещи в зелено очи:

— А сега?

Иван колебливо огледа групата:

— Не зная... Не е в обичая ни да подминаваме нуждаещ се човек. Още повече бедстващ. Съветът ще реши...

И чак тогава Джон зададе въпросът, който всички се питаха, но не смееха да поставят:

— А какъв народ сте вие? Джипсита? Турци?

Иван се засмя.

— Джипситата не смеят да минат отсам превала. Турците са долу, до Марица. Американците са по границите. А тук живеем ние — българите...

Това последното го каза гърлено, на странен език — като вик на орел и ричане на тигър едновременно...

— Балгари? — повтори Джон...

— Ъ, ъ, ъ... — каза Иван и странныят хъркащ издълбоко звук прозвуча като планинско ехо — Българи... На американски го произнасяте „бугри“ или „бюлгари“...

Настъпи тишина. Джейн се сети за разказите на мистър Крейн за миналото на тая земя. Изглежда и Джон се сети. А и другите бяха чули лекцията преди потеглянето на трифибията...

— Българи — повтори Иван...

17.

Джон пръв го разбра.

— Ние знаем, че сте изчезнал народ. Били сте част от турците, после рашъните са ви покорили, наложили са ви своя език...

Иван вдигна ръка:

— Мистър, нямаме много време. Нека оставим тия исторически екскурзии за по-късно — когато ви заведем до нашето село. Сега има по-важни неща. Моля ви — стягайте багажа и се примирете, че няма да спите тази нощ...

Американците се спогледаха. После като един се надигнаха и започнаха бързо да прибират току-що извадените от чантите и раниците вещи. Одеалата пристягаха към багажа, хранителните блокчета внимателно сложиха вътре, съдините с вече малкото вода в тях окачиха на коланите.

Иван ги забеляза и рече:

— Надявам се, че не сте пили вода от реки и кладенци...

Майкъл се изправи — тъкмо затягаше ремъците около Тиодор, и го погледна с известно разбиране:

— Отровна?

— Да! — изрече късо и някак си злобно Иван — Ако искате да живеете, издръжте до заранта, ще сме стигнали до чиста вода...

Сетне отиде до тъмната врата, отмести я и заслиза по стълбите. Джон забеляза, че водачът им не е взел нищо в ръце — освен странното си оръжие...

В мрака изведнъж светна огън. Иван държеше предварително приготвена факла и осветяваше пред слизащите стъпалата. После се насочи към отклоняващия се вдясно коридор и ги поведе нанякъде.

Не беше далеч — скоро започнаха бавно изкачване, а в края му забелязаха мътните звезди на небето. От тъмнината се появиха няколко човека. Двама подхванаха носилката с все още безмълвния Тиодор, двама помогнаха да жените да се ориентират в плашещата с тишината

и злокобния мрак среда. Останалите заизтеглиха зад и встрани от малката колона. Иван ги поведе...

Вървяха, вървяха, вървяха...

Мъжете на носилката се сменяха, скоро в употреба влезе и втората — мисис Смит бързо се умори, взе да залита и се наложи въпреки нейното нежелание, да я понесат...

Колинз — мошеник, престъпник или каквото там, но се оказа мъжага. Отказа да го носят още предния ден, успя да мине, мръщейки се, целия труден път, а сега сам тръгна напред. Подскачайки на единия крак, леко накланяйки се, обаче вървеше. Гарбър му помагаше с багажа, а по едно време направо прехвърли всичко върху гърба си...

Пътят като че не свършваше...

По едно време усетиха, че започват изкачване. Иван спря колоната и посочи някъде встрани:

— Трябва да починем малко. Очаква ни доста стръмна пътека — да съберем сили...

Разпръснаха се, но Джон забеляза, че мъжете с Иван заобиколиха в обръч групата, обърнаха гръб на хората и заеха позиции с лице извън кръга. Личеше си, че са опитни воители, познаващи района и знаещи какво се изисква при подобни ситуации...

А после започна изкачването...

То беше тежко...

Пътеката като че се изправи вертикално. И то така, че хората на Иван оставиха само двама в тила, а самият той отиде в челото. Останалите грабнаха носилките, като успяваха понякога с една ръка да подкрепят жените...

Под краката им се изплъзваха камъни, виждаха трудно дори на няколко метра, а когато бледото слънце започна бавно да изпълзява над тях, се ужасиха — пътеката минаваше буквално по ръба на страшна пропаст...

Джон дори се зарадва, че са минали тоя път в тъмното — не беше убеден дали ще успеят на мъглявата дневна светлина да преодолеят страха...

Вече бяха почти на равно място, пропастта се отдалечи нейде вдясно, а растителността видимо се променяше. Дърветата бяха с корони, храстите бяха облечени в зелени тоалети, чуха дори птичи песни...

Зоната оставаше зад гърба им...

Или поне така им се струваше...

Защото явно Иван ги водеше някъде в друг свят — извън Територията, извън сметището и отровите...

Движеха се вече по-спокойно. Дори на два пъти направиха почивки — макар пътят да беше равен, умората все повече наливаше тежести в краката им... Видяха и изворче, но Иван поклати глава, когато Майкъл го запита за чистотата му...

А после навлязоха в гъста гора...

Тя започна някак си изведнъж, зад няколко огромни скали, търкулнали се сякаш по време на играта на великански деца. Пространството се стесни постепенно, канарите отиваха все по-близо до пътеката и все по-нагоре, хората се оказаха в тунел...

Излязоха от него направо в гората. Тунелът продължаваше — но вече от храсти и дървета, преплитаци клони високо горе...

Тук се вървеше по-лесно. Прохладно, чист въздух и... Да, и още едно изворче. То бълбукаше в корените на широкостволо дърво и водата плавно се стичаше върху посипаната със сухи листа земя. Някой беше сложил парче от дървесна кора и това своеобразно чучурче позволяваше човек да напълни шепи и пие удобно...

Иван им посочи изворчето:

— Ето — това вече може да се пие...

Уморените хора като че не разбраха, а после изведнъж се спуснаха към водата. Наистина, някои като Джон, Майкъл, мисис Смит се спряха и отдръпнаха, но повечето се заблъскаха над изворчето. Постепенно от хаоса се откъснаха и други — Джейн, Нели, Нийл...

Останалите шумно гълтаха водата с шепи, обливаха се, опитваха се да не бъдат избутани от удобното място до скъпоценното изворче...

Лека-полека до водата остана само Колинз, който скоро щеше да се издуе като балон. Иван го отдръпна и каза полупрезрително:

— Мистър, изчакайте малко — водата ще е още тук...

После се напиха търпеливите, а накрая и хората на Иван. Самият Иван остана последен...

Позасрамени, но освежени, спасените пътници тръгнаха след водача си напред...

И на около стотина метра от изворчето пред тях внезапно се откри така жадуваното селище...

18.

Всъщност, селището се виждаше от тяхното ниво. Отгоре не можеше да го забележи никой — покривите бяха от дървесна кора, дебела, тъмна, белите долни етажи се сливаха с околните варовикови скали, дървените горни етажи мимикрираха между мощните стволоче на вековните широколистници...

Излязоха на края на пътеката и се вгледаха към поляната насреща. Практически селището заемаше няколко подобни поляни, свързани помежду си с тунели из гората. На тая имаше пет или шест къщи. Немалки — двуетажни, с видими прозорчета към мазетата. На пръв поглед всяка от тия къщи можеше да побере семейство от десетина човека — при това доста нашироко разположени.

Къщите бяха с каменни основи, тръгващи нейде от дълбините с широки и здрави мазета, невисок първи етаж с малки прозорчета, втори, дървен, етаж с големи, някъде дори остъклени прозорци, с веранда, заобикаляща дома от три страни. Четвъртата беше опряна или на скалите, или до няколко яки ствола...

Когато новодошлите се огледаха, забелязаха, че между зеленината се мяркат и други подобни домове — явно селището не беше малко.

Но засега хора се не виждаха...

Да, до изхода от тунела се мярнаха две фигури, взели под мишница подобни на носената от Иван стара пушка. И нейде към скалите зърнаха въоръжен човек. Явно селището се охраняваше — при това доста сериозно. Охраняващите само погледнаха идващите и пак изчезнаха в гората...

Иван ги заведе до най-близката къща. Отвори вратата — здрава, обкована с желязо, покани ги:

— Влезте да си починете... После ще огледате как живеем...

Внесоха носилката с Тиодър, мисис Смит и Колинз сами влязоха — леко приведени, заради ниския горен праг, принуждаващ идващият

да заеме сгънатата поза и да няма възможност да действа с оръжието си...

Долният етаж представляваше заличка, вместила в себе си кухня, трапезария и склад. От едрите греди висяха цели пушени бутове на някакво животно, върволици от пълни с нещо прозрачни фишеци, връзки сушени треви и зеленчуци...

В голямо огнище, над буйна жаравя, висеше метален съд, който една жена разбъркваше с дървена лъжица. Жената беше едра, късо подстригана и тъкмо весело бърбеше с дребничка женичка, която ѝ подаваше глинени съдини. Още три жени бързо режиха сухо месо, големи бели хлябове, едната дори постави кръгъл съд с тесен отвор — съвсем явно ухаещ на нещо горско и сладно...

Иван поздравя:

— Здравейте, булки! Ей ги нашите гости... Господа, да ви представя така Гинка, Валя, Надя, Тинка, Тони... Пазителки на храната и чистотата...

Новодошлите бяха прекалено уморени, за да обърнат внимание на младите хубавици, затова само кимнаха и се отпуснаха върху дървената скамейка край едната стена и по грубите, но здрави и някак си красиви столове до другата.

А на масата продължаваше да се трупа храна...

Иван не чака:

— Господа и госпожи, сядайте, сядайте по-близо... Подкрепете се, пийнете нашето руйно вино, че после трябва да си отдъхнете и сетне ще видим кой какво...

Жените пъргаво разляха горещо вариво от висящия в огнището котел, занесоха паничките, раздадоха дървени лъжици и се отдръпнаха настрана...

Жените — от едрата Гинка до дребната Валя — излязоха нанякъде, а Иван завъртя поглед да види има ли нужда от още нещо...

Нямаше...

Капнали от дългия нощен преход, от стреса, от неочакваните промени, спасените лапаха горещата отвара, която се оказа уханна супа, гълтаха цели парчета топъл хляб, забиваха зъби и ръфаха стръвно месото и надениците...

Постепенно храненето замря. Джон усети как някаква омая го оплита, мускулите му се отпускат, главата се замайва и... И без малко

щеше да опре глава на масата и да захърка безметежно...

Иван ги подкани със силния си глас:

— Още малко, господа! Още малко... Сега — да отидем на горния етаж. Там ще настаним засега дамите. А вие, господа, изчакайте малко, ще ви заведе до вашите легла...

Горе имаше нещо като дневна, покрай стената на която се виеше покрита с кожи и дебел плат пейка. От този салон се влизаше в три малки стаи. Настаниха мисис Смит и Нели в едната, Ирис и Джейн влязоха в другата...

Не се събличаха. Пък и нямаха в какво да се преоблекат. Просто легнаха и заспаха...

Иван внимателно слезе от витата стълба до външната врата, където го чакаха мъжете.

Не отидоха далеч — заобиколиха китка от няколко дървета („Дъбчета“ — каза Иван), озоваха се пред още три къщи, които не се забелязваха от предната поляна. Направо се изкачиха горе. Джон и Нийл влязоха в първата стая, Майкъл и Гарбър във втората, Колинз в третата. А носилката с Тиодър беше понесена от внезапно появили се двама души, метнали пушки през рамото.

— Имаме лекар — обясни Иван на понечилия се да се спусне след носилката Майкъл — Ще го прегледа, ще го превърже... Като се наспите — ще ви заведе при него...

Майкъл прие думите му, кимна и мълчаливо влезе в стаята, където Гарбър вече спеше, шумно отворил уста...

19.

Колко е спал, Джон не разбра. Усещаше тялото си атомизирано, само болките в краката и гърба посочваха, че има нещо останало от него. Но, когато започна да се надига, рязък спазъм разтърси всичко — от главата до петите...

Едва ли не допълзя до вратата, подпря се на резето, с което беше затворена тя, със сила го отпъна и излезе в голямата стая. Там, на пейката, полуизлегнал, дремеше Иван. Явно очакваше някой от тях да се събуди, затова рязко скочи.

— Добър вечер! — поздрави той и побърза да обясни — Спахте повече от 24 часа. Жените вече станаха, хапнаха, сега ги обличат в нови дрехи, защото вашите...

Джон се огледа. Наистина — от здравата му екипировка за екскурзията бяха останали парцали, свързани от конците и колана.

Иван посочи с глава няколкото купчини дрехи върху пейката.

— Избирайте. И ще ви покажа къде да се измиете...

Дрехите бяха особени. Не точно като тези на Иван и другарите му — полувоенни, маскировъчни, а по-битови, някак си архаични. Бяла риза, стегнати, но с широки крачоли панталони, домашно плетена дебела фланела, горна дреха — плътна, с дълги ръкави, стягани от ремъчки около ръката...

— Останалите станаха ли? — попита Джон и кимна към вратите на стаите.

— Спят... И вашият другар спи. Не е в безсъзнание, а спи...

Джон се усмихна. Тиодър е добре, щом спи — значи е на оздравяване...

Иван го поведе по стълбите надолу, после излязоха навън. Слънцето вече отиваше към хоризонта. Мярнаха му се няколко човека из гората. Жени и мъже, в малко особено, но явно удобно и подходящо за планината облекло. С учудване разпозна Джейн — в странна рокля, плетена, разцепена от кръста надолу, където се показваше бяла пола,

със странен колан, закопчан с особена тока, метална и блестяща, бяла блуза, а отгоре ѝ ален елек без ръкави...

Тя дотича до него:

— Джон! Най-последно... Уж сте мъже, пък ви трябва повече време, за да се намързелувате... Разбра ли — Тиодър е по-добре... Ама и ти си в един вид...

— Госпожице, — прекъсна я Иван — тъкмо го водя към банята. След час ще ви го представя измит и свеж като кисела краставичка...

— Какво е това? — попита с любопитство Джон...

Иван вдигна пръст:

— По реда си, по реда си...

Банята се оказа малка пещера, с обковани от дъски стени. През нея минаваше изворче, което местните бяха захванали в облицован с камъни басейн, а в горния му край бяха монтирали огромен железен цилиндър, в който имаше нещо като пещ. Иван пробва пуснатата от кранчето на цилиндъра вода, метна в пещта няколко едри къса дърво и каза:

— Ето — пускай си топла вода, добавяй студената и се къпи. Не е като вашите автоматизирани бани, но пък е чиста планинска водичка. Тук има съединени тръби — водата се смесва в тях, можеш да регулираш...

И излезе...

Джон пробва малко системата, установи как най-добре се получава хубава за къпането вода и грабна едрия сапун — далеч от всякаквите модерни шампоани. Търка се, ми се, с удоволствие се напари с топла вода, а после пусна студен душ, изпръхтя и подскочи, пак се заля с горещца...

Избърса се с дебелите кърпи, метнати на една скамейка. После облече дрехите и установи, че е улучил ръста. Нямахме как да се огледа, но с бегъл поглед намери огромна прилика с местните хора. Дори беше брадясал като тях...

На вратата се сблъска с Майкъл и Колинз. Поздравиха се, обеща им да ги чака отпред...

Докато седеше на загрятия от слънцето камък, дойдоха Нийл и Гарбър.

А след тях се появи пак Иван. Отново с пушката, препасал малка чантичка на кръста, с явно очертаващ се в специален кобур стар

пистолет...

— Честита баня! — подхвърли той...

— А? — Джон се зачуди какво да отвърне...

— Просто благодари... Така е при нас — смятаме банята за едно от богатата на цивилизацията и се радваме, щом отново сме чисти... Знаеш ли, имало някога английски политик — както всички тях циничен и полуграмотен. Та той казал, че не иска да има работа с народ, който си честити банята. И това — при положение, че в нашите земи от векове банята е била нормално нещо, просто част от битието. И културата на къпането е изисквала поздрав към човека, който пак и отново е чист и свеж... А там, на Запад, са купували скъпи парфюми, за да се обливат, та да не смърдят...

Джон кима, макар да не разбра много...

Излязоха останалите мъже и всички тръгнаха по едната пътечка, която ги изведе до познатата им от пристигането къща. Там пак гореше огнището, жените ги чакаха край масата. Насядаха разбъркано — кой където иска и свари. Джон намери място до Джейн, заоглежда я, после вperi поглед и към другите жени. Бяха в подобно на Джейн облекло — по всяка вероятност, местен тип. Не можеше да отрече, че така изглеждаха някак си по... и с известно стеснение призна на ум — по-сексапилни... А после една еретична мисъл премина през главата му: ако беше видял Джейн в това облекло, а не в безличните модни костюмчета...

Останалите се оглеждаха, разпитваха един друг, с наслада ядяха от скромната вечеря — хляб и особен вид сирене. Меко, леко солено, изключително вкусно...

— Имаме овце — каза Иван и посочи сиренето — Чисто овче сирене. При това от овце, пасящи по планинските ливади...

— А хлябът? — попита Майкъл.

Иван се смръщи.

— Малко трудно ни е с него. На тая височина не вирее, купуваме го от наши хора, долу, в равнината...

И посочи глинения съд, от който разсипваше по чашите червената течност.

— Но пък вино имаме... И то какво...

Наистина, виното си го биваше. Джон не обичаше алкохола — в САЩ го употребяваха най-вече лузърите. Така да се каже — разрешен

евтин наркотик. Пък и ония пиеха предимно концентрат. А истинско, скъпо вино, се поднасяше в домове, където той се надяваше един ден да се засели... Обаче, засега беше още далеч...

Но изпи с наслада една чаша. Вкусно, пивко, лекичко пощипващо гърлото и придаващо веселие и дързост...

Другите също не наблягаха на чашите. С изключение на Колинз, който след третата чаша взе да оплита езика и очите му леко помътняха. Нийл и Майкъл се спогледаха, после го грабнаха под мишници и избутаха по стълбите нагоре. След час, поотрезвелият и малко засрамен Колинз се появи отново при компанията...

А тя не скучаеше през това време. Разказваха за станалото досега, отговаряха на множеството въпроси на Иван за себе си, за живота в САЩ, за американските колонии на континента, за екскурзията...

20.

И после Иван започна своя разказ.

— Преди повече от 150 години тук е живял моят народ. Немалък народ — няколко милиона е бил в началото на ХХІ век. Трагично време за нас... Лоши и продажни управници, липса на национално единение, никакви стремежи към развитие, желание да се оцелее — на каквато и да е цена...

Мнозина заминали по чужди земи, а скоро след това и изчезнали в новите си народи. Просто се претопили...

Другите останали на родната земя. Която била много, много красива — зелени равнини, чисти реки, високи планини, прекрасни гори, изпълнени с животни и птици...

Само че някой някъде решил — да изтегли шистовия газ от тая земя. И започнали взривовете. Скоро водното море под равнината било отровено. Химикалите, които разбивали шистите, залели питейната вода и я превърнали в страшна отрова...

Безкрайната равнина, житницата на страната, завехнала и постепенно умряла. Хората я напуснали...

А на юг станало друго...

Джипситата, дошли преди десетина века, постепенно завладели земята на юг от планината. Американците — неотстъпно заемащи хубавата земя, не допуснали джипситата зад големия град Пловдив — сега Филипопол. И ги блокирали около града Елхово, станал нещо като столица на джипситата и на нахлуващите през границата пришълци от Азия и Африка...

Удобно за американците — един огромен лагер, в който са събрани всички, пречещи на нормалния живот в колонията Европа...

Та дори от това господарите на света успели да извлекат някаква полза — създали в тая област своеобразен център за екзотичната забава. Селища за живот сред аборигените — с всички песни и танци, със свободната любов, с приключенията. И — под строг контрол!

Едновременно с това историята е била пренаписана. Оказва се, че по новата българите са тюркски народ, братя на южните си съседи. И врагове на рашаните, техни братя по кръв — на които преди векове са дали писмеността и религията. Но сега — за нуждите на „Разделяй и владей“, двата народа са обявени за антиподи...

— Малко останахме — каза Иван — малко... Тук наоколо има още десетина села, на изток има няколко по-големи селища, повече хора живеят в западната част на планината и дори в равнината... Там, където винаги са живели и не са допусkali кракът на врага да стъпи на земята им. Но — бедстват, едва оцеляват, слизат все по-надолу в развитието си...

Спасените мълчаха...

— Ето защо не ви дадох да пиете вода по пътя. Отровата вече век и половина излиза, но... Няма да е скоро... И равнината не е за живот. Превърнали са я в бунище. Отначало стоварвали тук всякакви боклуци — защо да пазят равнината, вече е била неплодна... После започнали да изсипват сметта направо от въздуха...

И видяхте какво е — сиво, черно, кафяво... Страшни и странни животни и птици, тежък въздух, убийствена атмосфера...

Трудно ни е, но се оправяме. Избягваме да поддържаме връзки с вашите военни, обаче внимателно охраняваме района. Джипситата не смеят да минат насам — за тях присъдата е произнесена предварително. Да, не е човешко — обаче целта ни не е да сме връх на хуманизма, а да оцелее народът ни...

Тук сме към сто човека — както сами виждате. Но не сме сами, а част от народа ни...

Настъпи тишина...

Майкъл се надигна:

— Страшна е съдбата на народа ви... Само това мога да кажа... Но засега има друг, в момента по-важен за нас въпрос...

— Накъде? — попита и утвърди Иван...

— Именно...

Иван вече беше решил:

— Вие сте свободни хора. Мисля, че трябва да го решите сами. Ние ще ви помогнем, разбира се...

Спасените кимнаха... И се загледаха в гърбовете на излизащите българи. Които ги оставяха — да решават...

21.

Настъпи тишина...

После Джон взе думата:

— Разбира се, благодарен съм на спасителите ни. И им съчувствам за преживяното от народа им. Обаче, в този момент няма как да им помогнем... А те могат да ни помагат. Пък са и морално задължени — все пак, ние сме господарите на света, ние имаме правата над тая земя... Е, ще кажем някоя дума за тях пред командването, ще се погрижим да им изпратим продукти, пък и по-модерни вещи от тия, дето притежават...

Но... Какво да правим натам? Трифибията беше унищожена — знаем защо. Опасно е да се появим току-така, направо в някоя база...

Майкъл завъртя глава:

— Опасно е, но ние с Тиодър сме длъжни. Освен пилоти на туристическата трифибия, ние сме членове на Националната гвардия и в случай на нужда трябва да се явим при командването на колонията Ню Париж...

— Смяташ, че ще стигнете? — учуди се Нийл — И няма да ви арестуват?

— Защо? Не сме направили нищо, катастрофирахме заради лоши метеорологични условия, при независещи от нас обстоятелства, на забранената територия попаднахме случайно... И умеем да пазим тайна...

Нийл се развълнува видимо:

— А ние? Ние сме цивилни... Освен май мистър Гарбър... Но това е друг въпрос...

Джон махна с ръка:

— Няколко американски граждани се връщат в родината... Кой може да има нещо против? Дори е похвално...

Нийл глухо се изсмя:

— Не сме млади, мистър Доу, не вярваме на романтични приказки... Държавата има свои правила — не тия, които поднася в

учебниците за първи клас... И аз хич не съм убеден, че ще ни посрещнат добре... Не казвам радостни от спасението ни, казвам — поне добре...

— Тогава — каза Майкъл — Да решаваме всеки за себе си. Аз и Тиодър се връщаме. Ще помоля бугрите — да ни заведат възможно най-близо до военна база...

— И аз съм с вас — категоричен беше Гарбър — Мисля, че ценен кадър като мен няма да бъде пренебрегнат от държавните власти...

Неочаквано Колинз се изправи и вдигна ръка.

— Разчитайте на мен, пилоте... Ще има кой да носи ранения...

Погледнаха към жените. Джейн се приближи към Джон:

— А ние?

Джон беше уверен в отговора си, макар че нещо го караше да не е възторжен:

— Трябва да се прибираме в Ню Йорк. Имаме жилище, имаме работа, имаме приятели... Не мисля, че рискуваме — ние сме просто спасили се пътници. И сме достатъчно лоялни към държавата, за да разнасяме всякакви вредни и лъжливи слухове...

Мисис Смит се усмихна на младите хора.

— Джейн, ще мога ли да пътувам с вас?

Нели мълчаливо отиде до Майкъл и стисна ръката му. Само Ирис остана до Нийл... Останалите се спогледаха. Вярно — мъжът ѝ помагаше при изкачванията, по едно време взе и не върна раницата ѝ, предната вечер дори я зави с якето си...

— Мисля, че ние с мис Ирис ще потърсим нов път в живота — рече Нийл и небрежно я прегърна през рамо — Тук ми харесва. Чисто е, красиво, има добри хора... Хубаво място за начало на нов живот...

Другите мълчаха. После Майкъл каза:

— Това е ваше право... И — честито!

След което излезе, за да извика Иван. Той изслуша решенията на гостите и заяви готовността да приемат още двамина в селото.

— А за отвеждането ви към базата — ще решим с другите. Трябва да набележим къде ще отидем, кога ще е... Сами разбирате — трябва и малко предпазливост. Не воюваме с вашите, но и не бихме желали да се сблъскваме с тях...

Джон кимна съгласно...

Навън вече се здрачаваше. Дългите сенки плъзгаха невидими криле по сочната трева. Дърветата вече потъмняваха и заприличваха на горски великани, а гигантските клони на размахани бойни тояги. Някъде се чу странен звук — Иван им каза, че е нощна птица.

И — навред тишина...

Хорските гласове, шумът от стъпките, изпукването на някоя съчка... Всичко се сливаше в един лек, приятен, странен шум — като планински речетатив...

Този път си разпределиха жилищата поновому. Нийл с Ирис и Джон с Джейн останаха в голямата къща. Майкъл се прибра при Тиодър, който вече отваряше очи и бавно възприемаше света наоколо си. Нели се настани в съседната им стая — заедно с мисис Смит.

Колинз и Гарбър отидоха в познатите си две стаи...

И как леко се спеше в планинската тишина...

22.

На сутринта, тъкмо закусувах в трапезарията на голямата къща, се появи Иван и предложи на Нийл да го заведе на лов. Погледна към Ирис и добави:

— Ако искате, госпожице, може и вие да дойдете... Една разходка...

Джон веднага вдигна заинтригуван глава. Едно приключение? Тъкмо да има какво да разправа на приятелите в бара... Защото почти всичко друго попадеше под ветото на държавната тайна, а щяха да го разпитват... Пък и... Искаше му се да блесне — поне за малко, но да се открои сред групата...

— А аз бих ли могъл да дойда?

Иван се замисли. После каза:

— Джон, на лов не се ходи като на пикник. Извинявай, но малко хора ще свършат повече работа, отколкото шумна компания. Вземам тях двамата, ние сме трима...

После, изглежда му дойде друга мисъл, та добави:

— Но мога да те взема... Повече хора — извинете, няма как...

С което пресече желанието на Майкъл и Гарбър, вече надигащи се от столовете.

— Извинете, господа, обаче ви препоръчвам да си починете, да се подготвите за пътя... Тази вечер тръгваме. По-безопасно е да се движим в тъмното — въпреки че проблеми насам не сме имали...

„А къде сте имали?“ — беше на устата на Джон, но реши да замълчи. Имаше възможности за питане, щеше да ги използва...

Групата от петима мъже и една жена излезе от малкото селище през тунела, водещ към изгряващото слънце...

Останалите се пръснаха — кой да поспи още, кой да стегне багажа. С това се заеха жените. Местните булки бяха им приготвили дрехи за из път. Вълнени, плетени и тъкани, солидни на вид, но леки и удобни. И за жените, и за мъжете имаше някакъв вид панталони — широки около кръста и надолу, впити от бедрата натам. Бяха им

пригответи и дълги по метър и нещо пояси. Обясниха им на практика как трябва да се завиват, за да пазят топъл кръста. Чорапите също бяха от вълна, отгоре им показаха как трябва да сложат специални парчета плат — заместващи кончовите на обувките. А за краката предлагаха уж тънки, а всъщност много здрави и удобни „цървули“, направени от кожата на някакъв звяр...

Отгоре трябваше да сложат ризи, над тях фланели, а върху им — наметала. Бяло-черни, тежки, но позволяващи на човек да извършва всякакви движения под тях...

В неголеми кожени торбички беше приготвена храната — сухо месо, изсушен хляб, малко пресен. А за поясите бяха подготвени специални манерки от изсъхнал плод, побиращи около два литра вода...

Майкъл реши да огледа селищата в гората. Към него се присъедини Гарбър, който с остър професионален поглед преценяваше обстановката, подходите, възможните изходни точки...

Къщите, в които бяха приютени, се намираха в източния край на гората — ако се съди по проникващите през клоните слънчеви лъчи. Тук бяха пет, но на петдесетина метра от тях имаше още три струпвания — пет, четири, шест къщи. После тунелът продължаваше да се вие на запад, докато стигаше друга група скали, където имаше много домове — Гарбър преброи дванадесет, но със сигурност зад дърветата се криеха поне още десетина... Което не съвпаднаше с казаното от Иван за стотина жители. Но гостите разбираха защо домакините им бяха сдържани и не дотам откровени...

Българите имаха, по всяка вероятност, и някакви скривалища — със сигурност в скалите, но отвън не се разбираше къде са пещерите. Два извора минаваха през зелената площ — единият избликваше при „тяхното“ селище, другият до голямото. Сливаха се на малка, но светла поляна...

Някъде от очертаващата се близка долина се чуваха шумове — разговори, животински звуци. Налучкаха пътеката и скоро излязоха от гората. Долината не беше малка — през нея протичаше река, широка на места пет-шест метра. А наоколо се зеленееха градини. Дървета, зеленчукови стръкове, дори малко лозе във високия край...

Реката се спускаше през двуметров водопад и се разливаше в ширнало се поле.

На него видяха нивите, които даваха хляба. Или по-скоро — една голяма нива. Самите обстоятелства бяха принудили планинците да приемат своеобразната комуна — обща нива, общи градини, общ труд...

Полето, разбира се, се виждаше от космическите апарати, но не беше по-различно от много други, проснали се на тая височина около планината.

Двамата така бяха вперили очи към работещите двадесетина души долу, че не усетиха кога до тях се е доближил широкоплещест мъжага. Той им посочи полето, после нагоре и на лош американски обяви, че трябва да се връщат — не е хубаво на снимките да се виждат нови лица...

Майкъл се зачуди как тия хора, върнати век или дори два назад, са научили за Всеобщата космическа система, но не разпитва, а се подчини. Макар и с неохота, и Гарбър го последва...

По вече познатия път се върнаха обратно. Пред вратата на стаята Майкъл погледна спътника си и открито запитва:

— И сега, мистър Гарбър, как смятате да докладвате за видяното?

Гарбър се поусмихна:

— Не забравяйте — това е професията ми. И аз служа на държавата ни така, както умея. И както на нея ѝ трябва...

После спокойно влезе в стаята си.

Майкъл също се прибра — замислен. Тежката бръчка не слезе от челото му нито при вида на надигация се Тиодър, нито при първите думи, които раненият най-после изговори...

23.

Групата, начело с Иван, се отправи вляво от посоката на изгряващото слънце. На север, както машинално отбеляза Джон...

Водеше ги нисък, пъргав, въоръжен с дългоцевна стара пушка мъж. После се движеше Иван, следваха го американците, колоната завършваше третият българин — среден на ръст, но с много широки рамена. Въпреки това, и той, както останалите му другари, стъпваше почти безшумно...

Изкачваха се все по-нагоре... Скоро поеха по тясна пътека, която с труд преодоляваше скритите в храстите рътлинки. Изглежда по нея не се минаваше често, затова беше и пообрасла с треви и човек трябваше да внимава да не се спъне в изсъхнал миналогодишен корен...

По едно време водачът спря и посочи малка ниша в храстите. Иван кимна, махна на Нийл и Ирис и ги поведе натам. Спотаиха се в засада, а останалите продължиха...

Скоро водачът посочи друга ниша и Джон, заедно с вървящия зад него българин, се вмъкна сред храстите. Отвън не се забелязваше, но отвътре беше устроено от природата и човека цяло ловджийско гнездо. Та чак имаше две струпани купчини камъни — разположени във вид на кресло. Диво, странно — но удобно. Двамата седнаха и зачакаха сигнал. Водачът им през това време изчезна някъде напред...

Минаха десетина минути, половин час...

Чу се лек писък и българинът стана, остави настрана пушката и взе скритите предварително лък и стрели. На Джон посочи две къси копия — нещо средно между асегай и ловджийско леко копие. Джон взе едното, заби го в пръстта, после премери второто, прехвана го в средата и го залюля. Да, добро беше... Стига да имаше къде да го хвърли...

В този момент на поляната се показа сърна. Джон я разпозна — беше виждал животни от тоя вид в зоопарка, а като малък дори плака над класиката „Бамби“...

И сега трябваше...

Разнесе се тих цвъркат, после още един...

Българинът пусна стрелата...

Някъде отдясно излетя още една, а третата порази животното зад плешката, когато то се опита да скочи...

Инстинктивно Джон метна копието и, без да погледне дали е улучил, посегна за второто...

Българинът сдържа ръката му...

На поляната сърната лежеше — даже не подритваше, трите стрели стърчаха от тялото ѝ, а копието на Джон се люшкаше на около метър от главата ѝ...

После беше малко неприятно...

Ловците окачиха сърната на един клон, разпраха я, изсипаха вътрешностите, сетне широкоплещестият я метна на врата си...

Ирис гледаше в храстите, по очите ѝ личеше, че е плакала. Нийл се беше взрял в лицето ѝ и нещо тихо ѝ говореше...

Джон разбра — ловът си беше лов, но основната цел на Иван беше да поговори с двамата желаещи да останат. И бяха разговаряли...

Джон не знаеше за какво — предполагаше, разбираше и ставащото: момичето се примиряваше с крайния резултат... Бъдеще в този див край, сред тия — мирни, добри, трудолюбиви, но далечни на световната американска цивилизация, хора...

Не каза нито дума, тръгна след махналия му Иван...

Сега го чакаше подобен разговор...

Седнаха на повален от годините едър ствол на огромен дъб. Иван го погледна право в очите:

— Джон, няма да крия — и тия няколко дни, когато сте тук, на нас ни се налага да напругнем малко сили и да спестяваме от храната си — за вас. Мястото е дивичко, нивите не дават много зърно, налага се да изпращаме търговски експедиции чак в равнината... Казвам ти го, за да оцениш предложението ми...

Джон го погледна с очакване. Няма да е шпионаж — за какво са на едно малко племе някакви сведения чак от Ню Йорк. Тогава?

— Останете с Джейн. Ще ви дадем къща, ще се включите в живота ни. От теб ще стане добър ловец, Джейн ще се грижи за децата — имат нужда от знания, трябва и езици да научат...

Това Джон не беше очаквал...

Да го поканят... Да, в малко племе, при умиращ народ — но явно за тях той беше ценност. Сам по себе си — не като представител на фирмата...

Интересно предложение...

Планината, гората, водата, въздухът, храната...

Но — никъде не видя телеекран, не зърна компютърно устройство — та ако ще и от най-старите, не чу дори шум от радио...

Отделно, че щяха да му липсват атмосферата, приятелите, средата...

Поклати глава...

— Благодарен съм ти за поканата, но... Разбери — ние имаме друг живот. Различен... А освен това имам и задължения към държавата. Не съм убеден, че ще ме посрещнат с радост, обаче трябва да се явя пред властите, длъжен съм да отида и да изчакам решението им...

— Решението? За какво?

— За мен, за Джейн... За бъдещето ни...

Иван погледна замислен в краката си...

— Знаеш, че рискувате, нали? Особено след унищожаването на трифибията...

Джон вече беше убеден:

— Нищо лошо не сме направили... Мисля, че и държавните органи ще го разберат...

Иван скептично промълви:

— Дали? Ха дано, но...

24.

Вечеряха, огледаха пак багажа — малко беше, но нали трябваше с нещо да се занимават до тръгването. Ирис и жените си поплакаха, Нийл мълчаливо стисна ръцете на тръгващите.

Два или три часа след мръкване, Иван почука на вратата и всички тръгнаха след него. Групата придружаваха четирима от българите. Нийл и Ирис останаха назад, сляха се с тъмнината...

Иван ги поведе някъде настрани — не по пътеките, които Гарбър и Майкъл обходиха заранта. Заобиколиха някакви скали и поеа по неголяма пътека, която беше почти обрасла с храстчета. Това затрудняваше движението, но всички разбираха, че този преход е с определена цел — да бъдат объркани сетивата им, да дадат по-малко точни сведения при евентуални разпити...

Българите бяха предпазливи...

Иначе нямаше как да оцелеят толкова време...

Двама от придружителите носеха вече оглеждащия се Тиодър. Те решително отблъснаха Майкъл и Джон още при тръгването.

Иван поясни:

— Ние сме опитни, имаме сили. Вие се пазете — чака ви доста път...

И наистина — пътят беше сложен, труден, дълъг...

Вървяха, слизаха, катереха се, в някои моменти се налагаше четирима да поемат носилката. На три пъти преминаваха през тесни потоци, а веднъж се прехвърляха през пропаст — с помощта на въжета и по положени над зейналата бездна дълги стволоче...

Джон подкрепяше Джейн, по едно време взе и раничката ѝ, но малко по-късно тя си я върна и мило му обясни, че не е нежна госпожица, може и сама да се оправя...

Все пак, той ѝ помагаше, колкото можеше и доколкото тя приемаше това...

Мисис Смит вървеше наравно с всички. По едно време дори подкрепяше Колинз, комуто не беше леко да се движи с общото темпо

при тоя оздравяващ, но с рана крак...

Някъде към заранта Джон забеляза, че отиват все по-нагоре. И внезапно се озоваха на връх планината — над тях само небе...

Тихо, спокойно...

Починаха си, пийнаха от водата в издълбаните от някакъв плод (Иван го нарече „кратуна“) манерки, после започна слизането...

Джон смяташе, че ще е по-лесно, а се оказа трудно. Трябваше да следи в краката си, да не се хлъзне, да не се понесе скоростно надолу...

Гарбър се изпързала така, но за щастие не се нарани. Само дрехите му станаха почти невидими в нощта — бяха сиви, станаха кафяво-черни от влагата по тревата и пръстта...

Утрото настъпи някак си изведнъж — слънцето надникна зад останалата подир тях планинска верига, тревите, храстите, дърветата блеснаха изумрудено, а отпред заискри река...

Някъде зад нея се видя стоманена кула, а около ѝ — дълга метална ограда...

— Това е — каза Иван и всички спряха — Ето я вашата база. Не е нещо важно, има стотина войници, но всеки ден прелита трифибия, а и със сигурност имат връзка с щаба ви...

Положиха носилката с Тиодър на земята и започна сбогуването. Иван погледна към слънцето.

— Не бързайте... Седнете, хапнете, после идете... А ние тръгваме...

Джейн направо увисна на врата му, Нели бърбореше някакви благодарности, мисис Смит по католически прекръсти мъжете...

Американците склониха глави, стиснаха ръцете на спасителите си. После българите тръгнаха към слънцето и се изгубиха в близката гора...

Майкъл пръв седна до носилката и извади малко хляб и сирене. Подаде на Тиодър, отчупи и за себе си...

Останалите го последваха...

Не беше удобно да се излягат на все още мократа трева, затова приклекнаха в кръг и се спогледаха.

— Дадохме им достатъчно време — каза Гарбър — Вече може и ние да вървим...

И поеха към кулата...

Тя се оказа не толкова близо, колкото им изглеждаше. Наложих да направят малка обиколка — пред тях внезапно се разпростря малко блато. После излязоха на оглежданата и с просто око огромна гола равнина...

И от базата ги забелязаха. Изглежда известно време ги оглеждаха — разбраха по присвяткващите огънчета в стъклата на биноклите. После металната врата се отвори и от базата излетя бърза кола, която с голяма скорост се насочи директно срещу им...

Колата явно беше бойна — зад голямата картчница се бяха изправили двама войника и втренчено гледаха направо, пред тях друг управляваше, а четвъртият държеше автомат в бойно положение...

Спряха на двадесетина метра пред тях и единият извика на американски:

— Останете на място, само един да се приближи...

Майкъл тръгна напред, другите застанаха на място — леко отпуснати, демонстрирайки според указанията му колко са безопасни...

При колата се проведе бърз разговор, единият военен вдигна до ухото си малък телефон, после колата внезапно се завъртя и пое към кулата...

Майкъл им махна да отидат — защо да се връща...

— Ей сега ще вземат решение и ще дойдат да ни приберат...

Не минаха и няколко минути, от вратата изхвъркнаха три автомобила. Двете бойни коли завиха наляво и надясно, заеха позиции за охрана, а третата — голяма, почти автобус, дойде право при тях...

От нея скочиха няколко човека в униформи, грабнаха носилката, помогнаха на останалите да се качат бързо вътре и сетне с рязък завой поеха към базата...

25.

Посрещнаха ги добре — топло, с интерес, загрижено. Веднага ги настаниха в отделни стаи, дадоха им нови дрехи, щабният бръснар им помогна да се приведат в сравнително отговарящ на модата вид, никой не ги обезпокои след горещите бани...

Наистина, имаше нещо подозрително, че ги настаниха разделени — дори младоженците Джон и Джейн. При това не само разделени, но и стаите бяха на различни етажи, в различни краища на базата. А и беше трудно да се срещнат, тъй като навсякъде имаше часови и дежурният офицер ги помоли да не излизат от помещенията поради приоритетите на военната служба. Каквото и да означаваше това...

На сутринта някъде от запад долетя голяма трифибия, от която слязоха десетина старши офицери, придружени всеки от поне двама помощници. И започнаха разговорите, както те ги нарекоха...

Разпитваха отделно двамата пилоти. С Тиодър свършиха бързо — разбраха, че през цялото време е бил в безсъзнание, лекарите потвърдиха мозъчното сътресение и амнезията... Майкъл, обаче, беше подложен на три последователни разговора — сутринта, по обяд и след вечеря. Подробно разказа за пътуването, катастрофата, сетнешните събития...

Мисис Смит и Нели бяха подложени само на един разпит — старата жена все още беше объркана и заливаше слушателите с избиващите емоционални фонтани, а Нели бързо и точно разказа за действията си по време и след катастрофата. Но точно това не интересуваше гостите...

Четиримата мъже бяха викани по веднъж само — наблюденията на цивилните не добавяха много към разказа на пилота. Късно вечерта Гарбър беше поканен на събеседване с всички дошли, а малко покъсно извикаха и Майкъл. Да уточнят картината в селището на българите и евентуалните подстъпи към него...

На сутринта комисията извика отново Джон. Беше кацнал още един бързолет и от него слезе мистър Крейн — техният спътник до Ню

Париж...

— Здравей, Джон — учтиво каза той — Пак се срещнахме... При това, както разбрах, си успял да преживееш така мечтаното приключение...

— Да — кимна Джон и седна на посочения му стол в средата на кабинета. На големия диван до стената седяха трима офицери в еднакви маскировъчни униформи, на двата фотьойла се бяха разположили мистър Крейн — в стегнат делови костюм и още един костюмар, млад, с очила и остър поглед.

Мистър Крейн сложи пред него бутилка с минерална вода.

— Разкажи и на мен какво преживяхте...

Джон се опита и да е обстоен в разказа си, и да не се разпростира върху природни и емоционални описания. Получи се нещо средно между рапорт на военен и приключенски роман...

Крейн слушаше внимателно, от време на време задаваше насочващи въпроси, двама от военните си водеха бележки, които подаваха на чиновника, третият следеше апаратурата за запис, а цивилният младок слушаше като инквизитор еретик...

Крейн се облегна назад.

— Да говорим откровено... Влезли сте в забранена зона, свидетели сте на неща, които държавата ни не би искала да стават публично достояние. Изходите са два — сам разбираш. Единият е доста несигурен. Трябва да мълчите. Просто е необходимо да впиете в кожата си разбирането, че мълчанието е вашия живот... Занапред... Другият е доста неприятен. И смятам, че даже не се замисляте за него...

Джон задържа погледа си върху лицето му...

— Не, Джон, наистина мисля, че подобно нещо не ви идва на ум. А и ние се сещаме за това само като възможност...

Джон разбиращо огледа всички. Бяха сериозни...

— Мистър Крейн, казах ви — всичко разбираме. И нямаме никакво намерение да поставяме държавата ни в неудобно положение. Ясно ми е, че неприятната картина ще бъде сензация за известно време, после ще се забрави. Но и разбирам възможните рискове. Не бива в никакъв случаи да се дава подобно оръжие в ръцете на враговете ни...

Крейн беше впечатлен...

— Ако разрешите — продължи Джон — ще говоря със спътниците си. Мисля, че и те вече са разбрали доста неща и нямат никакво намерение да стават интересни по медиите. По една причина — обичаме великата ни империя и желаем да ѝ служим...

Военните се спогледаха, после насочиха погледи към мистър Крейн. А, когато той се усмихна доволно, останалите също лепнаха по една усмивка върху строгите си физиономии. Само младият костюмар не си даде труда да симулира вяра и ентузиазъм...

Срещата на спасените американци се проведе след обяда. За пръв път от два дни Джейн прегърна Джон, Нели се усмихна на Майкъл, останалите разбраха какво става с другарите им...

Разговорът не трая дълго. Всички бяха съгласни — нужно е да се мълчи. Приемат версията, която ще разказват след пристигането в империята: катастрофирали, пресекли планината, стигнали до базата. Никакви българи, никаква унищожена равнина, никакви сметища... Налагаше се да се подминат видените неща — колкото и интересни за публиката да бяха...

Накрая се появиха Крейн, двама военни и костюмарчето. Обясниха им, че пилотите ще останат в базата — все пак, са военнослужещи. Така ще останат скрити от публиката известно време...

Мисис Смит имаше желание да продължи пътуването и Крейн ѝ обеща безплатен билет за обиколка по Средиземноморието. Гарбър също оставаше в базата, след като завършат разговорите с него, щяха да го изпратят в Ню Париж, където беше командирован от службата си. Колинз постигна договореност да бъде включен в програмата за защита на свидетелите и очакваше смяна на документите и изпращане нейде по Западното крайбрежие...

Джон и Джейн щяха да се приберат в Ню Йорк. И върху тях падаше голямата тежест — именно те щяха да разговарят журналистите. Затова мистър Крейн им предложи да останат още седмица в базата. Да уточнят подробностите...

А, докато работят, ще имат време и за отдих. Крейн лично им обеща да ги закара — под сигурна охрана, разбира се — чак до Елхово, където да посетят атракционите на джипситата... Малко забава, а също така и теми за разговор с журналистите...

Все пак, екскурзията щеше да се осъществи...

26.

И екскурзията беше осъществена...

При това по всички правила на професията — с гид, в доста луксозна кола, с умело редуване на исторически забележителности и местни забавления...

Тръгнаха рано заранта от базата. В мощната, модеризирана и обзаведена за щаб бронирана кола, бяха осмина — Джон и Джейн, мистър Крейн, младият костюмар, четирима командоси. Младежът — този път в камуфлажно облекло, с автомат, професионално сложен удобно под ръка, се оказа истински екскурзовод. Умело разказваше за местата, през които минаваха, сипеше имена и данни, гарнираше с легенди и предания, насочваше вниманието им към най-интересното от многовековната история...

Оказа се, че тук американските войски са водили кървави битки с нашествениците от Азия и Африка. На един от хълмовете десетима парашутисти са успели да спрат настъплението на орда ислямисти...

— Сами? — потръпна Джейн...

— Е, имало е и две хиляди от помощните местни войски, но основната тежест е паднала върху нашите момчета — доуточни мистър Крейн, също специалист по темата...

До обяд разгледаха древна крепост, построена от някакъв тракийски цар, която била използвана от древните американски войски за спиране настъплението на персите — отдавна изчезнала империя, опитвала се да наруши господството на богоизбраната американска нация...

Младежът им показва гробовете на праисторическите американци — високи могили, в които все още учените откривали златни и сребърни предмети на изкуството отпреди Христа...

Застанаха за момент мирно пред паметника на американския Страж на мира — класическа фигура на имперския пазител, която държавата издигаше навред, където стъпеше крака на армейските герои...

А привечер стигнаха Елхово. Неголямо селище, в средата на което се издигаха десетина тухлени сгради — американския наблюдателски център, строго охранявани от взвод командоси и неизвестно число местни доброволци. Джон се позачуди защо е на Империята да набира тия мургави, с играещи страхливи очи, нещастници, но после си каза, че държавните служители знаят какво правят, пък и за интеграцията на дивите племена бяха нужни подобни хора — като мая за бухване на хляба...

Центърът беше обграден от висока — над четири метра — стена, с наблюдателна кула, охрана по периметъра, дори неголям, но доста дълбок ров...

В оградената част имаше строга на вид казарма за командосите (помощните войски бяха разположени в дървени сгради около центъра), както и няколко доста луксозни на вид хотела. А се оказа, че и отвътре са такива — като че човек беше влязъл в някоя модерна сграда в Централен Ню Йорк...

Дори част от обслужващия персонал беше американски — мениджъри, гидове...

А готвачите бяха французи, каращи годишна практика тук — компанията, стопанин на туристическия сектор сменяше постоянно екипите, за да създава разнообразие за гостите си...

И имаше защо — Джейн неволно видя под каква сума за тридневния престой на четиримата се подписа мистър Крейн и в себе си ахна. Те с Джон щяха да изкарат подобни пари поне за три седмици...

Но пък обслужването си струваше — малки, но много елегантни и богато обзаведени апартаменти, прекрасна вечеря, готови да изпълнят всички желания домакини...

Вечеряха рано, защото мистър Крейн им обеща прекрасна, пълна с изненади и емоции нощ. Преоблякоха се — Джон и Джейн пробваха новите дрехи, които Крейн им беше поръчал от далечния Филипопол, и тръгнаха към източния край на селището — към лагера на джипситата...

Младокът им разказа историята на този народ, дошъл отдавна на тия земи, отблъсквал агресията на бугрите и рашките, успял да запази традициите и оригиналната си самоличност...

— Векове наред поробителите бугри са се опитвали да пречупят джипситата. Робството е било страшно — насилствена промяна на манталитета, смазване на традициите, унищожаване на морала... Опитвали са се да забранят любовта — това велико чувство, да ограничат младите хора и да не им позволяват да се събират тогава, когато ги обземат искрени чувства. Поставили високи възрастови граници за женитба, дори са съдели неподчиняващите се на деспотските закони и приелите повелите на природата младежи... Карали ги да служат като работници, с полиция са следели всеки да работи някъде, да не живее традиционния живот на волния номад...

Джейн потръпна...

— И това все още ли е така?

— Не, разбира се — засмя се младокът — Още преди век и половина, когато демокрацията започва настъплението си по колонията Европа, бугрите са били изтласкани от окупираните от тях земи и джипситата са отново свободните хора от миналото...

Мистър Крейн се позасмя:

— Джон, все пак, вие недейте да бъдете много романтични. Имайте предвид, че за джипситата свободата е всичко — не признават чужда собственост, нито чужди права, нито каквото и да е — извън своето... Каквото им хрумне в момента...

И Джон се поусмихна — помнеше някои неща от разказите на Иван...

А после колата навлезе в лагера на джипситата...

27.

Нагрупване на шарени палатки, с парцаливи платнища, дървени бараки, къщурки от някакви жълти камъни (после мистър Крейн обясни, че това са непечени тухли, които полекичка се смиват от дъжда и затова в региона не е останало нищо от някога великата държава на джипситата)...

Бяха се струпали край сами реката и се виждаха следите от пребиваването им — почти нямаше оцелели дървета. Пак мистър Крейн обясни, че това е остатък от миналия занаят — джипситата издялвали от дърво всякакви неща: лъжици, корита, раклички...

Въпреки късния час, лагерът беше оживен. Отнякъде идваше голяма група мъже, които мъкнеха заклано прасе. Отново мистър Крейн изказа предположението, че джипситата са извършили пореден набег върху почудо оцелелите малки селца на бугри, които са разположени в полите на околните хълмове. На другия ден, продължи той, пак ще има оплакващи се селяни, но имперските служители обикновено подминаваха подобни неща. Все пак, имаха по-важни дела от закрилата на някакви си бугри, пък и политкоректността не позволяваше да се месят в традициите на джипситата...

Около жилищата кипеше живот. Малки и големи се движеха по някакви свои цели, някои размахваха бутилки с тъмни или светли течности, други пееха нещо с продрани гласове, стари жени и мъже пушеха и плюеха по минаващите коли, а млади девойки развяваха предизвикателно поли и крещяха нещо...

— Цените са ниски — каза, подсмиввайки се, мистър Крейн — Но... Не съветвам никого! Първо — болестите... Което ме подсеща — Джон, Джейн, не пипайте нищо, без да съм ви казал може ли... Хепатитът е най-малкото, дето може да ви сполети... Второ — всяка от тия проститутки работи със сводник. А той обикновено е мъжът ѝ или баща ѝ... Понякога това е едно и също...

Джейн остана със зяпнала уста:

— Ама...

— Не се чуди, Джейн — сериозно каза мистър Крейн — Това е част от традициите им. Инцестът тук е нещо нормално. Пък и кои сме ние, та да посягаме на традициите...

Джон потръпна:

— Пак тия традиции...

— Е, Джон — мистър Крейн стана сериозен — Кои сме ние, та ще нарушаваме духа на природата им? Още повече, че уважаваме чуждата свобода — стига да не пречи на нашите интереси... Джипситата са удобни за Империята. Закриват този ъгъл на полуострова, интересни са като атракция, със своите волности държат в потиснато положение бугрите. А вие знаете колко са опасни те — видели сте... И, Джон — мисля, че не всичко ми разказахте за пребиваването си при тях. Не всичко...

Джон трепна от неочаквания обрат на разговора:

— Не, мистър Крейн, разказахме ви. Малко селце, почти само жени, нямат оръжия. Изобщо не мисля, че са опасни за Империята...

— Ще трябва да поговоря пак с мистър Гарбър... Или заедно с теб да поговорим с него...

В този момент колата спря. Бяха стигнали до голяма поляна, по средата на която гореше огън. Огромен огън — в средата му се виждаше грамадно дърво, около което бяха струпани цели клони...

— Това какво е? — попита плахо Джейн.

— Тук ще е представлението — каза младокът — Обещават доста интересни неща — не само танци, а и ходене по жаравата. Стар обичай на джипситата. Но ще го видим в изпълнение на бугри. Обучени са от майсторите, нека те да поемат риска...

— А ние плащаме на господарите им — добави младокът, което му донесе навъсен поглед от Крейн...

Вечеряха около голяма дървена маса, съвсем близо до огъня. Четиримата бодигардове заеха позиции зад гърба им — по двама на маса. Не се намесваха в разговора, хвърляха по едно око към полянката пред огъня, но в повечето случаи бяха вперили поглед в околните посетители, както и към високата дървена ограда, заобикаляща мястото и превръщаща го в древна арена...

28.

Храната беше добра — печено месо, директно отрязвано от голям бик, печашц се на огромен шиш, салатата от зеленчуци (мистър Крейн прошепна, че е докарана от Филипопол, насам нямало добри земи за чисти плодове и зеленчуци), хлябът беше във вид на големи кръгове, подобен на оня, който им поднасяха българите. Вкусът му беше по-различен — така, някак си без особени усещания, лек, пухкав, бял...

И програмата беше доста добра...

Джон — като представител на фирмата, беше обиколил доста страни по света. Навсякъде местните представители го водеха по подобни места — заведения, вариетета, театри. Затова и не се впечатли от програмата — песни, танци, изпълнения с професионална наивност и чистота...

Гласовете бяха хубави, песните странни, музиката увличаше краката да скочат...

А и националните танци на джипситата не бяха трудни — ръцете в кръг напред, после вдигнати нагоре, пощраквания с пръсти, въртене на таза...

Нямаше нещо оригинално, нещо, което да внуши мисъл...

Музика за краката — сети се той за едно определение, което му беше казал веднъж Пиер. Музика за краката и таза, фактически. Далеч от музиката за душата — съчетанието на текст и звук, на мелодия и философия...

Изчакаха да рухнат в ураган от искри дървата в кладата. После няколко човека — отдалеч личеше, че не са джипсита, бяха бели и светлокоси, пригладиха жаравата...

И под звуците на музика, издавана от три инструмента — дълга свирка, някаква особена торба, огласяща простора с писъка си, и ритмични думкания по голям, кръгъл дебел обръч, от двете страни с опъната кожа, мъже и жени започнаха опасния танц...

— Музиката е друга — каза Джон — Някак си...

— Да — потвърди мистър Крейн — това е типичната музика на бугрите. Липсва ѝ безгрижието на джипситата, много е протяжна и тъжна, но... Не могат да танцуват под чужди песни...

Джон се замисли:

— Но щом това е национално изкуство на джипситата, значи тяхната музика е подходяща за тоя огън?

Мистър Крейн се навъси:

— Джон, Джон... Едни неща говориш... Остава да кажеш, че това изкуство е на бугрите, а не на коренното население... Просто бугрите не са стигнали цивилизационното ниво на джипситата и затова не умеят да танцуват под тяхната песен... Гледай, наслаждавай се на играта на страстите...

Една жена тръгна през жаравата, държаща в протегнатите си ръце някаква оцветена дъска.

— Това какво е? — попита Джейн.

Мистър Крейн се засмя:

— Диваците вярват в тия идоли и без тях не искат да играят. Изостанал народ, нали ви казах...

Около огъня в кръг бяха застанали шестима едри джипсита — брадясали, с мътни очи. Единият изчака жената да пресече жаравата, хвана я, изтръгна дъската и я метна в огъня...

Веднага мъж от танцуващите вдигна предмета от разпалените въглени и го понесе внимателно през жаравата. От него го пое друг, предаде го пак на жената...

— И защо им отнема идола? — попита смутената Джейн...

— Междурасови различия — поясни, без да откъсва поглед от групата върху огъня, мистър Крейн. — Не е за пръв път по-висшата раса да презира диваците... Е, ние също се отнасяме с превъзходство към джипситата, та и към европейците, но имаме здрави основания. Американците са избран, Божий народ, а тия... Обаче, и аз понякога се дразня от маниацината на джипситата. Трета категория племе, а с такива претенции към изостаналите...

Танцът завърши, мъжете и жените се покланяха, шестте джипсита тръгнаха между масите с протегнати шапки, а посетителите — тая вечер бяха дошли две големи трифибии от Бург Гас с американски туристи, хвърляха вътре по някоя монета или дори поедри пари...

В този момент Джон усети, че има нужда да се усамоти. Изчака джипсито да дойде до масата им, сложи в шапката малко от парите, които мистър Крейн им беше дал за харчене по време на екскурзията, и се обърна към него:

— Извинете, мистър Крейн, но... Бих искал да попитам — къде тук има тоалетна?

Мистър Крейн се усмихна учтиво:

— Хееей там, виждате ли бялата сграда? Лонг ще ви придружи — не бива да оставяте без охрана, джипситата, все пак, не са от много мирните...

Джейн също се надигна:

— И аз бих се възползвала от почивката...

Мистър Крейн смръщи вежди, но кимна и посочи на втория командос да тръгне с тях...

29.

Въпреки неугледния си външен вид, бялата къща беше отвътре нагласена по всички изисквания на хигиената и модата. Изключителна чистота, блестяща белота, дискретна интимност...

Командосът остана отвън, вторият зае позицията малко встрани, младите влязоха. Кимнаха си и всеки се запъти към лъскавата врата със съответния знак...

Джон се огледа вътре — редица мивки, огледала, набор тоалетни принадлежности...

И насреща му — ред кабинки...

Избра третата, влезе...

А там застина...

Върху капака на тоалетната чиния беше седнал Иван и заговорнически държеше пръст на устата. Другата му ръка стискаше малък автомат — подобен на тия, които носеха командосите...

— Иван... — започна Джон.

Онзи вдигна пръст и го размаха. Джон замълча...

Иван приближи глава до неговата и зашепна:

— Джон, имаме по-малко от десет минути, за да изчезнем. Трябва да извикаш Джейн и да дойдете тук. Има изход. А после...

— Защо? — зашепна, заразен от примера му, Джон — Защо? Всичко е наред. Приеха ни, след два дни заминаваме за САЩ...

Иван погледна надолу, после вдигна очи:

— Мисля, че целта не е да заминете. Дори напротив. Уловихме предавания на вашите медии. Всички знаят, че сте мъртви, загинали при катастрофата. Нещо повече... — той замълча — Майкъл е мъртъв. И мисис Смит... Ваш ред е. Не мисля, че Гарбър и Колинз ще бъдат пощадени. Както и Нели...

Майкъл беше смаян. Мълчеше... После вдигна глава:

— Защо?

Иван разбиращо го погледна:

— Свидетели сте. Излишни свидетели... Хванахме някои вътрешни предавания от базата към Филипопол... Мисис Смит е починала, както казаха, в съня си. Майкъл и Тиодър са заминали на акция — веднага, без почивка. И трифибията им паднала. Този път фатално. Останалите не знаем къде са, но...

— Не мога да повярвам... Ние сме граждани на Империята, държавата се грижи за нас...

— Погрижила се е — каза грубичко Иван — Джон, нямаме време! Трябва да тръгваме — ако искате да живеете...

Джон разбра — жестоката истина блесна пред очите му. Сега... Джейн...

Излезе от мъжката тоалетна и внимателно се огледа. Никой... Само лампите осветяваха с ярка светлина бляскавите стени. Тихо почука на вратата. След малко тя се откря и изплашеното лице на Джейн надникна навън:

— Какво...

— Шшшшт — Джон я прекъсна със съскащ шепот — Измъкни се и ела! Спешно...

Джейн се изненада, когато той я буквално замъкна в мъжката тоалетна, и направо онемя, щом видя Иван...

Българинът набързо ѝ обясни ситуацията. Нямаше време за обмисляне и аргументи...

Иван ги заведе в малката стая между двете тоалетни, премести тежкия наглед шкаф от задната стена и там се откри вратичка — колкото човек да се промъкне. Побутна зад нея и се озоваха навън — до голям сандък, опрян в стената и закриващ изхода...

Джон спря:

— Иван, — каза той — трябва да отида до мистър Крейн. Искам да го погледна в очите, искам да го попитам...

— Безсмислено — прекъсна го Иван — Напълно безсмислено. Рисуваш живота си, както и тоя на Джейн...

— Искам да видя...

В този момент иззад ъгъла на сградата изскочи нисък мургав човек. С два бързи скока се озова до тях, замахна и тънкият му нож потъна в гърдите на Джон...

Късно, твърде късно Иван натисна спусъка...

Двете тела паднаха едно до друго...

Българинът погледна към американеца. С един поглед установи — мъртъв...

А в това време наоколо запищяха куршуми и с глух тропот заудряха стената...

Иван се наведе, потегли за ръка Джейн, вмъкна я обратно в малката стая, после я изтегли през официалния вход. Наоколо нямаше никого — командосите бяха зад сградата, тичащите откъм арената военни също се насочиха към звука на стрелбата...

Под прикритието на храстите, двамата завиха зад дърветата, заобиколиха малък разлив на реката и се озоваха до кацнал в сенките хеликоптер.

Джейн се движеше като кукла...

Не разбираше нищо, не виждаше нищо...

Просто инстинктивно усещаше, че досегашният ѝ живот свърши и започва нов...

Ако успеят...

Ако оцелеят...

Хеликоптерът се вдигна рязко нагоре. Управляваше го млад, слабичък мъж, в камуфлажно облекло. До него седеше един от видените в българското село човек...

Машината се понесе ниско, почти над водите на реката. След няколко минути изви рязко нагоре и полетя по права линия. Мина почти час в мълчание. Иван гледаше лицето на Джейн, тя беше впила поглед в тъмното небе, което заобикаляше неосветената машина...

И нищо не мислеше...

Кацнаха след още час. Някъде в полите на невисока планина, близо до дървена къща, неотличаваща се от видените в утринния мрак бараки. Вече ги чакаха — двама мъже домъкнаха шланга от скрита под куп клони цистерна, пилотът огледа машината, Иван и другият българин не откъсваха поглед от заобикалящото ги вече утро...

— Защо го убиха? — попита Джейн, когато хеликоптерът пак излетя и пое в посока, обратна на слънцето...

— Защото знаехте много — каза Иван — И не само той. Мъртвите са и другите от групата ви. Или ще са мъртви — ако не усетят и не избягат. Но не съм оптимист...

След което ѝ обясни доста елементарната игра на мистър Крейн — разпръскване на опасните свидетели, премахването им бързо и тихо,

скриване на станалото посредством някакви други събития...

— Ще обвинят някой от нас... Може и мен — макар да се съмнявам да съм толкова известен... А може дори да жертват джипсита — просто е бил пиан. Малко опасност оцветява екзотиката, добре ще е за туризма...

А хеликоптерът бръмчеше...

30.

Няколко дни по-късно Джейн седеше замислена пред малката къща, която българите ѝ бяха дали като дом. Едноетажна, с каменна основа, голяма кухня, същевременно и трапезария, склад и дори баня с бойлер, сгриващ водата на дърва. На втория етаж имаше две неголеми стаи и много просторна веранда — както ѝ обясни Иван, възможност за строеж на още две стаи...

Беше тихо, уютно, спокойно...

Наоколо шетаха българите — всеки зает със свои работи, тя се виждаше с тях по няколко пъти на ден, вече запомняше някои думи и дори цели изрази...

Иван не се мяркаше. Явно беше зает някъде далеч, но ѝ донесоха подарък от него — хубава кожена дреха, която прилепна по тялото ѝ като втора кожа... Щеше да е добре през идващата зима...

А зимата ще изкара тук. И, по всяка вероятност, останалите зими от живота си. На втория ден след кацането на трифибията близо до селото, я извикаха в голямата къща до скалите. Там имаше няколко мъже и жени, двамина се въртяха около масата и регулираха саморъчно сглобено радио. Нагласиха го и всички се заслушаха в емисията с новини...

— Приключи разследването за смъртта на американския турист Лайонел Камерън, убит в атракциона Елхово от пиан бугр. Виновникът — някой си Петар от крайморското селище Рибен е настигнат от спецчастите и след кратка престрелка — убит...

Тя с изненада погледна Иван, а той кимна — нали ѝ беше обяснил как ще свърши тая история...

За останалите от катастрофиралата трифибия не чува повече нищо. И официални съобщения нямаше. За изчезнали хора не се говореше, за върнали се американци също...

После два-три дни животът течеше бавно. Иван изчезна някъде, жените я викаха сутрин с тях, помагаше в кухнята, един ден я изведоха в близка градина, та прочистваше сухи плевели...

— Здравей...

Беше Иван...

— Здравей...

Седна до нея. Помълчаха.

— Джейн... Не зная как да ти кажа... Джон го няма... Ти си свободна да живееш както искаш... Ако пожелаеш — ще те закараме в някой европейски град, ще опитаме да сменим документите ти...

Помълча...

— А, ако пожелаеш — остани тук. Още чифт работни ръце няма да са излишни...

Джейн беше вече мислила по въпроса...

— Ще остана... Още повече, че чакам дете... Не мога сама да се справя, слаба съм, знам...

Иван впери поглед някъде към върховете на дърветата...

— Джейн... Искам да ти кажа...

В началото на зимата се роди бебето. Момче. Кръстиха го Джон. Джейн беше се пренесла в къщата на Иван — естествено, тихо. Никой нищо не каза, никой нищо не попита. Следващата зима се появи дъщеричката... В малките селца се раждаха българчета — още и още...

И заживяха...

Въпреки всичко...

Земята попада в опашката на комета...

И животът се променя — с рязък скок назад...

Години, десетилетия, столетия...

А трябва да се живее...

И създава нов свят...

СКЪСАНИЯТ КОСЪМ

*С благодарност към Георги Георгиев —
Гошо Физика и Давид Даюб, помогнали ми да
оформя идеята от техническа гледна точка*

1.

Тази година щях да съм абитуриент. Колко работа имах... Балът, костюмът, дамата, веселието, после кандидат студентските изпити, студентството...

Да, и една дребна подробност — все пак, трябваше да завърша последния клас и да взема матурата...

Наистина подробност — единствено най-големите тъпчовци не успяваха да се дипломират и да станат студенти...

Само че балът и всичко подир него щеше да бъде след седем месеца, в красивия месец май. А сега... А сега беше септември все още. 23 септември...

Запомних тази дата, в която се преобърна съдбата на света и човечеството...

Навън грееше топло есенно слънце, птици се носеха ниско над земята — приближаваше дъжд, изглежда, хората се разхождаха по лятному облечени, спокойни...

Аз си почивах в стаята — все пак, бях изкарал примерно шест часа в училище. Вярно — два от тях продремах, ама... Нали ви казах — абитуриент бях...

Поради което отпусках, опнат на леглото. Телевизорът работеше — надявах се дикторът да съобщи, че тая година матура няма да има и всички завършващи ще получат дипломи с една единица по-висок общ успех. Не, че ми трябваше — какво да правя с 6,50 бал, ама...

Обаче, от телевизора се носеха някакви следобедни новини — кой бил пристигнал в столицата, как в момента кометата еди-коя си минавала толкова близо до Земята, че опашката ѝ щяла да ни докосне, ама няма страшно, какъв нов заем искали да теглят ония от властта и тем подобни глупости, прелитащи баш като тая комета далеч от интересите ми... Е, леко развявайки опашките си — колкото да е по-забавно...

Нашите тъкмо бяха заминали за Виена — тате имаше някаква служебна работа, заделил пари, та покани и мама да поразгледа така

мечтания от нея град. И дори бил ангажирал места в ложа във Виенската опера.

„Тя много обича музиката... Само с хляб не се живее...“ — каза ни той, когато тръгнаха. Искаше му се и нас да вземе, но — първо: часовете ни в училище... И второ... Парите... Тате беше някакъв шеф в голяма компания, но мама не работеше, съкратиха длъжността ѝ във фирмата, а работа за жени след 40 трудно се намираше...

Така че... Налагаше се да останем сами със сестричката ми...

За което изслушах дълга поучителна и указателна реч от мама. Колко пари ни оставя, как да харча внимателно, защо не бива да се увличам по каквото и да е, в никакъв случаи да не събирам тайфата на купон, къде да пазарувам, какво точно...

Дори ми направи списък с необходимите неща за дома. И поръчала в гостилницата „Грозд“ всеки ден да приготвят ядене за нас... Е, това щеше да е само пет дни — колкото ще да отсъстват, но мама си е такава. Грижовна...

Макар поръчката, според мен, да беше направил тате. Мама е побезгрижна, не обича плановете. Докато тате мисли с поне три хода напред. И винаги има барем планове Б и В, ако не и Г, че даже Д...

Затова е бос във фирмата, затова го уважават...

Но да се върна на фаталния ден...

Вторник...

Погледнах от прозореца на нашия блок. Всичко е нормално. Родителите ми вече са излетели към Виена... Да си починат малко, да видят свят... Пък след пет дни пак ще са у дома, пак ще продължи нашият общ живот — интересен и скучен едновременно...

Няма ги, затова аз от снощи съм свободен човек — на 18 години, пълнолетен (още два месеца и половина, де), със здрав разум и трезва мисъл...

Поради което не скитосвах насам-натам, ами седнах след училище пред компютъра и се заех с ежедневно разтоварване. Пуснах си любимата игра и подгоних кравите с брадва в ръка...

Той, комшията от най-горния етаж, се смее над заниманията ми. Обяснявам му, че така се овладява компютърът, че така развивам бързината на мисълта, а насреща получавам само присмех и неразбиране...

Което хич не е добре. Защото съседът ми отгоре е мой класен ръководител. Старичък такъв, с болно сърце, спокоен и усмихнат... Ама голяма отрова!

От девети клас ни поде по стръмния път на учението. Другите даскали дават някакви класически теми или тестове. Влизаш в интернета, намираш нужното, поодялкваш го — да има вид на изглед, че е сътворено от пубер. И го предаваш...

А за тестовете още по-лесно. В първата ми година на гимназист пробвах метода на острия молив. Много е лесен — насочваш моливчето наслуки, със затворени очи, и където попадне — тая подточка на теста отбелязваш. Да ви кажа — физиката, химията, биологията... Абе, всичко, де има тестове — сигурна четворка изкарвах. Е, някой път се понапъвах — особено в края на срока, и връзвах петицата. Повече — за какво ми е?

А тоя наш класен все дава едни размисли, едни есета, едни съчинения... Дето няма как да препишеш, та се налага да мислиш...

Но му хванах цаката. Пускам си свободно мисълта и пиша — каквото ми хрумне по проблема. После само гледам да редактирам стила и... Абе, доста правописни грешки имах... Но постепенно запомних кое как е, та предната година завърших дори с шестица... Най-вече заради мисленето...

Обаче, сега е есен...

Приятно време...

Какво учене?

Какво мислене?

И седнах пред компютъра — да погоня крави с брадвата, както ви казах...

Обаче...

Ни кравите догоних, ни родителите си посрещнах, ни годината завърших...

2.

Играта е много, много интересна...

Или — беше интересна...

Защото изведнъж спря...

После се оказа — завинаги...

Тъкмо бях на седмо ниво, в коридора зърнах една крава — така изглеждаха извънземните, с бластер в лапата — имаха лапи вместо копита или ръце, дебнеща ме зад ъгъла...

Мен... Майстора на компютърните игри... Човека с най-бърз рефлекс в класа...

Но не успях да я изпаря...

Просто се скри...

Поне така помислих в първия момент...

После установих, че е изчезнала...

Заедно с образа на компютъра...

Пак нещо... — рекох си...

И, тъкмо да рестартирам, видях, че телевизорът — който оставям така, профилактично да си свети, е тъмен.

Ясно — няма ток...

Ама и тия от енергото са едни...

Побързах да изключа компютъра, телевизора, отидох чак в кухнята, та спрях хладилника. Щото после — като дойде токът — не знам с каква сила ще е... У нас не се е случвало, но доста разкази за подобни истории съм чувал или чел...

Рекох да се обадя на приятелчето Мишо. Измъкнах апарата... Боже, и той тъмен...

Нима спирането на тока влияе на телефоните?

Стационарният също мълчи...

Странно...

Навън не бръмчеше и асансьорът. А в нашия блок той постоянно е в движение — нищо, че сме само 12 апартамента, имаме много работещи, ученици, пенсионери. Особено последните кръстосват

нагоре-надолу... А, и ония младите от петия и втория етаж, дето имат деца, та майките са в отпуски и по цял ден са ту в единия апартамент, ту в другия, ту излизат на разходка в близкия парк...

Засега важното беше, че няма ток. И се налага да си намеря друга занимавка — поне, докато дойде...

Сетих се, че трябва да взема хляб — утре да направя сандвичи за училище. Предпочитахме домашните — поне да знаем какво има в тях. Освен това, мама не харесваше месните сандвичи и ни правеше предимно такива с разни вносни сирена. Хубави, ама абитуриент да се наядва с постно...

— Павлинке, — викнах на сестра ми — излизам за малко...

Тя не отговори. Само се показа на вратата на стаята и ми махна с ръка...

Павлина е в десети клас тая година. Отличничка — макар да я изпитват само писмено. Не говори...

Да, така е...

Има нещо — просто не говори с никого, освен с мама. Чувал съм ги в нейната стая как обсъждат разни неща, на вечеря разказва какво е видяла, чула, правила през деня, но избягва да говори с мен или татко повече от няколко разменени изречения. А с външни хора — съвсем...

Мама казва, че всичко ще се оправи — просто трудно свиква с хората, трудно се социализира...

В училище децата са свикнали с нея, приемат я такава, каквата е. А тя си мълчи, гледа — и много неща вижда. Може да направи бърза и точна характеристика на всеки съученик, на съседите, дори на случайно срещнатите хора по улицата...

Иска да стане лекарка. Много ѝ вървят биологията и химията, а и чете все разни научно-популярни книги, рови из интернет... И това — след двата часа всеки ден, които посвещава на ученето...

Нали ви казах — отличничка е. Изпитват я винаги на първия чин, писмено. Пред всички. И домашни им помага да си правят — та я уважават...

Пък аз си обичам сестричката и момчетата от класа ѝ знаят, че с мен шега не бива. За всеки случай, де...

Спуснах се по стълбите и излязох на улицата. Нормално, тихо, спокойно...

Малко по-шумно беше в центъра на града. Хора се трупаха пред витрините на магазините, някои дори ругаеха, други отминаваха, кимайки разбиращо...

Я, и тук ли няма ток? То голяма повреда ще е...

Големият магазин беше затворен. Тъкмо слагаха табела, че ще отворят, когато има как да работят касовите апарати.

Минах през „Грозд“, но жената на касата ми каза, че нищо още не са готвили, не знаели как ще посрещат клиентите, вадели вече сухи мезета. Но ми донесе две порции от обедното меню — руло, както и зеленчукова супа. Не си падам по постното, както ви казах, нямаше обаче друго...

И, все пак, реших да намеря нещо по-така...

Затова отидох до кварталното магазинче на Пешо. Е, той не ми е връстник, синът му е даже по-голям от мен, ама всички така му викат...

Пешо ми даде хляб, взех пушено месо — да си направя сандвичи, както аз си знам, след бърз размисъл поисках две кутии с натурален сок, пет кисели млека, даже две майонези, за които после се сетих, че трябва да намажа тая вечер, тъй като хладилникът...

Пък може и да дойде токът...

Но не дойде...

Добре, че беше още септември, дните все още дълги, нощите къси...

Направих бърза вечеря супата и рулото, поляхме го със сок, сестра ми хапна само кисело мляко. Тя си е такава — висока, слабичка, не обича да яде. Тате казва, че се храни с въздух...

Пушеното месо сложих във фризера — имаше бая лед вътре, докато светне, щеше да издържи...

После сестра ми си легна, аз взех електронната книга. Нямаше как — трябваше да чета, толкова рано заспива ли се? Закачих подвижната малка лампичка на книгата и се зачетох...

Батерията беше прясно заредена, така че можеше да изкарам още седмица...

А после заспах...

3.

На сутринта едва се събудих. Сестра ми теглеше одеялото и укорително ми посочи навън.

Малеее — успях се...

Но нали сме абитуриенти — даже вече и отсъствия не ни пишат. Затова не се разбързах. Измих се с малко вода от бидона в банята, взех в раницата две тетрадки, пъгнах някой и друг лев в джоба...

Ток нямаше... Вода също...

Сестра ми сложи тавички пред хладилника и фризера — бяха се разтекли.

А аз слязох до мазето. Тате поръчваше минерална вода чрез някаква фирма и тубите свалихме долу — на по-хладно. Вдигнах една, за кой ли път огледах чорбаджийски подземие. Три стелажа в буркани, до тях фризерът с месо — тате всяко лято и всяка Коледа го пълнеше, подредените дърва... Ох, с тях какъв зор беше... Викнах даже Мишо и Токата, та свалихме шестте кубика долу, а после всяка неделя по три-четири часа аз ги цепих. Кой за камината, кой за подпалки, кой за поддържащи, както тате викаше на тия, дете слагаше след подпалките. Три купа дърва! Но ги направих аз! Лично...

Заклучих желязната врата и излязох...

Навън беше необичайно шумно. Хората спираха, обсъждаха ставащото. Разбрах от разговорите, в които се вслушах — не само ток няма. Няма интернет, спряла е водата, коли не се виждат...

Почти всички магазини бяха с табелки, че временно не работят...

А в големия магазин беше шумно...

Вратата зееше разбита, вътре вълни от хора преливаха от отдел към отдел, гърмяха събаряни стелажи...

И крясъци:

— Махни сееее... Ще ме смачкатееее... Спрете, бе хора... Мимеее... Мамичкоооо...

Луд народ!

Ще се избият за някакви продукти...

Защо бързат, защо не изчакат — всеки момент токът ще дойде?
И къде са полицаите, къде са общинарите, къде са...
Всъщност — какво става?
Защо не знаем как е в морския град? А в столицата? Няма
вестници, не са пристигали ни влакове, ни автобуси...
Нима...
Хайде стига, бе...
Световна катастрофа? Война? Оцелели ли сме? Или...
Спрях...
Мама и тате?
Когато спря интернетът, те тъкмо са летели... Какво е станало?
Не, не...
А сестра ми...
Тя е следобед на училище, дали седи в къщи? Нямахме как да
проверя — и телефоните не работеха...
Изобщо — светът беше умрял...
Улицата постепенно оживяваше, но някак си... Страшно! Като че
във филм на ужасите — хей сега ще се появят живите мъртви, хей сега
ще се появят извънземните, хей сега някъде надалеч се блесне
поразяваща светлина и черна гъба ще се издигне към небесата...
Хората наоколо като че полудяваха. Видях мятащи се на земята,
чух яростни крясъци, наблизко някакви се сбиха... Тълпата се
увеличаваше, въртеше се като мътен прибой, ставаше опасно и
страшно...
Побързах да се махна от центъра...
До училище не отидох. Какъв е смисълът? И там ще е бъркотия
— защо да я увеличавам с още един човек?
Тръгнах към блока ни. И тогава за пръв път ме обхвана страх...
Магазините са разграбвани, ток, вода, телефон няма, никакъв
транспорт, никаква информация...
И това — няма и денонощие след внезапното спиране на тока...
И интернета... И водата... И на целия нормален живот...
Докога?
И мисля, че в този момент остарях поне с десет години...
Можех да разчитам само на себе си. А сестра ми — на мен...
Първо — да оцелеем, докато нещата се стабилизират. Значи —
храна и вода... Отде?

И в трескавото мислене изплува споменът от лятото. Съседният вход, спрян микробус, бай Киро стоварва кашони. Помогнах му да свали няколко в мазето. Каза, че ще откривал магазин в квартала, наел гаража на някакъв съсед... Ей така — колкото да преживява. Но бай Киро лятос почина...

Мазето дали е цяло?

Обаче, докато стигна до блока...

А наблизо беше гаражчето на Пешо... Имам пари, ще купя още...

Не се наложи да купувам...

Магазинът зееше с разбита врата. Нямахше никого...

Влязох...

Ограбено е най-точната дума...

Но, разбира се, бързащите, паникьосани хора, не бяха действали последователно. Порових из превърнатите в камара боклуци хладилни камери, шкафове, стелажи. Намерих немалко неща. Напълних цял чувал с консерви, хляб, разни варива (и сега се чудя защо ги взех), кашкавал, сирене...

Заделих и три големи туби с минерална вода...

А после замъкнах чувала у дома. Едва го вдигнах до нашия етаж. Сестра ми ме гледаше много, много изненадана. Опитах се с няколко изречения да ѝ обясня какво става...

Заплака...

Върнах се до гаража, помъкнах трите туби наведнъж. Най-напред две, после третата, пак обратно...

Но успях...

Сега имахме припаси за няколко дни...

Ако дойде токът...

4.

В петък, три дни след спирането на тока — така си отбелязвах аз — животът бавно, но постепенно се стичаше някъде в бездната...

Градът беше като умрял. Тишина...

Малко хора по улиците, никакви коли, само цигански каруци изтрополяваха и колелета просвистяваха покрай редките минувачи...

Общото вцепенение сковаваше и мен. Имахме някои неща за ядене — къде да ходя?

Чаках родителите да се обадят — макар телефонът да мълчеше, а джиесемите мъртво да лежаха на масата...

Само веднъж излязох, огледах квартала и се прибрах...

За какво да скитам? Кого да търся?

Павлинка тихо седеше на дивана в хола и четеше книга след книга...

И аз последвах примера й...

Вечер палехме свещ — намерих няколко в кухненския шкаф. От печка нямаше нужда — все още беше топло...

И така — до петъка...

Привечер на вратата се позвъни. Беше бай Кольо от първия етаж.

— Ти сам ли си? Къде са вашите?

— Със сестра ми сме — погледнах го въпросително — Какво има, бай Кольо?

Бай Кольо се огледа и тихо каза:

— Виж сега — ти си голямо момче... Предполагам, че си видял какво става навън. Хората като че изкрейзиха. Само три дена са минали, а...

— Нещо казаха ли? Какво става?

Бай Кольо не беше от хората, дето четат вестници, но явно и него много го вълнуваха информациите за ставащото — ако се бяха появили, де...

— Ни звук от никъде... Няма интернет, няма телевизия, няма радио... Само хората говорят разни неща. Май извънземни са завзели

Земята. И настъпват навред. Скоро са щели да дойдат и тук... Казаха, че ги видели край морето. В големи чинии, върху три метални крака, стрелят с убийствени лъчи и помитат всичко...

Погледнах го учудено:

— Бе, бай Кольо, това по филмите го има...

— Анджък, де... Направо като на филм... И мисля утре да вдигна жената и да заминем на село. Там надали ще дойдат...

— Кажу, кажу защо съм ти?

— Слушай, Ице, тръгнаха бандити из града... Полицията изчезна, няма никой в общината, хората ги е страх. И решихме тая нощ да пазим входа. Долу, у нас ще стоим — по двама-трима, ще се сменяме на два часа. Ама няма да заспиваме... Можеш ли?

Помислих. Заклучвам Павлинка, аз ще съм долу...

— Идвам...

И слязохме до тях...

Нощта я изкарах в апартамента на бай Кольо. Само няколко пъти се качвах да видя какво става у нас. Павлинка отначало седеше с една свещ и четеше книга, после видях, че е тъмно и чух равномерното ѝ дишане...

Значи се е успокоила...

Това е добре...

Някъде към 3 часа, таман бях задрямал, класният ме побутна:

— Ице, ти как си с английския?

Е, как да съм? Уча, все пак, в езикова паралелка, два пъти излизах от страната, тате често иска да си говорим на английски... А, щях да забравя — филмите гледам без субтитри...

Казах му, а той ни съобщи идеята си. Да използваме радиото, за да чуем какво става по света. Радиовълните — тия, късите, може би не са засегнати...

— От кого? — заинтригувах се...

Но той остана загадъчен:

— Имам едно усещане... Обаче, трябва да проверя — не съм специалист...

А аз го разочаровах. Или поне така мислех:

— Джиесемите не работят. Ни звук по линиите, ни радиото...

— Кой говори за телефоните? Имам предвид възможността да пробваме с истинско радио — ако може даже, лампово...

— Няма ток... Де ще го включим — рече бай Кольо. Нали си беше жичкаджия, веднага се сети...

А класният явно беше мислил за всичко до края:

— Аккумулятори... Вчера заредих моите в колата — като че съм предусещал...

Оставиха ме да наблюдавам пред блока от площадката на първия етаж, а те излязоха и отидоха до гаража вляво от входа. След малко се зададоха с един акумулатор. Тогава аз ги напуснах — качих се до нас, където в малката стаичка, използвана от тате като килер, стоеше старото радио на дядо ми още...

— „Даугава“ — рече класният, когато ме видя да слизам със сандъка надолу — Помня ги...

Сложих радиото на масата в кухнята. Под нея бай Кольо беше оставил акумулаторът и приготвил жици за свързване...

— Тате е бил малък, когато го спечелил на лотарията — разказах семейната легенда — Теглил билетче и му се паднало радиото...

През това време бай Кольо нагласи всичко, щракна внимателно бутона на радиото, завъртя ключа вляво и почна разходката по целия диапазон...

Бръмчене, бучене и... Глас... Приведох се, внимателно се вслушах...

— Казва, че е от Орегон... — Замълчах...

— Ясно, Щатите — рече класният — Слушай и превеждай...

— Били във военна база... Обаждал се от стара радиостанция. Всички нови не работели. Там са над 1 000 души, имало и жени и деца... Търси някой, който да има връзка с тяхното командване...

— И в Америка, значи — каза замислен класният — И в Америка...

Бай Кольо решително вдигна глава от акумулатора:

— Тръгваме утре за село, ако до заранта не дойде токът... Има нещо, има нещо много страшно, ще знаете... Даскале, ще ти оставя ключовете, наглеждай апартамента...

А после някак безнадеждно рече:

— Макар че... На първия етаж сме... Ако някой намисли нещо — най-напред у нас ще дойдат...

После отиде да стяга багажа. Не беше малко — няколко кувара, кашони, дори в една кофа насипа храна за Рони, кучето му...

Към шест взе да става светло...

Качих се горе, у нас. Павлинка стоеше на прозореца в хола и гледаше някъде на запад. Погледнах и аз. Издигаха се поне десет пушека — някои близо, други далеч, някои гъсти и дебели, други тънки струйки, устремени към небесата...

Пожари... Които никой не гасеше. Едно — че нямаше кой, друго — че нямаше с какво...

Четвърти ден и цивилизацията умираше...

А ние трябва да оцелеем...

5.

Рано, не рано, спал, не спал — излязох из града. На лов... Трябваше да намеря нещо за ядене. Консервите и пушеното месо, бурканите с туршия, кутиите с бисквити щяха и можеха да чакат...

Добре, че тате обичаше да ходи сам до магазина, зареждаше веднъж седмично хладилника и големия шкаф в кухнята. Мама все го поднасяше за тая му планирана пестеливост, но той си знаеше своето. Огледах преди да тръгна съдържанието на склада му. Любимият му гъбен сос, някакви други сосове в пластмасови шишенца — тате си мажеше от тях като лютеница върху хляба, рибни и месни консерви — по десетина броя, пакети със сухари — и аз се научих от него да си гризкам сухарче, хем вкусно, хем леко, хем забавно, бисквити, вафли — мама пък си държеше едва ли не кашонче с тях, така си пиеше кафето, сокове в кутии...

Извадих от малкия шкаф два пакета сол, слязох до мазата и донесох от изпразнения хладилник няколкото парчета месо. И без това ледът в него се топеше, защо да рискувам с храната? Сложих големите подноси, на които мама сервираше, когато баба и дядо идваха на гости преди няколко години, посипах сол, наредих отгоре месото, после пак сол...

Реших да се опитам да го изсуша. Бях гледал, че и помагал на тате, който обичаше сам да си прави някои деликатеси. Е, нужна ми беше вряща вода, а ток нямаше... Но пък в мазето дърва бол, а печката беше изчистена, готова за зимата... Така че...

На улицата царуваха хаос и ужас. Видях през центъра да минават каруци... Каруци! На тях имаше натоварен багаж, край тях подтичваха стресирани хора, управляваха ги цигани — намерили приложение на транспорта си...

Други хора просто се лутаха. Някои спираха срещнатите, ръкомахаха, обсъждаха...

До банката чух трясък...

Двамина разбиваха банкомата и крещяха... Трябвали им пари, а той не пускаше...

И защо им бяха? Никой никъде не искаше пари...

До сами центъра забелязах Стефко от нашия клас. Той живее в едно от селата, наречени квартали. Беше в спортно облекло, носеше пълна раница на гръб...

— Къде, бе селски? — викнах му, както си говорим в училище...

А той се стресна, завъртя... И в ръцете му — честна дума! — блесна нож... Позна ме, прибра го в канията на кръста му.

— Че ме стресна... Отивам при Янина...

Янина е любимото му същество. От десети клас е, дребна, кльощава, блондинка в истинския смисъл на думата. Той, както ви казах, живее на 2 километра от града, а тя точно в другия му край. Цяла година ѝ ходеше на гости, пресичайки всичките възможни квартали. И тя отиваше до селото, ама с велосипед — момичетата винаги са по-хитри...

Отивал, значи, при Янина. Техните били решили да не мърдат от селото — все пак, не са в града, имат си някои запаси там, пък не се и знае колко ще продължи тая неизвестност. Та отивал да вземе Янина... Ако се съгласят техните — и тях, че и сестра ѝ, да ги води в селото. Хем по-сигурно, хем има как да преживеят тия няколко дни хаос, дето се очакват...

— И кой ти каза, че ще са няколко дни?

Той ме погледна изумено:

— А ти как мислиш? Има държава, има армия, в ХХІ век сме... Няма да е по-дълго от няколко дни. Ще оправят всичко, пак ще сме наред... Е, както бяхме до оня ден...

— Оптимист...

Стефко внимателно се вгледа в мен:

— Що? Ти да не знаеш нещо?

Разказах му какво сме чули нощес по радиото. Той се пресети, че и в тяхното мазе имало някакво старо радио, заразитва ме как сме свързали акумулатора. На което можах само смътни указания да му дам. Ама той е отракано момче, ще се сети натам...

Разделихме се, Стефко тръгна към дома на любимото си същество, аз заоглеждах квартала...

Нощес, докато си приказвахме с класния и бай Кольо, внезапно разбрах някои неща...

Първо — сами сме с Павлинка на света. Не искам, не мога да приема, но... Изчезналият интернет и самолетите... Те не спират във въздуха като автомобилите...

Второ — нямам време за емоции. Ама никакво! Трябва да спася сестра ми... И себе си...

Трето — светът е променен. Много, много, много се съмнявам да се върне на същото ниво...

Нещо е станало...

И сме поне сто години назад...

Което означава, че трябва да се науча да живея така, както преди сто години...

И което аз не зная...

Затова днес тръгнах да търся дребни, но изключително важни неща за оцеляването ни.

И се зарадвах, когато зърнах разбит железарски магазин. Просто разбит — витрините дори си стояха с инструментите на тях... Изплашените хора, внезапно превърнати в агресивна тълпа, бяха чупили, мачкали, вилнели... Но само отвън. Не е удобно да строшиш клещи или отвертки...

Под тезгяха намерих няколко пакета със свещи. Не се лакомих — взех единия. Увих в чувал оцелял фенер, помислих и сложих още един. Добавих тубичка с газ. В другата ръка взех металическо сандъче с инструменти. Не знам защо, но го взех. Бай Кольо беше заминал и в гаража му имаше хубави инструменти, обаче рекох да се запаса.

Пък и магазинът не беше далеч — щях да се върна...

Което и направих — но привечер. При последното ми излизане. А другите две използвах да открия малка пекарна и да си тръгна с чувал брашно в ръчна количка, както и да вляза в мазето на бай Кири. На вратата имаше халки с катинар. Удар с камък и...

Никой не се показва — целият град беше като измрял...

Входът ни беше заключен. На първия етаж дежуряха класният, леля Марга от третия етаж и чичо Денчо от насрещния й апартамент. Бай Денчо си живее на село, апартаментът му е зает от голямата му дъщеря. Която точно тия дни е била заминала за столицата с мъжа си. И ето — баща й се оказал блокиран в града, тревожен, объркан...

Тъкмо класният го успокояваше, разправяше му как всичко ще се
оправи и тем подобни небивалици...

И бай Денчо му вярваше...

Макар че дори аз разбирах — това е краят...

Но дали ще е начало...

6.

Оказа се, че и класният е шетал из близките райони. И беше докарал с пазарска количка някои продукти, както и туби минерална вода. Плюс дрехи. Ризи, блузи, панталони, чорапи — ама много чорапи, че и няколко чифта обувки. Зимни при това...

— Градът е като разръчкан мравуняк — каза той — Хората или бягат, или се опитват някак си да компенсират страха с грабеж...

Погледнах го. Той ли го каза това? Той — който ни говореше за морал, за чест...

— Разбрах те — класният седна на стъпалата до моята количка — Но времето се промени, правилата се промениха. Може да си позволи скрупули човек, който има някакви възможности и шансове. Ние нямаме — освен, ако не забравим доста канони, за да оцелеем...

— Кои канони? Доколко да ги забравим? И докога? — изтръгна се от мен...

— Това е интересен въпрос. Но се боя, че няма отговор за него. Поне не сега. В момента най-важното е да се оцелее — въпреки всичко... Кое, мислиш, е най-важното да спасим сега?

— Жените... Децата... — казах, спомняйки си за филмите, в които се разказваше за морските катастрофи...

Класният се усмихна:

— Да, това е така... Но те не са неща, а хора... Хората са на първо място. Обаче — хората без култура и цивилизация са само животни. По-умели, по-умни, по-хитри — но животни...

— Знанията?

— Именно! А как ще ги спасим?

Замислих се...

— Книгите... И хората, които умеят и знаят...

Класният ме погледна с известно учудване...

— Я виж ти! Аз от снощи си мисля, а ти веднага се досети... Именно! Нужно е да се спасят хората. И книгите, картините, музикалните инструменти, скулптурите, учебниците, машините дори

— не се знае кога и какво ще открием пак, какво ще ни трябва да преоткрием...

— Но няма ток, няма бензин, няма интернет, няма фабрики и заводи...

Класният се усмихна:

— Няма... Но не се знае — докога... И какво още може да открие човечеството... Знанията, знанията ни трябва...

Колкото по се замислях, толкова повече ме обхващаше отчаянието...

Светът полудяваше и загиваше. Хората искаха само да се спасят — някак си, за известно време... Кой ще ти прави планове за бъдещето, за човечеството...

В такива моменти няма човечество... Няма дори хора...

Има оцеляващи индивиди... От животински тип...

Да речем — аз ще сваля в мазето библиотеката на нашите. Ще я увия в непромокаема хартия, ще я сложа във фризера — като изсъхне, той ще стане великолепна каса за съхраняване...

А после?

Кой ще отвори капака? Кой ще извади съдържанието? Кой ще ги прочете? Кой ще се учи?

И, освен това — мога да сложа няколко картини, които нашите са купували или получили като подарък. Не световни класически картини. Дори не от значение за родното изкуство. А Лувъра, Британския музей, Потсдам, Рим...

Тях кой и къде ще прибере...

И — за кого?

Стреснах се...

Нещо много бързо увесих нос... То — аз съм си такъв... Реалистичен песимист... Отдавна — още в десети клас напуснах формата на синя пеперуда в нежнорозова мъгла. И, макар често да се улавях в черногледство, засега ми помагаше критичният поглед върху света...

При това — имайте го предвид — аз си падам нещо романтик. Дори... Само да не го разбере някой в класа или от тайфата — дори чета поезия. Е, не съвременна... Съвременната... Това е като цигански сопол в компот — разтегливо, сладникаво, гадно...

Предпочитам класиката — наша, чужда... Мисля, че в литературата национално деление няма. Има хора, има чувства, има мисли, има свят. Как ще го види читателят — зависи не толкова от автора, колкото от самия него...

Но това е дълга и сложна тема, а аз в тоя момент се качвах по стълбите...

Павлинка ме чакаше в трапезарията — разположила се на дивана под прозореца и чете книга. Погледнах с разбиране — беше „Робинзон“... Отидох в хола и донесох още няколко книги — „Тайнственият остров“, „Две години ваканция“, „Малвил“, „Денят на трифидите“...

Месото беше намокрило солта, смених я. Старата събрах в един буркан. Май трябваше вече да се мисли за пестене...

Седнах на люлеещия се стол, който тате купи на мама — и тя се забавляваше, едновременно четейки и люлеейки се, свила крака под себе си...

Пак се стреснах от новото прозрение...

Някак си много бързо ние — и аз, и останалите — се уплашихме от промяната. Още не знаем какво е, колко време ще е, а — разбити магазини, бягане, криене, обхващащ сърцата и стягащ в клещите си песимизъм...

Хилядолетия човечеството е строило света си, а сега буквално за часове тоя свят рухва...

Слязох на първия етаж. Ключът от апартамента на бай Кольо се бяхме разбрали да слагаме под черджето отпред, обаче вратата стоеше полуотворена. Там бяха класният и бай Денчо. Тъкмо бродеха по радиовълните...

— Ицо, я ела да превеждаш — каза класният, а аз вече се навеждах към „Даугава“-та...

Говореше спокоен мъжки глас, глас на човек, явно свикнал да го слушат...

— Някъде от Германия е... Ние немския го имахме за втори език, не съм много добре, но се разбира... Аха — схванах... В Роцок е. Има паника, имало е бунтове, подпалили ратушата — това е...

— Да, да — общината — нетърпеливо ме прекъсна класният — Натам?

— Войниците са напуснали някакви казарми — не разбрах точно как ги нарече, стреляли по тълпата... После натоварили камиони с храна и заминали на юг...

Класният беше още по-загрижен...

— Хм... Щом и немците полудяха...

Наведе се и пак плъзна лентата по изписаната с названия на градове и числа скала...

Светът беше полудял, цивилизацията бавно загиваше, но все още имаше такива, които не искаха така бързо да се връщат в животинското. Намерили стари армейски радиостанции или префасонирали древни радиа, отворед мислещи и търсеци други като тях хора, се обаждаха... Чухме и радиолюбители, използващи личните си апаратури, за да установят връзка с все още разумните си събрата...

Нямахме как да се обадим, но слушахме — ето, двама се свързаха, започнаха разговор. Единият в околностите на Милано, другият в Лозана... Най-напред разказваха какво става, а после спряха — идентични картини описваха. Размениха някои съвети — за намиране на храна, на транспорт и, най-важното, къде може да срещнат съмишленици. Светът наистина се оказа малък — и двамата имаха познати в района, където живееше събеседникът им, продиктуваха си адреси и имена, пожелаха си успех и се уговориха да се чуят след 12 часа...

Чухме и вълнуващ разговор — баща и син се намериха в ефира. Единият в Лондон, вторият в Бостън...

Най-много, разбира се, бяха призивите за помощ...

Към кого?

Е, мина и тая нощ — в апартамента на бай Кольо, край радиото. Някъде към сутринта класният донесе вторият акумулатор. Разбрахме, че енергията си отива, но не можехме да се откъснем от единствената ни връзка със съващия се като шагренова кожа свят...

7.

Така мина месец...

В нашия вход си създадохме нещо като база. На първия етаж установихме постоянен пост. Нападения засега нямаше, но при експедициите за търсене на храна и необходими за живота неща, виждахме разбити и ограбени магазини, жилищни сгради зееха с кухи врати и прозорци, пожари избухваха ту тук, ту там...

Така една вечер изгоря циганската махала. И циганите се преселиха в напуснатите от собствениците панелни блокове до сами квартала им. От там тръгваха нощните им набези. Но нас заобикаляха. Едно, че не бяхме близо и на удобно място, второ...

Второ — някъде на осмия или деветия ден след катастрофата, класният и чичо Денчо се върнаха, натоварили пазарната количка с кашони и странни металически кутии. Когато ги отвориха — ахнахме...

Два автомата, четири бойни карабини — с къси цеви, удобни за носене, девет пистолета — при това, както ми обясни бай Денчо, унгарски АП, някога специални, не за всеки... И кутии с патрони за всички тия смъртоносни уреди...

Класният сложи внимателно в апартамента отляво на втория етаж един големичък сандък, както и тенекиена кутия. „Гранати“ — каза и прибра ключа от апартамента в джоба си...

По това време и оптимист като бай Денчо беше изгубил настроението си. Тревожеше се за дъщерите си, за семействата им, за внуците си, все ми разправяше какви хубави и умни били децата... И очакваше да се появят отнякъде...

Седмица след катастрофата взе да се замълчава, да седи, унесено гледайки през прозорците...

Марга от третия етаж, обаче, не униваше. Беше убедена, че това ще е още ден или два (когато и да отвореше дума, все най-много три дни оставаха до спасението), че ще дойдат... Ту американците, ту немците, ту някой друг — но все ще се появи спасител...

И тя беше много против предложението на класния да подсигурим входа. Как така ще променяме апартаментите на хората?

Всъщност, във входа бяхме останали немалко от живущите.

Аз и Павлинка, класният с жена си, бай Денчо, самата леля Марга, чичо Косьо от четвъртия етаж с жена си и сина си, глухонемите от петия етаж — мъж, жена и дъщеря (тя чуваше и говореше).

Та класният предложи да затворим прозорците на първия етаж с каквото имаме под ръка, да подсилим входната врата — остъклена и не даваща никакво прикритие, да помислим и за балконите на втория етаж...

Направихме събрание — и без това всички бяха налице, никой не ходеше на работа, само през деня тръгвахме на експедиции за храна и каквото там намерим...

В резултат на това събрание бай Денчо отведе класния някъде и се завърнаха с оръжието. Навремето бай Денчо е бил полицай и знаеше къде може да се намери нужното...

Цяла седмица мъкнахме шкафове, разглобявахме легла, подреждахме барикади по прозорците и зад вратите на първия етаж...

Почти всички спяхме по домовете си, но се редувахме в апартамента долу — да дежурим, да охраняваме, да слушаме радиото...

Акумулатори имаше — единият даже глухонемият чичо Петко го пригоди за лампа, та имахме и сносна светлина там. Чичо Петко беше майстор на всичко — златни ръце. Само трябва да му се каже какво е нужно и бързо измисляше начин...

Експедициите бяха отначало интересни, сетне станаха досадни, а накрая дори тежки. Тежки, защото пред очите ни за месец градът рухна...

Не, че преди това беше много красив, ама си беше нашия град...

Сега — напуснат от част от жителите си, изоставен на произвола на съдбата, той бързо запустя... Улиците и без това си бяха на дупки, лошо асфалтирани, с трева и бурени дори към центъра, а сега...

А сега по тях се смесваха разнасяните от вятъра отпадъци, по клоните на дърветата се виеха найлонови пликове, хартии, парцали, навред бродеха подивяващи кучета и котки...

И ордите цигани, разграбващи всичко, което не се пази...

А пък нямаше кой да пази...

Една нощ пробваха и при нас. Чичо Петко и бай Денчо били на пост, забелязали фигурите, опитващи се да ровичкат по входната ключалка. И, без да му мисли, бай Денчо отпрал един откос над главите им...

— Такова бягане — разправяше после той — такова бягане и златен медал на олимпиада може да ти донесе...

Излизахме от блока внимателно, след оглед на района. Никога сами...

Наоколо си беше страшничко — паркчето отсреща, няколкото къщи от страна на кооперацията ни, малкото площадче на изток... Все удобни за дебнене места...

Удобен беше целият град, затова се движехме предимно по средата на улицата. Едно, че избягвахме засади зад ъглите и във входовете, второ — по-малък беше рискът от падащи предмети. А падаха — тухли, керемиди, парчета от балкони и фасади...

Никога не съм мислил, че градът така бързо ще рухне...

Да, бях гледал някакво филмче на тема „Светът след човека“ ... Ама там се говореше за години и десетилетия, които да унищожат създаденото от хората...

Оказа се, че убива най-вече липсата на живот...

Празен град, пусти улици, къщите някак си охлузени, даже не мрачни, а посивели...

Няма никаква инфраструктура, няма движение, няма жизнена искрица...

Затова пък се разрушава — някъде целенасочено, другаде от безразличие и невнимание...

Времето ставаше все по-студено, хората вече палеха печки. Краят на октомври, но се заредиха дъждове, ветрищата като че намериха писта за състезание...

Понякога по улиците се премятаха късове ламарина, отпрана от покривите, а навлизащата вода вършеше черната си работа...

А се случваше да гаси пожари — настъпващата човешка лудост водеше до безгрижие и безхаберие. Така изгоря една двуетажна къща на съседната пресечка. Ясно се виждаше къде е пален огън и как е проял чак тавана...

Ние се увеличихме. Приехме семейството на дърводелеца от дома зад кооперацията. Малката им, красива иначе къща, беше твърде

примамлива и небезопасна срещу вандали.

Той дойде, изчака да го пуснем вътре, разговаря с класния и бай Денчо, после се събрахме заедно. Мен ме брояха за голям, един от всички равноправни оцеляващи...

Дърводелецът се казваше Ангел. Тате при него беше поръчал праговете и някои ъглови елементи за трапезарията и коридора. Умееше си работата, беше тридесетинагодишен, весел и усмихнат човек...

Не и сега, де...

Просто помоли да изчака при нас, както каза, освобождението... Така рече...

Дойдоха след два часа — с жена му и двете му деца. Момче и момиче, петокласник и третокласничка. Всъщност, май вече не бяха ученици...

Както и аз...

Докарахме част от имуществото им. Останалото не можахме, защото през нощта къщата им пламна. На другата заран видяхме — около нея имаше изпуснати в бързината вещи. Видели са, че се махат, обрели са ги, подпалили... Не знам защо...

Кои „те“?

Предполагам — циганите, които се навъртаха наоколо. А може и българи да бяха — немалко хора просто се оставиха на течението на деградацията и заживяха така, сякаш никога не е имало полети в Космоса и интернет...

8.

Да ви кажа — за много от моите приятели и съученици нищо повече не разбрах...

Потънаха нейде в хаоса и толкова...

За съжаление, някои станаха жертви на безвремието...

Някъде в началото на октомври — не помня кога, макар да следяхме календара, Павлинка всеки ден местеше квадратчето върху големия картон — та, в началото на октомври срещнах Минка от съседния клас.

Ние с чичо Петко бяхме тръгнали на експедиция до хлебозавода — надявахме се да открием брашно, не беше възможно всичко там да е унищожено, голяма база имаха.

Той буташе количката, аз се оглеждах и стисках през скъсания джоб на якето ръкохватката на пистолета...

Вече имах личен, връчен ми като на истински боец. Две седмици бай Денчо ме обучава в мазето, даже стрелях няколко пъти в коридора там. Беше полутъмно — две свещи осветяваха мишената (един вестник, закачен на вратата), най-напред гръмнах, за да видя как става, после вдигах рязко пистолета и стрелях. Не беше трудно — трябва само да помниш, че се спира дъхът и подравняваш мушката в мерника, като се опитваш да прецениш къде ще попаднеш от десетина метра...

Това беше — след тия няколко изстрела повече не ми дадох да тренирам. Трябваше да се пести. И не само патроните...

Та вървахме ние, аз се оглеждах и слушвах. Знаех, че чичо Петко не чува, макар да има остър поглед. Видях как на един мътен прозорец, закрит с одеало отвътре, някой надникна. И чух името си...

От железната врата на входа изтича Минка. Пълничка беше, а сега — за месец само — беше се смъкнала доста.

— Ице, Ице... — замърмори, като даже се опита да увисне на врата ми...

— А... Здравсти... — рекох, ни в клин, ни в ръкав — Ами... Здравсти...

Минка се изправи насреща ми:

— Жив си... А ми казаха, че май си заминал нанякъде...

— Кой? — зададох бая глупав и излишен въпрос...

— Стефко... Преди двацетина дни май беше... Видях го на оная улица. Ние бяхме излезли да донесем малко дърва, а той мина покрай нас. Търсел Янина...

— Не я ли намерил?

— Каза, че още в началото искал да ги заведе в селото си, но у тях нямало никого. И сега през ден-два идвал — можело да се върнат...

Замислих се. Да се върнат...

— А после видя ли го?

— Не... Може да ги е намерил и затова не се е появявал... Ако не...

Магнах с ръка:

— Никакво „ако“ ...

Минка се разплака:

— Силвето и Красето ги няма... Каза ми Александра от вашия клас. Уловили ги някакви, пребили ги, изнасилили ги и ги хвърлили от покрива на мола... И Митето убили... Като ходил да търси хляб, някакви го нападнали...

— За други да знаеш?

— Не знам... Ние с мама и баба сме се затворили тук. Имаме малко храна, а сутрин ходим да намерим дърва, ама вече трудно успяваме...

Погледнах чичо Петко. Той не чува, но по устните разчита думите. Взе да ми ръкомаха, да сочи към нашия блок...

— Слушай, защо не се преместите при нас? Ей там, дето живеея? Ние сме се организирали, намираме си храна, охраняваме се...

— Не зная... Ще питам мама... Може и да дойдем...

Не дойдоха... И какво е станало с тях — не зная... А и по тая улица повече не минахме, нямаше как да я потърся...

Затова пък при нас дойде Димчо от класа ни. Заедно с баща си, майка си, че и чичо си. Приехме ги, веднага ги включихме в работата...

Димчовите родители бяха свестни хора, усетили какво става... Но чичо му...

Тоя Трифон беше от типа контри, каквито има във всеки вход. А някъде дори по трима. Противник на всичко, смятащ се за голям тарикат, използвач, човек с празно самочувствие. Още на първия ден почна пробите — подметна някакво нареждане към чичо Петко, сопна му се, когато оня учудено го погледна...

Но не улучи жертвата...

Чичо Петко просто го хвана за ризата и повдигна... Сетне го пусна рязко, та Трифон плъсна на земята. Даже брат му Свилен — Димчовият баща, се разсмя...

— Уважаеми, — каза тихо класният — тук началници няма. И разпорежданията дава този, който разбира. Да не говоря, че току-що дойде и просто не познаваш нещата и хората...

След което Трифон си затрая — като не броим заспиванията на пост, евтините номера на селски тарикат, егоизма...

Димчо ми каза, че някои от нашите съученици тръгнали към морския град. Други заминали при баби и дядовци по селата. А Коцето с родителите си се затворили на вилата в лозята — мислели, че там ще е тихо и спокойно. Преди седмица ги намерили. Отдавна убити и ограбени...

Други новини от града нямаше...

А от света имаше... Но не хубави...

Все още акумулаторите действаха. И слушахме радиото. Да кажа, че светът полудяваше — значи да се повторя. Но си беше така...

Призиви за помощ — към кого ли... Търсене на съмишленици... И намирането им...

Честно, бях щастлив една вечер, когато попаднах на разговор. Намериха се баща и дъщеря. Той в Прага, тя във Виена. И в ефира се разбраха тя да го изчака, той тръгвал на кон, за да я прибере...

Не зная какво е станало, надявам се да е имало хепиенд...

Военните се разцепиха. Някои запазваха организацията си и се мъчеха да устоят на хаоса и неизвестността. Даже чухме за „военни републики“ — в Гданск, в Смоленск, в Лион...

Другаде военните създаваха свои държави — като един път изслушахме цяла реч на някакъв генерал, за когото класният каза само: „Луд!“...

Но заплахите му звучаха доста страшно. И си помислих — колко е хубаво, че тоя е чак в Марсилия...

А при нас хаосът затихваше...
И настъпи мъртвило...

9.

С храната проблеми няхаме. Мъкнехме какво ли не, дори готвехме. Четири апартамента в кооперацията бяхме на дърва, имаше и газови печки с бутилки, дори един газов котлон се намери.

На балкона съхнаше месо. По татковата рецепта приготвихме маса парчета. Нали ви казах — солта изтегляше соковете, после за 30 секунди във вряща вода и... на балкона. Месец след като сложих първото месо да съхне, свалих парче и го нарязях на ситно. Всички опитаха. Да, ставаше...

Решихме проблема с хигиената неочаквано лесно. Ангел дърводелеца и бай Денчо докараха веднъж странна печка. Голям цилиндър — почти два метра, с тръба отгоре, две малки вратички отдолу. Оказа се стар бойлер — на твърдо гориво. Класният даже се сепна — имали такъв едно време, когато бил млад.

Та топлехме вода в него и можеше с едни 60 — 80 литра човек да се поизкъпе. Направихме и график, давахме дежурства за носене на вода.

А нея намерихме в паркчето отсреща — избиваше от земята, даже беше си направила езерце. Вода за къпане, за пиене използвахме тая от бидоните с минерална...

Търсенето на нужни неща ставаше все по-трудно. Градът затихваше, хората изчезваха, но и местата със запазени ценности за нормалния бит намаляваха...

И тогава дойде големият удар...

За радиото използвахме акумулатори. Колите не вървяха, ние под ръководството на чичо Петко извадихме всички акумулатори, наредихме ги на маси в левия апартамент на втория етаж. Заредените можеше да се използват месеци...

Една вечер чух за пръв път за страшна болест, която като вълна покриваше Средна Азия. Развълнуваните гласове зовяха за помощ и описваха епидемията... Смъртоносна! Доктор Минчев каза, че май

това е холера — позната му била от командировката в Източна Африка...

Доктор Минчев ли?

А, да...

Той беше от новодошлите. Възрастен, набор на класния. Намерили се случайно — както казва класният, аз предполагам, че нарочно е ходил да го търси. Това стана месец след катастрофата. Марга и сестра ми се разболяха — грип. Втурнахме се из града. До тоя момент не бяхме мислили за лекарства, сега се наложи да търсим из изоставените аптеки. Два дена ровихме, проверявахме срок на годността, събирахме всякакви лекарства...

После много време леля Тиха — жената на чичо Петко, подреждаше „аптека“ на четвъртия етаж.

Докато ние се занимавахме с фармация, класният доведе доктор Минчев. Той беше с жена си и внучката. Синът и снахата му били в САЩ, нямаше сведения за тях и всеки ден ме питаше дали сме успели да чуем нещо от Сиатъл...

В кооперацията се събрахме немалко хора. Някои апартаменти бяха използвани като временно общежитие. Например, големият тристаен на петия етаж заеха семействата на доктора и Ангел дърводецеца. При нас се настаниха чичо Свилен, Димчо и майка му. За щастие, проклетият Трифон остана на втория етаж, където пратихме Марга и баба Деша. Бабата също дойде сама при нас. Имаше къща до Ангеловата — малка, сгушена между двете съседни. И тя изгоряла... Бабата беше пъргава, приказлива, чистница. Нямахме излишна вода, но — въпреки калта навън, стълбището беше излъскано.

Та двете с Марга се намериха и си паснаха — бърбиви, не можещи да стоят без нещо в ръцете, готвачки...

И набързо свиха сармите на Трифон... Може да беше инат и самоуверен простак, но с две жени... Абсурд да се разбере!

Но да се върна към болестите...

Да, не болест — болести...

От радиото разбрахме страни новини...

Холера в Средна Азия, тиф в Африка, чума — истинска, средновековна чума, в Южна Америка, някакви коктейли от болести в Европа...

Чичо Свилен пръв се досети:

— Нали спря интернетът? И самолетите паднаха... — погледна ме — Извинявай, Ице... Какво друго остана в небето?

Просветна ми:

— Спътниците...

— Именно! Небето беше пълно със сателити... Които останаха без управление... И — постепенно, но логично, траекторията им сви към Земята... А там горе е имало какво ли не в тях — отровни газове, бактериологическо оръжие...

Класният тъжно каза:

— Земята висеше на косъм и тоя косъм се скъса...

— Ще има много жертви — рече бай Денчо...

Класният вдигна глава:

— Моля ви, много ви моля! Всички! Налага се — ако искаме да оцелеем... Внимавайте! Няма начин и тук да не се появи нещо... Внимавайте...

Не го каза докрай, но разбрахме...

Трябваше да преоценим някои морални закони и канони...

Нов свят...

Или по-скоро — връщане назад...

Ще можем ли?

10.

Първият болен видях след няколко дни...

По-скоро — първата болна...

Беше мокър октомврийски ден. Тримата — аз, чичо Петко и чичо Свилен отивахме за вода. Докторът беше успял да вдигне на крака сестра ми и Марга, а нас помоли да донесем няколко бидона от „изворчето“. Да се окъпят с гореща вода, да се съвземат...

И точно зад ъгъла на големия блок видяхме болната...

Беше млада жена. Вървеше по тротоара, с малко странна походка...

Рекох си, че сигурно е уморена, когато тя залитна и падна на плочника...

Сгърчи се, взе да повръща, започна да подритва с крак — някак си като че тропа нервно...

Спуснах се напред и чух вика на чичо Свилен:

— Ицо! Стой...

Заковах се...

Млада жена... А Павлинка... Трябва да ѝ помогна... Но Павлинка... Не мога да отмина... Павлинка... Павлинка... Павлинка...

Те ме настигнаха, чичо Денчо уж ме прегърна през рамо, а всъщност ме стисна като в менгеме...

— Не можеш да ѝ помогнеш...

Разбирах... А и тя умираше — толкова ясно беше...

После започнахме всеки ден да виждаме мъртвите по улиците. Заобикаляхме далеч от тях, дори избягвахме кварталите, където все още имаше много хора и труповете се валяха дори по няколко — един до друг...

И тогава класният обяви:

— Време е да затворим дома си...

Беше ясно за всички ни. Имахме храна и вода за известно време, имахме топливо, имахме свещи и фенери, имахме оръжие, имахме дрехи, чорапи...

Настъпваше ноември — студени ветрове, мрачни дни, дъжд...

Нямаше смисъл да обикаляме из града...

А беше време да решаваме какво ще правим...

Защото градът вече не предоставяше убежище...

Пък и нямаше как да живеем натам в него — трябваше да намерим място, където да започнем нов живот...

И, може да звучи консуматорски, но — мястото трябваше да ни даде възможност да създаваме...

Отначало условия за изхранването ни, после и за нормален живот — поне на ниво миналия или в краен случай по-миналия век...

Мечтаехме си за някоя почивна станция — близо до планината, но и до равнината. С възможности за животновъдство и земеделие, с река за прясна вода, с гора...

А, ако намерехме и хора, организирали се като нас... Които при това да ни приемат...

Доста илюзорна мечта...

Но беше хубава...

Обаче, най-напред трябваше да изкараме зимата. В умирация град, сред болести и бандити, без връзка със света...

Тогава дойде поредното изпитание...

Болестта...

Бяхме се затворили и чакахме края на зимата. Понякога валеше сняг, но бързо се топеше. По-страшен за нас беше дъждът.

Аз не разбирам много, но и възрастните бяха объркани, когато мазето започна да се наводнява. Валя веднъж два дена поред. Аз слязох заранта с фенер в мазата, за да взема дърва за печката. Внимателно ги разпределяхме — да стигнат до пролетта. Полагаха ни се две кофи за деня — на нас, на Димчо и семейството му. Спяхме в хола, при голямата печка — камина. Тя топлеше добре, а и ние се завивахме яката, дори Павлинка разполагаше със спален чувал. Много топъл чувал — един ден спях по обяд в него, хем печката още не гореше — палехме я привечер, за да има топлина нощем. Обикновено всичките двадесет и двама човека се събирахме в хола на третия етаж. Там, в големия тристаен апартамент на бай Денчо, стана нещо като щаб. Самият собственик беше заел само една от стаите, в друга прие класния и жена му. Да не слиза постоянно от последния етаж, а и така се пестяха някои неща. Светлина, топлина, че и храна дори. Колкото и

натуралистично да звучи, при повече хора у дома, храна не остава зян. Все някой дояжда...

Та там, в хола, се събирахме. Печката гореше, ние си приказвахме, някои дремеха, други влизаха и излизаха...

Като баба Деша и Марга. Цял ден кръстосвах из кооперацията. Организирах жените, направиха нещо като пералня на втория етаж, в банята. Ние — аз, Димчо, Пешо, Анка, внучката на доктора, Гергана на чичо Петко глухонемия — ходехме за вода в парка. Винаги с нас идваше един от мъжете. И стискаше в ръка оръжие. Слава Богу, нямаше произшествия. По всяка вероятност бандите, скитащи из града, не бяха забелязали мястото. А и не им се скиташе из зимния парк, предполагам...

Та него ден донесохме вода и аз отидох за дърва в мазето. Нещо блестеше, вдигнах фенера — подът беше мокър откъм единия коридор. Вода? Огледах...

Идваше някак си по сами плочите, като че имаше някъде малко изворче. Рекох да вдигна дървата и после да кажа на съседите. Отворих мазата ни — не заключвахме, нямаше смисъл. И там — вода. Направо се виждаше как излиза изпод цимента. Два източника?

Качих се горе. Тъкмо хората се събираха в хола на бай Денчо. Казах им, всички се втурнаха надолу...

Така и не разбрахме отде идва водата. Дали след катастрофата канализацията е запушена и сега водата избива през стари кладенци, върху които е била построена кооперацията, дали нещо друго...

Цял ден изгребвахме водата...

Тя се увеличаваше, стана до педя. Мокри, уморени, курс след курс нагоре по стъпалата, после изливане направо на улицата...

А до вратата стоеше един от възрастните с автомат в ръка. За всеки случай...

До вечерта изгребвахме всичко. И легнахме капнали...

А призори ни събуди звън по неизползваните тръби в банята. Това беше условната сигнализация — дежурните викаха всички.

Слязохме по стълбището — мъжете с оръжие в ръка, жените изчакваха на площадките...

Дойде болестта...

11.

Пред входа стояха два души — немлада жена и младеж. Подкрепяха други двамина, момиче и възрастен мъж...

И през мътното стъкло се виждаше — болни...

Наоколо сиво утро, лек дъждец, тих ветрец рошеше голите клони на дърветата в парка...

— Дойдоха преди малко — каза чичо Свилен, изправен до лявата колона на стълбището...

— Познавам ги — рече доктор Минчев — Васил беше агроном в нашето село, това е жена му. Синът помня като малък, а ето — с жена си е... И са болни...

— Опасно ли е? — попита класният — Това е най-важното — опасно ли е...

Докторът кимна.

— Няма да ви лъжа. Много е опасно...

— Ама отворете им, що ги държите на дъжда — извика Марга от горната площадка...

— Почакай малко, Марге — каза класният — Нека да видим... Много, много е рисковано...

Настъпи мълчание...

— Аз ще ги приема — решително отсече докторът — Ще ги заведа в свободния апартамент на втория етаж. Там ще е карантината. Никой няма да влиза — освен мен. Храна ще оставяте пред вратата, съдове обратно няма да връщам... А сега се махнете от стълбите. И — по-далече!!!

Така и стана...

Изнесохме сандъчетата с оръжие и патрони и оставихме апартамента на доктора и болните...

Две седмици той не излезе от апартамента. Там спа, там яде, там всичко... Няколко пъти оставяхме кофи с гореща вода — трябваша му за процедурите, а и сам да се измие... Оставяше навън бележки с

искания за лекарства — носехме му ги от „аптеката“ на четвъртия етаж...

Хората оздравяха...

Чичо Васил се оказа веселяк, вечно усмихнат, знаещ маса вицове. Жена му — леля Надя беше пълната му противоположност. Вечно навъсена, с бляскави тъмни очи... И много, много добра. Каквото я помолиш — веднага изпълняваше. Тихо, без звук, без настойчивост. Докато бяхме заедно, все едно призрак се движеше сред хората...

Синът им Росен беше малко по-голям от нас. Но вече завършил инженер, механик, човек с всестранни интереси. Смаях се, когато започна да рецитира една вечер Ботев, а после внезапно премина на Дебелянов...

Снахата им Василена беше яко, стройно, с постоянна усмивка и кротко мълчание момиче. Оженили се били това лято и ето...

Настанихме ги на петия етаж, в малкия апартамент. И веднага ги включихме в живота ни. Зима, студ, замрял град... Но имаше нужда от отопление, от вода, готвеше се, опитвахме се да поддържаме хигиената и при нас, и в кооперацията...

Мисля, че не толкова от жажда за чистота, колкото да не се оставяме на вълната на безнадеждността...

Затова и класният измисли ежевечерните четения на класическа литература. Та чак бай Денчо една вечер рече:

— Ей, даскале, ама на — да съм мисли, че ще ме заинтересуват някакви скандинавски саги... Че сега и думата знам, и приказките им харесвам, и си мисля колко сме еднакви това хората — независимо кой къде живее и какъв е...

Така си беше — някак си успяхме да съберем себе си в едно...

Което никога преди не е било у нас...

Откак помня — кооперацията живее разделено, да не кажа в конфликти...

Трудно се събираха пари за поддръжка, вечно имаше някой недоволен, а като сложим постоянните контри на всяка идея...

Дали от трудната ситуация, дали внезапно схванали, че сам човек не може да оцелее — но забравихме споровете си, забравихме комплексарщината: ама тоя ли ще ми каже какво да правя...

Но твърде скъпо плащахме за прозрението...

А радиото работеше...

Нещо повече — сдобихме се с истинска радиостанция. В края на града навремето имаше казарми. После ликвидираха и военната част тук, и цялата ни армия. Политика...

Обаче, сградите останаха — уж охранявани. Но в тях комай нямаше нищо, само деца понякога си играеха из старите гаражи, спални, щабни помещения...

Та малко преди появата на чичо Васил и семейството му, чичо Косьо се сети за това място. За него само ви споменах. Е, то и малко може да се каже. Обикновен човек, шофьор, с жена и син Пешо. Който е година по-малък от мен, мълчалив, много силен, тренира мятане на диск. Тренираше...

Живееха на четвъртия етаж насреща ни, но ги постеснихме — в хола им складирахме лекарства, а после почнахме да събираме дрехите, стана и гладачница. Смешно, но чичо Петко намери в гаража си стара чугунена ютия, почисти я, смаза капака ѝ. И от тогава жените я ползваха — насипят вътре въглени от жаравата, гладят и привеждат дрехите ни в приличен вид, както викаше баба Деша...

Чичо Косьо е бил и шофьор в поделението — волнонаемен. После му дали чин и го направили командир на радиокола. А след десет години служба, взел, че напуснал и станал шофьор на някакъв важен началник в морския град...

Обаче, помнеше, че в гаражите има консервирани превозни средства. И сред тях — радиостанцията му...

Отидоха един ден — аз бях дежурен, та пропуснах — няколко човека до старите казарми. Толкова бяхме оптимистично настроени, та взеха със себе си и голямата пазарна количка...

И се върнаха победители!

Докараха радиостанция!

Плюс куп части за нея...

Възрастните се събраха и обсъдиха нещата. Накрая решиха да не бързат. Класният взе бай Денчо и чичо Косьо и тръгна да търси свой бивш колега, голям специалист по телевизори, радиа и компютри.

И го намери...

При това — в последния момент. Оказа се, че на другата сутрин господин Георгиев (ами преподаваше ми по физика, така го зная!) заминавал. Дошъл синът му с един фургон и два коня, товарели багажа

и се спасявали в планината. Там имали вила, решили да се установят на сигурното място...

Цяла вечер, взел като помощници Росен и чичо Васил, физикът се труди над станцията... И някъде към полунощ тя заработи...

Пробваха я — наоколо се бяхме събрали всички, холът беше препълнен с хора, стискащи палци — и каква врява настана, когато на Росеновото:

— Ало, ало, ало... Тук радио „Парка“... — се чу:

— Ооо, Парка... Ай ем...

Свързахме се!

Вече и за нас знаеха...

Живи сме...

И сред хора...

12.

Не успяхме да убедим господин Георгиев да остане при нас. А и беше си прав — във вилата щяха да са на добро място. Нали и аз мечтаех за подобна база за нас...

Мина ноември, дойде същинската зима...

Сняг, виелици, затрупани улици...

Не излизахме никъде — освен до изворчето в парка. Което понякога замръзваше, но тогава пък топяхме сняг за миене...

Дърветата почнаха да се пропукват от студа, от леда падаха цели клони. Събирахме ги — нека да има резерви в мазето, не знаем кога кое ще ни потрябва...

Лошото беше, че от входа през улицата към парка водеше цял снежен тунел. Отдалеч се разбираше от къде идва и накъде отива, ставаше ясно, че тук живеят хора...

Естествено, и по дима от комините се виждаше къде сме...

Ние така си изяснихме обстановката в града. Излязохме веднъж с класния и Росен на тавана, отворихме прозорчето, гледащо на запад, към центъра и видяхме анемични струйки дим, издигащи се тук и там...

Да ви кажа — хич не беше оптимистично...

Малко, малко обитаеми места се очертаваха върху белите покриви и сивото небе...

Светът — или поне тоя свят, който познавахме, си отиваше...

Но ние бяхме тук!

Някак си се групирахме в строен организъм. Едни се редуваха на пост, други се грижеха за дома ни...

Да, кооперацията постепенно стана наш дом...

В който имаше всичко — и хора, и мебели, и дух, и местен идиот...

Трифон, разбира се...

Тоя човек не миряса. Навън студ, мизерия, угасващ минал живот...

А той не можеше да живее, без да вреди и паразитира...

Внезапна проверка откри в стаята му купища храна. Отмъкнал я от общия склад на етаж. При това се сетил част от нея да сложи на балкона — та да се съхрани. Но няколко хляба, готвено и две тенджерки със супа бяха станали... Абе, направо, както казва любимият ми Тери Пратчет — животът в тях вече откриваше колелото...

Класният стоеше и сумтеше, Васил, бай Денчо, чичо Петко, чичо Косьо методично и старателно биеха гада, ние гледахме и не се намесвахме...

И да не мислите, че миряса?

Налетял една вечер на Василена на тъмното стълбище. Тя го хласнала, излетял по стъпалата надолу, яката се ожулил...

После Росен — чул шума и излязъл, го насини...

Само се сви в стаята си и не идваше дори на сбирките ни...

Мислехме дали да не го изхвърлим, но се отказахме. Първо — заради чичо Свилен. Все пак брат му беше. И второ — не знаехме къде ще отиде и кого ще доведе. По-добре да е под око...

Отпразнувахме рождения ми ден. Станах на 19...

Но не и абитуриент...

Което не попречи, обаче, да уча...

Класният го измисли. Бяхме на ученическа възраст осем човека. Различни години, но все ученици. И той ни направи училище. Общобразователните предмети учехме при него и леля Дина, жената на чичо Свилен. Тя била до катастрофата начална учителка.

А възрастните ни проведоха маса курсове за живота. Обясняваха ни кое как работи, как се поддържа, как се ремонтира... Учиха ни да готвим, да перем, да гладим... Доктор Минчев проведе курс по медицина — първа помощ, лечение на класически болести, кои лекарства за какво служат и как се употребяват...

А баба Деша дълго ни говори за билките, показвайки ни картинки от енциклопедиите. Помагаше й Марга, която се оказва привърженичка на хомеопатията...

Изобщо — дълга зима... И никакво време за скука...

Мен ме назначиха за радист. Научих се бързо как да боравя с радиостанцията. Всеки ден търсех събеседници, затвърждавах вече установените връзки, прослушвах ефира за новини...

Които не бяха хич, ама хич добри...

Оказа се, че в някои краища на света тепърва осъзнават случващото се. Някои жители на тихоокеанските острови не бяха засегнати от катастрофата. Имали радио, но го ползвали изключително рядко. И ето — чак два месеца след събитията разбрали за ставащото. При тях болести не се развихрили — все пак, спътниците с биологически отрови са били немного. И повечето са паднали в районите на 30 — 50 градуса около екватора...

Свързахме се с радиолобител чак от Пунта Аренас. Там животът в суровите краища на континента продължавал неизменно същият. Риболов най-вече. А, когато човек се върне от морето след два-три дни тежък труд, малцина са тези, дете ще тръгнат да търсят какво става по света...

Говорихме с някаква секта в Щатите. Те сами ни намериха — случайно, разбира се. Били се изолирали някъде в Колорадо, молели се и очаквали Страшния съд. Когато минали три месеца, а не чули, ни видели нещо — опитали се да разберат какво става по света. Интернет нямало, ток не ползвали, телефони също... Сетили се за живеец наблизо самотник, отишли... И не заварили никого. Но пък оня имал радиостанция, та почнали да пробват с нея — дано разберат защо Бог ги е забравил при идването си...

Разказах им за катастрофата, обясних им, че няма как да се върнат в напуснатия доброволно от тях свят...

А те се зарадваха...

Обявиха ми, че това е изпитанието на Бог... И ни поканиха да се присъединим към тях — да се молим заедно...

Нямаше смисъл да им обяснявам пак къде е България — и без това в началото почти петнадесет минути изгубих, докато разберат, че сме в Европа... Още толкова, за да научат в кой край на континента сме... Нямахме време...

Пожелах им успех...

Попаднахме на оцелели руснаци в Сибир. С тях говориха Росен и класният, аз с руския съм доста зле...

Руснаците успели да се организират, вдигнали си крепост от цели дървета, имали животновъдна ферма, осигуряваща им месо, ходели на лов, отоплявали се с агрегати — използвали гориво от

близко нефтохранилище, създали си закони, отговарящи на новото време...

Имали даже своя малка армия. Защото и там се появили бандите — при това с мерак да установяват своя власт и да завладяват освободените територии...

Както ви казах — подобна имаше в Марсилия. Слушах понякога предаванията им, проследявах радиовръзките им с техни „филиали“... Но никога не им се обадох...

Пък и нормален човек надали щеше да рискува с тях...

Говореха за световно господство дори... Световно! Съобщавах как са превзели тоя или оня град в Южна Франция, заканвах се на някаква свободна република със столица в Лион, която си позволила да разбие отпращен срещу нея наказателен корпус...

В същото време на британските острови наставаше хаос. Пакистанци и индуси бяха обявили свои независими „държави“, воюваха помежду си, а всяка поотделно с английската държава, опитваща са да оцелее в политическата бъркотия. Оказа се, че английският крал Уилям е успял да обедини обърканите в началото свои поданици и сега постепенно изтласква пришълците на север и североизток. На юг, в Корнуол, се обявило херцогство, което искало да се присъедини към възраждащото се кралство...

По-добре бяха нещата на Скандинавския полуостров. Хората там — спокойни по натура, последователни, бяха посрещнали катастрофата като типично природно явление. Без паника, с лична дисциплина и отговорност, бяха успели да ликвидират заченките на бандитизъм и сепаратизъм...

Страшно беше в Южна Европа... Падналите спътници бяха донесли унищожение за испанци, италианци, гърци... Смъртта вършееше по тези земи, хаосът ѝ помагаше, ужасът сковаваше всяка инициатива и опит за организация...

От Африка новините също не бяха добри. Северът беше пометен буквално от космическите отрови. Древният Египет, устоял на много исторически бури, не беше същият. Населяващите го араби — хора с пищно въображение и лека психика, твърде бързо бяха изпаднали в паника и разрушението вилнееше свободно...

За останалата част от континента дочухме някои неща случайно. Радиолобител от Киншаса разказа страшната история на човешкото

падение и обръщането на хората от новия век в диваци. Чухме и истории за канибализъм, за нечувани жестокости, за самоунищожението на една цивилизация, която смятах, че е завинаги установена на света...

Оказа се, че емайълът на цивилизацията върху животинското в човека е твърде, твърде тънък... И дори няма нужда да бъде насилствено изтъркван — той се саморазрушава при силен удар...

Още повече, когато оцеляването минава през подивяването...

13.

Новата година посрещнахме с празник. Скромнен, но празник. Имаше дори елха — донесохме я от парка. Украшения се пазеха във всеки апартамент, жените сглобиха менюто, хубави дрехи се намериха...

По-сложно беше с настроението. Но успяхме да преодолеем песимизма и болката пред деградацията ни свят. Поне за вечер...

Нямахме ток, но имахме радио. А някъде далеч от нас смели и оптимистични хора пускаха музика в ефира. Дори танцувахме под звуците ѝ...

Аз танцувах с внучката на доктор Минчев — Анка. Тя беше две години по-малка, средна на ръст, червенокоса, с чаровна цепнатина между двата предни зъба. Упорита, трудолюбива — наистина момиче с характер...

Идваше с нас на дежурства, дори се научи да стреля с пистолет. Не ѝ давах — нямахме достатъчно оръжие, но всички знаеха, че в случай на нужда на нея можеше да се разчита...

Точно преди празника тя спомогна да се увеличи малката ни колония с още един човек. Може би цял месец молеше и искаше от възрастните да ѝ разрешат да потърси приятелката си Мелина. Обаче, момичето живееше доста далеч, трябваше да се пресече целия град, а опасностите бяха прекалено много...

Накрая класният и чичо Васил се съгласиха да тръгнат с нея, аз и Димчо също се присъединихме...

Експедицията ни трая две денонощия...

Движихме се из мъртвия град като воители на чужда територия. Дватама възрастни бяха с автомати, ние стискахме пистолетите открито. Дори Анка получи временно оръжие — петима въоръжени бяха опасна група, отказвах се всеки, решил се на лесна плячка...

Цял ден пресичахме уж неголямото селище. Прикривахме се зад оцелели дървета, придвижвахме се на групи, охраняващи се една друга...

Близко до центъра видяхме хора. Като че бяха мъж и жена — толкова еднакви изглеждаха в парцалите, които бяха навлекли. Но и те ни видяха и побягнаха — въпреки виковете ни, че не сме бандити...

Малко след това група от седем-осем души излезе от един вход и се насочи към нас с явни намерения. Класният пусна ветрило от куршуми високо над главите им и това ги отрезви...

Спряха се, един се откъсна от тях. Дойде на двадесетина метра, размахвайки празните си ръце:

— Ама защо стреляте, бе хора... Ние сме свои...

— И какво означава „свои“? — попита иронично класният, държейки автомата право към гърдите му.

— Ние сме свои, съграждани сме... Ей, аз ви познавам... Това е Васил, колеги бяхме, бе Васо...

Чичо Васил кимна:

— Познавах те... Преди... Сега — не зная...

— Аз съм, бе, аз съм...

— Какво искате? — прекъсна го класният.

— Виждам — имате оръжие, добре сте облечени. Защо не дойдете при нас? Ще си поделим каквото имаме, ще живеем заедно...

И, докато говореше, очите му се плъзгаха по младата фигурка на Анка, което не остана незабелязано за никого от нас...

— Вървете си — каза чичо Васил — Вървете си, че ме сърби пръста...

Оня изпсува мръсно, завъртя се и бавно тръгна назад. Ние изчакахме да стигне до групата си и бързо пресякохме булеварда. Зад ъгъла класният посочи един вход и се вмъкнахме вътре. Вход като вход — само дето беше с изход. Оттам пресякохме малка градинка, озовахме се в някакъв двор и излязохме на друга улица...

Продължихме бавно и внимателно...

Повече сблъсъци в банди нямахме, но забелязахме две групи, които при вида на оръжията ни, се скриха в развалините.

Да, в този район градът представляваше куп развалини. Изглежда бяха вилнели и грабители, и подпалвачи.

Привечер чак стигнахме до блока, където, според Анка, живееше приятелката ѝ Мелина...

Блокът беше на място, но входът зееше с избушена врата, по етажите не се чуваше звук, от някои апартаменти се носеше лош мирис

— признак на разлагащи се трупове...

Мелина я нямаше, обаче на вратата имаше бележка. „При баба съм“...

Анка се зарадва. Оказа се, че бабата на Мелина живее наблизо, в къща-близък. Открихме я бързичко — вече се стъмваше...

Но къщата беше мрачна, не светеше дори един прозорец — а бяха без пердета, виждаше се отвън.

Така и щяхме да тръгнем обратно без резултат, но Анка се сети. Имало полумаже, нещо като сутерен. Не се виждаше добре — едно, че вече беше мрак, второ, че снегът беше затрупал прозорците му...

Внимателно приближихме, изкачихме се в къщата... Пустош... Анка отиде до един гардероб в коридора и каза:

— Това го нямаше преди...

Изблъскахме го, зад него се показа врата...

Бяхме предпазливи. Анка заговори високо, гласът ѝ ехтеше из празната къща:

— Мелина, Мелина... Аз съм... Анка... Мелина...

И вратата се отвори. На прага се показа Тя...

Ей, не съм суеверен, не съм и мистик някакъв...

Но я видях — момичето, което сънувах незнайно защо...

Появяваше се в сънищата ми, разговаряше с мен, водеше ме за ръка нанякъде... И после изчезваше — с отварянето на очите...

Ето я — на прага...

Невисока, стройна, с черна дълга коса, твърда брадичка, светещи очи...

Тя...

Да ви кажа, после осъзнах, че съм гледал не с очите си. Мелина беше със сплъстена коса, с черни петна по лицето, в опърпана горна дреха, закопчана и дори завързана с колан...

Двете с баба ѝ живееха в мазето — половината зима бяха изкарвали там. Палели само от време на време малка печка, тип кюмбе. Не смеели да излязат, прехранвали се с всичко, каквото имало в мазето. Бяха здравата отслабнали — с туршии, компоти и лютеници, без хляб и почти без месо, трудно се живее нормално...

Останахме за нощта там. Бабата мърмореше нещо страховито, с мъка се съгласи да тръгне с нас. Мисля, че ѝ въздейства най-вече класният — белоброд, солиден, със спокоен и сигурен глас...

На сутринта тръгнахме — по друг път. Заобиколихме малко, минахме през големия градски парк. Не, че беше добро прикритие — и там доста дървета бяха изсечени, а храстите стърчаха като скелети на странни животни. Но изглежда беше изоставен като възможно място за плячкосване, та минахме бързо и леко през него...

Бабата ни забавяше, обаче нямаше как — трябваше да я вземем. Човек...

Така се сдобихме с още една баба...

Настанихме ги в апартамента при Марга и баба Дешка. Трифон — с видимо неудоволствие, се пресели на петия етаж...

Така на Нова година аз танцувах с Анка, а очите ми бяха все в Мелина. Забеляза го и партньорката ми. По едно време ме хвана за ръката, отведе ме до Мелина, която седеше с баба си на дивана и каза:

— Уморих се... Мелина, замести ме за малко...

Кое то „за малко“ отиде до към два-три часа. Поне според часовника в хола, по който точно в полунощ вдигнахме тост — кой с вино, кой със сок, кой с компот...

И започна новата година...

14.

После се заточиха дълги зимни дни и нощи. Събирахме се в големия апартамент на третия етаж, дежуряхме на пост, цепехме и носехме дърва, ходехме за вода, готвехме, перяхме...

И много четяхме...

А още повече си говорехме...

Така стигнахме до една идея — какво е станало със света...

Първа се сети за възможността Анка. Тя си падаше по точните науки, макар и внучка на лекар. Обичаше да чете и направи рейд по апартаментите, за да намери хубави — според нея — книги. Заедно с нея над четивата висеше и сестричката ми. Освен, разбира се, когато бяха ангажирани в общите работи...

Та един ден Анка каза:

— Мисля, че знам какво е станало с планетата...

Вдигнахме глави към нея. В хола беше тихо — само младежта бяхме се събрали. Подготвихме се за поредния учебен ден. След малко трябваше да дойде класният и да говорим за самотата на човека. Темата беше обща, подготовката — по избрано от теб произведение. Аз лично взех една малка детска книжка, чешка, от едно време. „Павел сам на света“. Разказваше се за момченце, внезапно останало само. И имащо всичко, което пожелае... Но — само... Можещо да си хапне каквито иска сладкиши — но само... Можещо да се вози на трамвай, че и да го управлява... Но само...

Просто открих в детската книжка заложена огромната идея — и всичко да имаш, няма ли хора... Пак си беден...

Та нея се канех да развивам. Особено, когато видях как иронично ме гледаха Мелина и Анка. Те просто не разбраха огромния заряд на малката книжка и смятаха, че кръшкам. А сами бяха избрали „Портретът на Дориан Грей“ — за самотата на човека в обществото...

Та тъкмо се бяхме укротили и Анка обяви откритието си.

— И какво? — попита Димчо — Извънземни?

— Нещо толкова — каза Анка — Помните ли онзи ден?

То пък оставаше да не помним...

— Аз слушах радиото... И съм запомнила новините...

— Добре, де — рекох аз и оставих настрани малката книжка —
И аз слушах новини... Почти слушах... Но по телевизията...

— А помниш ли какво съобщавах?

Замислих се, но Пешо ме превари.

— Аз бях в парка и слушах радиото през джиесема. Точно тогава спря изведнъж, та помислих, че е паднала батерията... А казаха...
Значи — за някакъв заем се говореше, караха се...

— Друго? — попита Анка.

— И за комета, дето минавала... Ти — за кометата ли?

Анка дори се изправи:

— Именно!

— Чакай... Какво кометата? Някакви лъчи ли... Или друго —
почнахме да вдигаме врява.

Всичкис е заинтересуваха. Дори най-малките оставиха книжките и взеха да се обаждат, макар че надали разбираха за какво спорим...

Вдигнах ръка:

— Хайде да се изслушваме, а... Кажете сега...

Анка бавно и тържествено рече:

— Казаха, че кометата минавала край Земята и част от опашката
й ще засегне планетата...

— Но добавиха, че е безопасно... — досетих се аз...

— Именно! Безопасно... Но никой нищо не каза... Или нямаше
време да каже... За някакво влияние от тая опашка... А е възможно...
Твърде е възможно, не съм чак толкова специалистка, опашката да е
предизвикала мощен енергиен импулс и да е поразила Земята точно в
зоната на интернет вълните. От там — всичко останало. Блокиране на
свързаните компютри, на работещите под електронен контрол
машини...

Погледна ни и рече виновато:

— Не съм много наясно, но си мисля, че така е станало всичко.
Просто началото е в опашката на кометата, а последствията ги
видяхме...

Ние заспорихме, почнахме да се прекъсваме, някой дори тръгна
да търси физики по апартаментите...

— Така е — каза силен и спокоен глас...

Класният стоеше на вратата и ни слушаше. Кой знае откога...

— Когато дойде Георгиев, приказвахме си на тая тема. Той е убеден — изстрелян е мощен енергиен импулс. Дали кометата, дали някой извънземен... И не е за смях — твърде е възможно да сме били нападнати от Космоса... Но това вече си остава за фантастиката — минаха почти пет месеца, а няма ни летящи чинии, ни движещи се трикраки машини на смъртта...

Замълчахме поразени...

Интернетът?

И чак тогава почнахме да си даваме сметка колко бяхме зависими от тая невидима мрежа. Банки, бюрокрация, транспорт, ежедневието...

Един мощен удар и...

— Но нали мина толкова време, не трябва ли да се възстанови мрежата? — попита Пешо...

— И ние мислехме, че ще се появи, обаче... Георгиев смята, че е твърде възможно един ден неочаквано всичко да си дойде на мястото. Проблемът е другаде...

— Че няма да има за кого? — сетих се аз...

— Точно така... Проблемът е, че човечеството някак си много бързо рухна. И, след удара от болестите... За да се стигне до интернета, на земята са се трудили върху разума и идеите милиони хора — хиляди векове... От полумаймуната с огъня до вчерашния програмист, милиони хора са работили с мозъка си... И още милиарди са живели и създавали средата за този труд... Колко години ще ни трябва, за да се върнем на същото място? Колко мислещи глави? Как ще бъдат обучени на едно ниво, за да могат после да стигнат по-горното? Как ще се съчетаят развитието на техниката и развитието на духа?

Замълча, огледа ни и каза:

— Сега разбирате ли защо се налага да учим? Дори в тия условия? И ясно ли ви е колко ценен ни е всеки човек — особено младите? А може и да помислите какво трябва да научим от катастрофата? За себе си, за следващите поколения...

— Но интернетът може да се възстанови... — каза Димчо...

— Може... При това във всеки момент може... И? Къде са компютрите? Къде са хората, можещи да ги използват? Къде са програмистите?

Настъпи тишина...

Само в нашия град бяха оцелели може би една трета от жителите... Ако е така навред... А имаше и региони в много по-тежко положение...

Отде хора? При това не какви да е — а образовани...

Да, имаше оцелели доста техници, шофьори, фризьорки, комбайнери, животновъди... Все благородни и полезни професии...

Но без хората на духа, без създаващите културата и цивилизацията...

Все едно, бяхме стадо, намерило прекрасна долина, пасящо си безгрижно в нея... Оцеляващо и размножаващо се...

15.

Не мога да кажа, че започнахме да учим по-добре... Нито, че направихме нещо изключително, пробив в науката... Но старанието ни личеше. А и разбирахме защо учим...

Освен това, усетихме ценността на всеки от нас. Та кой знае дали тази Анка няма да е бъдещата велика откривателка на нови вълни в пространството... Или малките деца на Ангел дърводелеца — Красьо и Ленчето, няма да са бъдещите Аийнщайновци...

Точно тогава, в края на февруари, се случи нещо ужасно...

Цяла зима Трифон си беше траял. Тих, умълчан, само от време на време се озъбваше на Марга...

Една нощ...

Но подред...

Ние с Павлинка бяхме в малката спалня на апартамента ни, семейството на чичо Свилен заемаше голямата. Но обикновено спяхме в хола — имаше печка, можеше да се топлим. На високо бяхме, та чухме ставащото едва, когато загърмяха пушки...

Чичо Свилен пръв изхвърча — наметнал кожух, по анцуг. Спяхме почти облечени — зимата беше студена, а нямахме много дърва за разхищаване. Аз и Димчо изтичахме подире му, той ни блъсна обратно в апартамента и хлопна вратата...

Разбира се, веднага излязохме и се спуснахме по стълбите. Нещо като бръмбар избуча близо до нас и се удари в стената. Разбрахме веднага — куршум...

Долу вече се стреляше здравата. Ехтяха пушки, отсечено пукаше пистолет, по едно време като че се съдра огромна завеса — някой даде автоматичен откос...

На третия етаж ни спряха. Там се бяха събрали петима от нашите. Всички с оръжие в ръка. Отдолу се чуваше пукотевицата и беше ясно, че някой се опитва да влезе във входа. Или дори е влязъл — изстрелите ехтяха твърде силно, за да са отвън. А и ехото в коридора объркваше...

— Кой е долу? — изшептя класният...

— Денчо, Марга и Петко са тая ноц — отговори му докторът, скрил се зад колоната.

— Докторе... — Класният дори изсъска — Докторе, веднага се махай! Бързо! Върви в лечебницата! Не можем да рискуваме, нямаме друг лекар...

Докторът поиска да възрази, после се огледа и тихо се запромъква по стълбите нагоре, прилепвайки се до стената...

— Такаааа... — Каза класният — Момчета, вземете пистолети от оръжейната и заемете позиции тук. Не мърдайте! Не тръгвайте никъде, да не се объркаме и избием в тая тъмница...

После се обърна към мъжете:

— Ангеле, време е за асансьора...

След което посегна към отдавна затворената врата и... я отвори...

Просто я отвори. Подпря я с рамо и видяхме, че вътре виси въжена стълба. Идваше някъде отгоре и продължаваше надолу...

Чичо Ангел праметна през рамо автомата, ловко сложи крак на стъпалото и с едно завъртане, безшумно, се озова в шахтата. Слезе надолу, а в това време Димчовият баща се вмъкна вътре. Последен беше чичо Косьо...

Шахтата ги погълна, а класният каза:

— Аз и Васил стреляме, другите се отдръпнете още назад...

Наведе се и през перилата пусна дълъг откос надолу. И чичо Васил стреля, после пак класният...

Стана ми ясно — отвличаха вниманието от слизащите през шахтата...

Хитро беше. Кооперацията имаше една важна артерия — стълбището. Втората — асансьорът стоеше запушена още от катастрофата.

И, докато ние това и онова, класният с още някого е намерил въжена стълба, обезопасил вратите, подсигурил възможност за внезапен излаз в тила на евентуалния враг...

Който ни очакваше по стълбите, но не и зад гърба си...

И отдолу затрещяха автоматите...

Стреляше се непрекъснато. Имах усещането, че това трая много време. После Павлинка ми каза, че се загърмяло изведнъж и за секунди

всичко утихнало...

Класният и чичо Васил се смъкнаха надолу — все покрай стената, внимателно вглеждайки се през тъмнината надолу...

Там се появи светлина, после видяхме, че два фенера се разнасят. Чухме и гласът на чичо Ангел:

— Слизайте! И докторът, докторът да дойде... Веднага!

Класният махна на Димчо да доведе доктор Минчев, а на нас посочи да стоим на място. Но нищо не беше в състояние да ни задържи. Спуснахме се след него надолу...

На стълбището лежах трима мъже — не бяха от нашия дом. Личеше си, че са мъртви. Четвърти беше се проснал на прага пред апартамента със стражата, пети държеше ръката си с другата, а между пръстите му капеше кръв...

Завъртя ми се свят, но се подпрях на перилата и удържах. Видях, че и Росен е пребледнял...

Не влязохме в апартамента. Отгоре дотича докторът, като вятър нахлу вътре — въпреки годините си. После от там изнесоха леля Марга. На ръце я беше взел Петко, а тя висеше. Виждаше се къде я ударил куршумът — нейде под рамото. А сетне...

Сетне изнесоха бай Денчо. Отпуснат, с увиснали ръце... И чичо Свилен... Когато двамата държах... Мъртъв... Димчо само изхълца. Подпрях го, поведох го нагоре, след тялото на баща му...

На другия ден ги погребвахме. Трима... Оказа се, че баба Тодора — бабата на Мелина, е получила удар. Което, както ни обясни докторът, е можело да се очаква. Четири месеца страх и напрежение в онова мазе, сега нападението... И бабата си отиде...

Изкопахме трите гроба до оградата на парка, под един бор. На стълбището и в двата края на улицата стояха възрастни с оръжие в ръце. Ние се събрахме, класният каза някоя дума, хвърлихме бучки пръст, прибрахме се...

Анка отведе клюмналата Мелина в апартамента, където беше настанен докторът... Аз разбирах, че сега съм излишен и отидох в първия апартамент, при охраната...

Убитите грабители заровихме пак там, в парка. Но далеч от нашите. И в една яма...

Пленникът беше затворен в една от стаичките на стълбището. Българин. Както и тримата убити...

За повече сигурност го омотаха със стар синджир...

На пост бяха останали чичо Косьо и чичо Васил. Пешо също стоеше с баща си, на колана му беше сложен кожен кобур с пистолет...

Гергана — дъщерята на чичо Петко, ни разказа какво се е случило. Тя се разбираше с баща си и майка си, говореше нормално, та служеше като преводач между тях и нас...

Оказа се, че в дъното на всичко е Трифон...

Кога и как е успял да намери бандата, как се е уговорил с тях — остана неизвестно. Но...

Дошъл при охраната, седнал да си приказва с тях... По едно време извадил пистолет и се опитал да стреля в чичо Денчо. Обаче, Марга — която в тоя момент вечеряла, замахнала с консервата и го цапнала право в лицето. Той се извърнал и я улучил в рамото. Чичо Петко стоварил върху мръсника тежкия си юмрук...

В това време отвън се загърмяло. Трифон бил успял някак си да отключи входната врата, че и да измести тежкия шкаф, който я барикадираше нощем...

Започнала стрелбата. Чичо Денчо бил убит почти веднага — от оня, дето паднал на прага. Него чичо Петко застрелял...

А после отгоре се спуснали нашите. Чичо Свилен бил улучен в сами края на престрелката...

Марга се тресеше от треска на четвъртия етаж, трима лежах в парка...

Животът показваше жестокостта си...

А ние разбрахме, че всичко тепърва започва. Сега бандитите знаеха къде сме, колко сме, как сме въоръжени... И имаха водач, който знаеше прекалено много за нас...

Трифон...

Каин, убил брат си...

16.

Животът ни се усложни не само заради тримата мъртви и ранената Марга. Оказа се, че бандитите са дошли готови за грабеж. И в съседния двор бяха оставили три платформи с конете. Платформите бяха от типа, използван навремето за прекарване на хляб — каза чичо Васил. Единият кон приритваше, улучен от случаен куршум и някой милостиво го застреля. Другите два решихме да приберем...

За ден разбихме задната стена на един гараж, иззидахме допълнителна откъм вратата му, та стана затворено помещение, удобно за отопление. Конюшна и половина. Платформите прибрахме в два други гаража — едната готова за използване, другите вдигнахме настрана, да не заемат място...

Веднага се появи проблемът с изхранването на добичетата. Но чичо Косьо беше сменил бая работи в града и се сети за силозите при голямото обръцало. Върху едната платформа се метнаха той, чичо Петко, Росен и се завърнаха след три-четири часа с двадесетина чували, в които имаше зърно. И дори бяха успели да вземат от някакъв сеновал в края на града пет бали. Имало още десетина, другото било изгнило...

Така вече имахме превоз и можехме бързо да се придвижваме...

Макар че нямаше нужда от това — целта ни беше да стигнем до пролетта...

Вечерта баба Дешка взе да вади от тенджерата пържоли... Истински, уханни, апетитни... Малко жилави, но за нас, които не бяхме хапвали прясно месо от катастрофата насам, това си беше чудна манджа...

Усети се леля Мира, жената на чичо Ангел:

— Това — попита тя, докато режеше пържолите на ситно, за да е по-леко на Красьо и Ленчето — това отде се взе...

После спря и попита:

— Ама мигар...

— Яж, яж — рече чичо Ангел — яж и не приказвай...

Момичетата категорично отказаха мръвките, ама ние... Ами излапахме ги... Да ви кажа — с тия консерви, супи, понякога вафли или сухо месо... Бая бях отслабнал, не по-добре изглеждаха останалите...

А това, че сме изяли мръвките от застреляния кон...

Връщаме се назад, нали? И вече разбирахме защо корейците обичат кучешко...

Марга беше в безсъзнание четири дни. На петия доктор Минчев най-после излезе от апартамента — болница и каза гордо:

— Ще живее! Мина треската, осветява се булката...

Жените ѝ правеха супички. Вземаха едно пакетче с готова химическа супа, добавяха ситно нарязани картофи, сушени зеленчуци (намерихме ги в един магазин за подправки до пазара), добавяха и мазнина — бекон или зехтин, който впрочем пазехме за важни случаи...

Един ден ѝ направиха истинска кокоша супа. Чичо Васил застрелял подивяла кокошка в парка. Как е оцеляла досега — умът ми не го побира, но стана вкусна супа, с плуващи отгоре ѝ жълти петна от мазно. Имаше за Марга, раздадоха и на малките, стигна и за нас — макар че момчетата гордо отказвахме, излапахме я с удоволствие...

Това стана седмица след битката. В същия ден се увеличихме с още шестима, единият бебе...

Намерил ги класният. Бяха отишли трима с платформа за още сено и зърно, когато от една къща изхвърчала жена и едва не се метнала под копитата на конете. Паднала, вдигнали я и тя се разплакала...

Била бивша ученичка на класния. Криели се вече няколко месеца в стар панелен блок. Едва избутали зимата. Добре, че били синовете ѝ, които даже не слушали майка си, а постоянно бродели из града, намирали какво ли не, та оцелели...

Кремена се казваше жената, синовете ѝ Дамян и Румен били в девети и седми клас. Дълги едни, слаби, с бягащи очи, станали истински зверчета за това време. С тях беше сестра ѝ Красимира, която носеше двугодишния Цецко, както и дядо Тенчо от съседния им апартамент — мълчалив, жилав, на вид доста немощен старец. Впрочем, след два-три дни дядото стана пръв помощник на Петко — с

умели ръце, разбиращ от какво ли не, приемащ всякакви молби, непретенциозен и тих...

Настанихме и тях, а нашата компания се увеличи с още двама...

И, гледайки как Дамян и Румен не спират на едно място, а излизат от заранта, обикалят града, намират какво ли не, и ние започнахме дълги експедиции...

Отначало класният ни се караше, после се спогодихме — никога не излизахме сами, водехме с нас въоръжен мъж, някои от големите носехме и пистолети...

Още повече, че след нападението оръжието и боеприпасите се увеличиха. Освен останените от бандитите в паниката два автомата и пушка, на едната платформа намерихме сандъче с патрони за тях, както и осем гранати. Изглежда не бяха ги ползвали от страх да не повредят бъдещата плячка. А на нас ни свършиха работа...

Особено, когато един ден аз, Димчо и Румен попаднахме на група цигани. Чичо Васил стреля над главите им, но ония — прегладнели ли, пияни ли, прекалено самоуверени ли, се спуснаха към нас. И тогава Димчо метна гранатата си...

Мисля, че този път биха рекорда на първите нападатели, дето чичо Денчо разгони с един откос...

Димчо полека-лека се оправяше. Майка му беше станала тъжна, затвори се в себе си, само с баба Дешка си приказваха... Понякога плачеше на рамото ѝ, но ние бързахме да напуснем кухнята, където двете бяха заети. Бабата знаеше как да утешава — след катастрофата беше изгубила дъщеря, зет и внук...

А ние там бяхме излишни...

Но Димчо постепенно влизаше във форма. Трябваше да крепи майка си, а и Анка беше все с него. Разбирахме какво става — не бяхме вече малки...

Пет месеца и половина за нас станаха като десет години поне. Видяхме смърт, познахме глад и мизерия, разбрахме, че човек сам може да живее — но ако наоколо има други хора. И тая самота е условна...

Реално станахме група — момчета и момичета между десет години (Ленчето на чичо Ангел) и двадесет (Гергана на чичо Петко). Денем някои помагаха у дома — да, чувствахме входа като общ дом!), други търсеха нужни неща из града, а вечер се събирахме и учехме при

класния... Леля Дина, както ви казах, беше много разстроена от смъртта на мъжа си, но една вечер дойде и продължи работата с нас — като че нищо не е станало...

Ходехме и за вода, за дърва — като се опитвахме да събираме само счупени клони и да сечем само повредени дръвчета. Все пак, това бедствие трябваше да свърши... И щяхме да имаме нужда от парк...

Обсегът на експедициите ни се разширяваше — вече излизаха две групи, при това с платформи...

Така попаднахме на селището на гара Север...

17.

За него научихме от пленения бандит. Разпитаха го класният и чичо Васил, а после разказаха на всички за разговора...

Бандата не попаднала случайно на Трифон. Той в последните дни беше станал много активен — ходеше за вода, веднъж отиде дори до разбития квартален магазин. Да видел дали, все пак, не е останало нещо...

Само че това станало след като в парка срещнал един от бандата. Какво са говорели, как са се разбрали — не зная. Но на другия ден Трифон уж бил в магазина, а всъщност се срещнал с главатаря на бандитите. Тоя, дето го бяха проснали на прага на апартамента. И поради чиято смърт нападателите бяха забравили и уговорения план, и конете, и факта, че са ни изненадали...

Та Трифон се споразумял с тях — негови остават кооперацията и жените в нея, а хранителните продукти ще разделят...

— Глупак! — казал пленникът презрително — Да повярва на шефа... Ние щяхме да го застреляме веднага и сами да се настаним в дома ви...

Омръзнало им да мръзнат в бившия градски хотел. Подлъгали се да отидат там есента, а после чак осъзнали каква бея са си навлекли. Нямало отопление — палели огън в банята, че да не запалят сградата. Спели, увити с маса одеала, вода трябвало да мъкнат от близката река, продуктите в ресторанта не били така много, както си мислели, а и бързо изпосъсипали това, което не изяли...

Да, наловили жени и ги държали в хотела — за удоволствие и за слугини. Обаче, някои избягали, а една едва не извадила окото на главатаря с трапезен нож. Застреляли я, разбира се...

Много неща разказал пленникът — и между другото споменал, че в халето на гара Север живеели някакви хора. Не били малко, имали и оръжие. Та тях бандата само набелязала и решила да ги удари изненадващо някой ден...

Ние също се заинтересувахме. Това беше първата организирана група — освен двете банди в града, за която узнавахме. Беше добър знак. Хората се обединяваха, за да живеят заедно...

Нямахме информация вече отникъде. Акумулаторите се изтощиха, нямаше начин в тия условия да ги заредим. Радиостанцията млъкна и спряха ежедневните ми разговори с Джон от Кълъмбъс, с Пиер от Лион, с Лайонел от Саутхямптън, с Миша от Ярославъл, с Хасан Болах от Яунде... И с всички, които бяха се отзовали на моя глас: „Ало, тук е Парка...“

Дори близкият Пешо от морския град изчезна някъде в ефира — а почти бяхме уточнили къде да се видим... Някой ден...

Пленникът...

Просто една вечер чичо Васил и класният го изведоха някъде и изчезна. Остана само купчина пръст, обозначаваща пътя му надолу...

Страшно?

Нито тогава, нито сега не смятам така...

Всички имахме възможност за избор при катастрофата. Тоя беше избрал пътя си. И се оказа, че е сгрешил...

Оцеляването винаги е и за чужда сметка. В случая тези хора бяха живели за сметка на ограбените и убитите, после ние им я поискахме и четирима от тях я платиха. Двама плюс мръсникът Трифон все още се криеха нейде, но и чакането им се пишеше...

Ние също направихме избора си. Не всеки за себе си, а всички за всички. Преодоляхме страха, преодоляхме желанието да се оцелее някак си, решихме, че не трябва „някак си“, а по човешки...

Цивилизовано...

Та това е цивилизацията — структура от човешки отношения. Сред които културата, хуманизмът, разбирането за общността и мястото на човек в нея, изборът за какво и как да плащаш...

Искахме да се срещнем с хората, които също са успели да преодолеят инстинкта за самосъхранение в името на колектива, на групата, на обществото... При това доста успешно...

Тръгнахме към гара Север с една платформа, върху която седяхме петима, плюс два сандъка и един чувал. В чувала имаше няколко хляба — изпекоха ги жените от намереното в силозите качествено зърно. В сандъците — малко дрехи, някои книги, дори две

бутилки вино. От оня склад, на бай Киро, който открих още есента и пазех като последен резерв до Нова година...

Край платформата бързо се движеха още четирима. Бяхме тръгнали на солидна и важна експедиция...

Гара Север беше малка спирка, която навремето е била действаща. Там са слизали живеещите в крайните квартали на града, както и някои хора от близкото село. Това — докато преди 25 години е минавал от там влакът от столицата. После го спрели — икономии, а спирката замряла. Имаше, все още, голямо хале, в което държаха вагони за ремонт, както и два-три стари влака. От ония, с чайниците, както викаше баща ми на парните локомотиви...

След катастрофата надал някой е минавал от там. Дори циганите отдавна не ходеха — имаше някаква охрана, а желязото вътре беше доста трудно за достигане. Та затова предпочитаха да обират разрушаващите се местни заводи и фабрики. А такива имаше бол — демокрацията, както наричаха оня хаос, доста неща остави на разрушителите...

И ето — намерили се хора, които успешно използвали уж пустия район...

18.

Платформата се носеше напред леко, почти неусетно върху меките си гуми.

Седяхме отгоре ѝ — нащрек, с ясно показано оръжие, насочено във всички посоки. Аз управлявах коня, Димчо и Росен гледаха назад и встрани, Мелиса и Анка стискаха по един пистолет и оглеждаха горните етажи.

Край нас полуподтичваха чичо Васил, чичо Петко, чичо Косьо и класният... Те също държаха автоматите си нащрек...

Пресякохме парка, минахме по земляния път край лозята. Настъпваше пролетта, земята беше кална, но колелетата не потъваха, въздухът вече просветляваше...

По оцелелите дървета се показваха първите пъпки, на много места край пътя, че и посред него, видяхме кокичета, а близо до лозята момичетата се развикаха — имало минзухари. Кланият пресече всички молби за спиране с обещанието на връщане да спрем и си накъсаме малко...

Лозята бяха почернели, никой не беше заравял стволовете за зимата, на места даже се виждаха изсъхнали чепки грозде... Видяхме как на прозореца на една от къщичките се мярна човешка фигура. Нямахме време да спираме, затова само помахаме с ръка, посочихме напред и продължихме...

На връщане... Може би...

Скоро зърнахме сивия бетонен връх на халето. Приличаше на огромен слон, навел глава надолу... Тишина... Никакво движение... Никакви хора...

Класният и Росен метнаха автоматите на гръб и тръгнаха бавно напред...

Ни звук...

После от земята се надигна здрава фигура — а може би така изглеждаше заради големия кожух, в който се криеше:

— Стой! Или...

— Спокойно... — викна класният — Спокойно... Идвам сам, без оръжие...

— Другият да не мърда... Да го вижда другарят ми — държи го на мушка...

Росен вдигна ръце и застина на място. Класният свали автоматата си, положи го внимателно в краката му, строго ни погледна — а ние бяхме слезли от платформата и се мъчехме петима да се съберем зад едно дърво...

После тръгна напред. И скоро просто изчезна. По-късно разбрахме, че там има цяла система от окопи. Използвали бивш напоителен канал, покрили го отгоре с дъски и клони и станали истински военни траншеи...

Умни и предпазливи хора!

Чакахме така около половин час. Не беше топло, но повече от едни потропвания с крака, за да се стоплим, не си позволихме...

След това класният се появи от нищото и се запъти към нас. Дойде, погледна ни и каза:

— Ще отидем да се срещнем с хората. Имаме познати там, очакват ни. Карайте подир водача, оръжието сложете на платформата... Наплашени са. Очакват нападение...

Така и стана...

Пред голямото хале ни спряха. Непознатият водач ни огледа и с доверие ни каза:

— Е, заповядайте вътре...

Поведох коня за юздата, останалите ме последваха. Минахме по тясно мостче над пресъхналия канал — сега окоп, пресякохме малка поляна, открита от всички страни, после по една пътека между две лозя. И влязохме през висока порта — май единствения вход на телената ограда. Която беше солидна — два метра, а пред нея нагънатата бодлива тел...

— Подсигурихме се — каза водачът, забелязал интереса ни — Най-напред трябва човек да мине телта, после да реже оградата... Почти невъзможно е... Особено като се има предвид, че наоколо обикалят кучетата ни...

За пръв път от есента насам видяхме стражеви кучета. Поне три бяха и внимателно ни следяха, докато водачът ни водеше през портата...

Тогава от малката будка до входа изхвърча... Стефко! Рошав, без шапка, с разкопчано дебело яке...

Почна да ни прегръща, объркано ни говореше нещо, ние един през друг го разпитвахме...

Накрая нещата са поуспокоиха...

Дойде втората изненада. В халето, където ни въведоха през ниска врата, изрязана в големия вход, ни посрещна... Янина!

Виж го ти, кльощавото хлапе... След катастрофата всички бяхме бая отслабнали, на някои скулите избиваха, а тя напълняла... Живот си живее тук...

Анка и Мелина се развикаха:

— Янинке... Ама ти ли си? Намерихте ли се? Как си? Ууууу, че си напълняла... — след което внезапно млъкнаха и се спогледаха...

Какво?...

Стига, бе...

Ние с Димчо се завъртяхме към Стефко... А той някак си се смути и рече:

— Разбирате ли... Дълга зима, студено, няма светлина...

Разбрахме...

— И сега — какво? — попита Мелина.

А Стефан я погледна, после отклони поглед към своята Янина и каза:

— Какво ли? Ще живеем...

19.

Бяха си устроили чудесно селище в халето. Използвали спални вагони. Оказа се, че в старите парното се палело и поддържало от малко помещенияще, до сами купето на шафнера. И се затопляло с въглища. А въглища на гара Север имаше много — купът се издигаше почти колкото халето...

Забутали бяха шест вагона един до друг, на два коловоза. Помежду си се свързваха с ръкави от як, просмолен брезент, отгоре празното пространство беше покрито с цели стени от старите товарни вагони, такива използвали и за закриване на пространството под вагоните. Четворно укрепена крепост — окопите навън, оградата, бетона на халето, стените около вагоните. Имаха и вода — използваша стар кладенец, към който е била свързана механична помпа.

Във вагоните беше топличко...

Няколко човека се бяха събрали в едно купе — класният, чичо Васил, Росен и още четирима от домакините. Обсъждаха ставащото, мислеха за бъдещето...

Ние се събрахме в купето на Янина и Стефко...

Минахме на спомени, сетихме се за изчезналите ни съученици, споменахме мъртвите...

Гледах Стефко и Янина, завиждах им, понякога хвърлях бърз поглед към Мелина...

Която, странно защо, от време на време ме поглеждаше. И то винаги местеше очи от двамата насреща си към мен...

Нима?

Хайде де...

Пихме някакъв чай там — в селището имаше и един старец, който се препитавал с продажба на билки. Та като дошъл, донесъл маса изсушени и още свежи треви. Наистина — хубав чай беше. Без захар. Отдавна били я свършили. Е, ако знаехме... При нас имаше десетина килограма — складът на бай Кири беше добре зареден...

В халето живееха близо сто човека. Имаше и възрастни, и млади хора, и деца. То си беше и удобно там — хубави малки спални купета, в два вагона бяха махнали част от преградите, та имаха големи салони. И те си организирали нещо като училище — сред тях също намерили учители.

Само с книгите бяха зле — далеч от града, нямаха възможности да намират учебници, тетрадки, просто книги за четене. Затова се зарадваха на нашия подарък...

А момичетата ни изненадаха. Като им казали, че могат да тръгнат с нас, те решили да зарадват децата и взели няколко кукли и играчки. В чанти, които носеха през рамо...

Голяма игра падна за малките...

През това време в едното купе разговорите продължаваха. И то немалко време — повече от час...

Накрая се споразумяхме да се срещнем у нас. След ден. Хората от халето нямаха платформи, но пък също държаха коне. Направо казано — цял обор имаха в единия край на огромното помещение — а там и коне, и крави, и овце, че даже прасета гледаха...

В единия вагон държаха и котка с четири вече големшки котета...

Ако не беше цялата тая походна обстановка, щеше човек да си каже, че е у дома си...

Животът на какво ли не учи...

Пътем зърнахме в единия край на оградата гробището. Повече от двадесет купчини пръст говореха как трудно и мъчително неподготвените, разглезени от доскорошната цивилизация хора са изкарвали тежката зима...

Но пък видяхме и три бременни млади жени. Освен Янина...

Пътят назад ни беше познат. Предпочетохме да се върнем по него, макар обикновено да не повтаряхме маршрута. Разчитахме, че бандата е разбита, че другите грабители пък познаваха тактиката ни и щяха да ни чакат другаде... Ако са ни видели...

И ако посмеят...

Нито хора видяхме, нито някой посмя да ни пресрещне...

При лозята пътят ни пресече мъж с жена и три деца...

Оня, чийто силует зърнахме на прозореца.

Не сме голям град, мнозина се познават. Оказа се роднина на чичо Петко. И също глухоням. Жена му, обаче, беше с нормален слух и говор. И, дори — ако смея да отбележа неджентълменски за една жена — прекалено много говор...

По-късно Росен отбеляза, че явно Господ е лишил Тянко — така се казваше мъжът — от слух, за да не бъде наказван от остро езице на жена му... Леля Серафима, или както ѝ казваха всички — Сима, била шивачка в едно от многобройните цехчета в града. С катастрофата чорбаджията го затворил, а тя се прибрала в къщата при лозята. С тях дошли и брат ѝ, жена му и двете им момичета Иванка и Янка. Седмината — плюс сина на Тянко и Сима, Митето, четвъртокласник вече, мислели, че ще изкарат месец — два в лозята, а после ще дойде някаква помощ...

Обаче...

Мъжете ходели до града, с труд намирали нещо за хапване, изкарали студовете почти на буркани с туршии, лютики, салати, понякога си услаждали със сушено грозде. НеЙде след Нова година разбрали, че храната намалява — дори в тия оскъдни количества. И тогава братът и снахата на леля Сима тръгнали за града... Но не се върнали...

Тянко искал да отиде да ги търси, но леля Сима категорично му забранила да ги оставя сами (представям си как му е обяснявала!)... След което не само стегнали коланите, ами направо гладували...

И така — докато ни видели тая заран...

Класният и останалите се спогледаха, кимнаха си и, без да каже дума, чичо Васил вдигна на ръце осемгодишната Янка, сложи я на платформата, а докато посегне за кака ѝ Иванка, момичето само се покатери...

Още по пътя Мелина и Анка им дадоха по малко хляб. Когато се прибрахме, ние отведохме коня в гаража, изтрихме го, завихме го с одеало, а момичетата отведоха трите деца при доктора. Настаниха семейството при осиротялата баба Дешка, а доктор Минчев им отрязва по филия хляб, нареди баба Дешка да им даде по паничка гореща супа (от истинска кокошка — предния ден Росен беше гръмнал от балкона три подивели птици) и забрани на старицата да им сипва дори лъжичка повече...

— Утре! Защото не са яли нищо свястно от месеци — ще им разбиеш стомасите. А може и по-лошо да стане...

И, излизайки от вратата, пак натърти:

— Утре, како Дешке! Утре... Опасно е...

На другия ден им дадоха и чай с хляб и сирене, дори намазаха на децата филии с масло. Маслото беше малко и затова се даваше само на най-ситните. Пък и ние, колкото и да изпитвахме постоянен глад, се чувствахме големи, мъже направо, та хич не искахме детски глезотии...

А ни се ядеше...

20.

Хората от гара Север идваха при нас два пъти, ние отидохме още веднъж при тях. Втория път — поканиха ни за среща с друга група оцелели...

Оказа се, че там, където не очаквахме, се е организирала сама малка общност. В градската болница. Лекарите завели семействата си там, намерили източник за храна — точно до месокомбината беше сградата, успели да отблъснат няколкото банди грабители (и дали скъпи жертви, между които главният лекар)...

При това общността им беше доста голяма. При нас се събрахме малко над 30 човека, в халето бяха стотина, в болницата над двеста души — и здрави, и болни — бяха достигнали до прочутия обществен договор...

И бяха издържали изпитанието на зимата...

Най-вече — инквизициите на дочовешкото. Егоизма, страха, желанието някой друг да свърши всичко вместо теб...

Нито ние, нито те очаквахме нечия помощ. Наясно бяхме — кой каквото прави...

Затова и дойдоха хората от халето втория път. Да обсъдим къде ще се преместим в началото на пролетта...

Трябваше...

Градът явно загиваше, а трупът му не беше добро място за живот. Сградите вече се рушаха, изпълнени със смрад и трупове, по улиците скитаха опасни хищници — бившите домашни кучета и котки, появиха се цели глутници от големи плъхове...

Инфраструктурата съществуваше само като белези — тук е имало водопроводни тръби, там се виждат остатъци от улица, стълбовете се слягаха настрани...

Нямаше възможност за изхранване — повечето хранителни запаси или бяха употребени, или унищожени...

А хората искаха да живеят...

И се раждаха деца, а малките растяха...

Василена вече не излизаше от апартамента — коремът ѝ тежеше. Росен се грижеше за нея, понякога момичетата го заместваха, доктор Минчев беше нащрек...

И тогава решихме да се преместим...

Него ден пристигнаха петима от халето. Събрахме се в хола на големия апартамент на втория етаж. Казвам „събрахме се“, защото мен и Димчо ни упълномощиха младите да представяме групата на срещата. От възрастните бяха класният, чичо Васил и Марга, която вече се надигаше и дори правеше опити да ходи. Кое то, разбира се, не пречеше на езикът ѝ да не спира...

Основният въпрос не беше — какво да правим?

Бяхме се изяснили още при първата среща. Градът не ставаше за основа на новото общество...

Имаше идея да се преместим на гара Север, да използваме базата там, да издигнем свои нови жилища...

Но, след откриването на обществото в болницата и съгласието им да се обединим, въпросът беше — къде?

На някои хора много им се искаше да са нейде наблизко, до сами града, ако може...

Други смятаха, че трябва да отидем далеч от тук.

Защото, ако съдим по нашия град — хората трябва да са намалели много. Някъде над 70% би могло да са мъртви — от болестите, от тежката зима, от междуособиците...

И бихме могли да намерим наше кътче на удобно, защитено и плодородно място...

Имаше предложение да се насочим на петдесетина километра от града — нейде към местата, където планината опира до морето. С възможност да открием място, което ще е едновременно защитено, близо до морето, с река или езеро, със селище като база, а и до равнината... Нужно ни беше поле — трябваше да се храним, нали...

Гостите дойдоха сутринта, разговорите продължиха до вечерта...

И ние участвахме. Изживяното беше научило хората да преценяват другия не по възрастта, пола или външния вид. А ние — искаме или не, случайно или със старание — бяхме доказали, че на нас може да се разчита...

Точно от нас излезе и предложението да тръгнем към планината. Димчо разказа за селото, където преди година ходил на почивка.

Козарево, малко село, със санаториум на километър от него, планинска река, а в ниското — голяма долина с овощни градини. И пак долу, на равното — друго селце, чисто земеделско. Просто за няколко километра пеша човек минавал от планината в равнината...

А освен това ги водили, та им показвали една юзина. Неголяма, служеща само за местни нужди. При това действаща и в онзи момент...

Класният се надигна и започна да разпитва. Каква мощност била, чия била... Което Димчо, разбира се, не знаеше. Но помнеше още нещо — енергийния парк. Който се намирал между двете села, на един баир над по-малкото — Лозен. Било им много интересно да го разгледат, обаче имало човек за охрана, та се разминали с желаното...

Трите представителни групи решиха да излъчат нещо като разузнавателен дозор, който да обиколи избрания регион. Тъй като бяхме близо до планината — нейде шейсетина километра, а трябваше да се обиколят няколко обекта, разузнавачите потегляха почти веднага. На другия ден подготвихме едната платформа — отгоре ѝ сложихме дървени обръчи, опънахме брезент (това намериха хората от хангара), натоварихме няколко сандъка с храна, дадохме им оръжие...

Заминаха седмина — от нас бяха чичо Васил и Димчо, още трима от болницата (между тях един лекар), двамина от гарата...

И зачакахме. По наши сметки — трябваше да се върнат нейде след три седмици...

А ние заприготвихме багажа...

Сложен проблем, тъй като ни се искаше да вземем доста неща, но нямахме достатъчно превоз. Още по-трудно беше на хората от гарата. Те пък трябваше да откарат и животните със себе си...

В болницата се справиха по-лесно — оказа се, че в техния гараж има седем, цели седем стари камиона. И всички в движение. Отделно бяха съхранили пълна цистерна с бензин — кой знае отде останала на глухия коловоз зад сградата...

И така зачакахме...

21.

На двадесетия ден се върнаха...

Ето разказа на Димчо:

Отначало беше трудно. Докато излезем от града веднъж стреляха по нас, един път стрела се заби в покривалото на платформата, на два пъти се опитаха да преградят пътя ни, но при вида на автоматите, бързо изчезваха...

В западния край е страшно...

Изгорели домове, останки на хора по улиците, бродещи сенки... Надали има повече от двадесетина души оцелели там...

Най-последно излязохме от града...

Наоколо пролет, някои дървета бяха цъфнали, слънце уж блестеше, а беше ни някак си...

Много хора са измрели от тия „космически“ болести... Имаше човешки останки навред — някои направо мумифицирани, други разпокъсани от зверовете, трети се бяха запазили като скелети от филм на ужасите. Цели и бели...

Добре, че беше платницето, та не се налагаше да гледам постоянно навън...

Някои села са абсолютно безлюдни... Дори животните са ги напуснали...

Другаде видяхме хора. Но всички бягаха и се криеха...

Мисля, че и там са обикаляли бандити. И хората са наплашени...

Стигнахме морето, но не намерихме мечтаното място. Земята е бедна, пък и селищата някак си...

Не, не — не е за нас...

Отидохме до Козарево. Почнах да си спомням пътя, намерихме Лозен. Почти празно село. Останали са десетина души. Разговаряхме с тях, обяснихме им, че бихме искали да се заселим тук...

Попитаха колко сме и, като чува, че сме над триста души, зарадваха се. Хората са селяни, смятат, че земята е тяхна. Но май усещат новото време — старата собственост я няма, може да им

донесе само смърт в самота. Затова лозенчани заявиха, че са готови да се откажат от всякакви претенции — стига да има наоколо хора. И лекари — повечето са стари хора, не зная как са оцелели...

Подобен разговор водихме и в Козарево. Там един се запъна — не си давал земята, не признавал общността, какъв комунизъм сме искали да въвеждаме...

Колкото и да му обяснявах, че дори да вземем земята без да го питаме — няма кому да се оплаче... Инат човек...

Оказа се, че имал две нивички по десет декара...

Обещахме му неговите ниви да не пипаме...

Предяви претенции върху енергийния парк, но другите го сръчкаха и се отказа...

А тоя парк е доста голям, има много слънчеви огледала, повече от половината са оцелели през зимата...

Юзината е точно на реката — колелото ѝ върти водата. Силна струя пада отгоре, после се спуска в долината и отива на север. Покрай тая река има овощни градини, а в долния край били зеленчуковите.

И нивите видяхме. Ще се работят на ръка, но ще ни осигурят прехраната...

Санаториумът е просто мечта. Двуетажна сграда, с кухненски блок, със стол — по-скоро ресторант. Има запазени легла, има и съдове. Домакинката е оцеляла, сваятна жена изглежда...

Изобщо — перспективно място...

А вечерта на общото събиране класният каза:

— Трябва да се преместим! Трябва да си осигурим базата — а едновременно с това ще подготвяме бъдещето. Сигурен съм, че не сме само ние. Навред из страната ни, а и по целия свят, хората преодоляват шока и реструктурират живота си според новите условия... Трябва едно — да знаем защо го правим...

Е, ние знаехме...

И затова без много тъга стягахме багажа за напускане на града...

22.

Идеята за влака хрумна на Лазар от гарата. Той беше нещо като водач на тамошните хора — висок, здрав, с бърз поглед и мисъл... На тридесет години, а и старците там го уважаваха. Защото знаеше какво трябва да се направи, а когато не беше сигурен — винаги се допитваше до знаещите...

В халето нямаха избори, не си бяха назначили кмет, но Лазар изпълняваше функциите му. Така, както при нас се слушаше думата на класния...

Та Лазар измисли да тръгнем с влака...

Да, да — с влака...

Да използваме парен локомотив, да се натоварим в десетина вагона. При това всякакви вагони — и спални, и товарни. Хем повече хора ще побере, хем ще вземем и животните, че и багажа...

Въглища имаше, вода също, временно замразени локомотиви — поне три...

Така стигнахме до подбора на вземаните с нас неща...

И тогава тримата ръководители — класният, Лазар и доктор Гергов от болницата, започнаха от едно нещо...

Книгите!

След тях определиха какви лекарства, храни, дрехи, посуда, завивки ще вземат...

Но първо — книгите...

Разбира се, не всички пожелаха да се изселват. В селището на гарата останаха тридесетина души. Към тях се присъединиха и петдесетина от спасилите се в болницата.

Останаха Стефко и Янина...

— Къде да я водя с тоя корем... — резонно казваше той, докато ни помагаше да стягаме багажа...

Остана и Анка. Не бяхме забелязали как си е разменяла погледи с Виктор от техния клас, а после се премести заедно с него край гарата.

Те си вдигнаха първата дървена къщичка и така сложиха началото на новия град...

А ние заминахме...

Влакът пуфтеше и привличаше към себе си хората от околните селца и градове...

Някои се присъединяваха към групата ни...

Впрочем, каква група — бяхме около четиристотин човека. Избрахме Лазар за водач, заместници му станаха класният и доктор Гергов. Все пак, такова множество се нуждаеше от ръководство...

В Козарево ни чакаха...

Първата работа на новия комитет — така го определихме, беше да разпредели хората по жилищата...

Трудно минаха тая пролет и лято на новото място. В санаториума настаниха възрастните, майките с деца, младите семейства...

В двете села изоставените къщи получиха някои от желязците, други започнаха да вдигат нови, дървени постройки. Място имаше, имаше и помагачи...

С волове и коне започнахме пролетна оран...

Техниците ни налазиха малката юзина и в скоро време от нея потече ток към селата и санаториума...

Изобщо — нещата лека-полека улягаха...

И светът отново заживя...

* * *

Бележките си завършвам почти половин век след събитията...

Много неща се случиха, много хора срещнах и изпратих, много видях и преживях...

Особено напрегнато беше, когато след смъртта на класния ме избраха в комитета, а няколко години по-късно станах кмет на новата общност...

Светът се възражда — поддържахме радиовръзка с над петдесет комуни, подобни на нашата. От тях поне двадесет са тук, по земите на народа ни...

Хората се събират, разбрали, че няма как да се спасяват поединично...

И с надеждата, че заедно ще построим нов свят — по-добър от предишния...

Навън чувам гласа на Мелина. Пак тича подир някое от внучетата ни. Имаме ги вече дванадесет, но чакаме някое от петте ни деца да ни зарадва отново...

На поляната си играят и внучетата на Василена и Росен. Те също отгледаха петима — две момичета и три момчета. А сега дори ни изпревариха с две внучета...

Наскоро идваха на гости Анка и мъжът ѝ Виктор. Тя си е същата — строга, безкомпромисна, той я слуша и това е най-умното, което прави. Мисля, че ги обединяват и трите им момичета, които ги дариха със седем внучета...

Да, така е — мъжете се трудим, жените раждат, светът разцъфтява...

Е, не минава без проблеми...

Стефко станал кмет на новото селище и скоро след това бил убит при ликвидацията на една от най-опасните банди в района — на Блажко Дивия. Янина остана сама, но не задълго. Появил се стар познат — Сашо от класа ѝ. Същият като нея развейпрах, веселяк, човек на мига... Та сега се радват на девет внучета от четирите им деца, както и от сина на Стефко, осиновен от новия татко...

Марга събра група жени, организира ги в Лозен и в момента имаме нещо като селище на амазонките. Намаляват — някои се омъжват, но винаги има нови момичета, готови да се включат в подобно раздвижено и типично женско общество...

Бившият ни град го няма — останало е само името му, взето от новия град. Който издигнаха на базата на халето. Там отиде Димчо — намери сродна душа, построиха си дом, а при последното ми посещение там се похвали с първа внучка...

Изостава — не само след нас с Мелина, но най-вече след съученичката ни Милка. Тя не посмя да остави майка си и баба си, изкарала трудна година в мизерия и глад, но после срещнали друго семейство, обединили се и успели да стигнат в морския град. После се завърнали — след няколко години. И сега със своя Николай се радват на любовта на децата си — цели седем... А за внуците ѝ не съм сигурен колко са...

Много, много имам да разказвам за нашите приятели от този труден период след катастрофата...

Важното е друго — успяхме...

Не толкова да оцелеем — и животните оцеляват. Колкото това, че запазихме цивилизацията. Върнахме се назад и пак тръгнахме. По нов път, в друга посока...

Може би по-добра и правилна за човечеството...

Но това ще се разбере по-късно...

Пред нас засега е мечтата...

Която се стремим да превърнем в реалност...

ИДЕАЛНИЯТ СВЯТ

Последният човек на Земята...

Аз съм...

Клонингите не се броят — те не умират. А смъртта е отличителната човешка черта...

Е, и разумът...

Само че аз отдавна престанах да вярвам в него...

Както и в емоциите...

Просто си човек. Съществуваш...

Така, както смяташ...

Или ти се налага...

Или ти налагат...

Най-често последното...

А колкото по-късно разбереш, че е така... Толкова по-добре за теб...

По-щастлив ще си...

Защото нищо не прави човека така щастлив, както усещането, че е господар. На света... Накрая — и на себе си...

Засега все още не съм господар... На моя свят... И на онзи отгоре...

Засега все още има една пречка...

Но — тихо...

Да, той е...

Промъква се през колектора на отпадните води. Сега е точно до навлизането на тръбата в големия басейн. Смята оттам да ме изненада...

Изненада ще има... Да... Голяма изненада... Но за него...

Така... Така... Така... Пръстът е на спусъка... Няма накъде да се скрие или измъкне — тръбата е голяма, но плътна и здрава...

Е...

Ух, че треци...

Но няма кой да чуе...

Няма...

Оня се смъква във водата, с лице надолу... Изчаквам...

Мъртъв е...

Най-после...

Светът вече е мой...

— Това аз ли съм? — пита някой до рамото ми...

— А кой друг идиот ще хлътне в такъв евтин капан — отговарям сърдито, защото за момент съм трепнал...

Зад гърба ми се чува хихикане...

— Ама съм смешен сгърчен така...

— Ти да се беше видял във ваната — казвам полугласно. Може би на него, може би на мен...

Впрочем, какво ме интересува дали е чул?

Надигам се и слагам предпазителя на автомата. Зад ъгъла стоят тримата — както им наредих. Не смеят да шукнат, само тоя се обажда. Разбирам го — странно е да се видиш застрелян...

Колкото и да не ти пука...

Впрочем, защо да те вълнува нечия смърт? Та ако ще и твоя да е? Смъртта, както казваше някой, е нормално състояние. Преходът не е много приятен...

А тия тримата са минавали неведнъж през прехода. Знаят пътя, претръпнали са...

Бих ги нарекъл безсмъртни...

Ако това не се отнасяше до богове...

Или човеци...

Каквито те не са...

Впрочем, аз...

Но — отначало...

ПЪРВА ЧАСТ

1.

Баща ми е арменец, майка ми китайка. Познати ми казваха, че съм взел всичко хубаво и лошо от двата космополитни народа.

И практицизмът, и стремежът към философията, и възприемането на света като едно цяло, в което човек е детайл... Детайлче... Заменима част...

Казвам се Бо-Ян Саркиз...

Живея в...

Впрочем, живеех...

И, още по-точно — живях къде ли не... Последните десет години — в Америка...

Не, не в САЩ. Те не са Америка — те са част от континента. При това далеч не най-добрата част. Дори... Ако правех класация, щях да сложа държавата им нейде в дъното... Под чертата...

Но живях там — имаше защо...

Най-вече за моя голям план...

А той се зароди отдавна. Още от времето, познато като Студена война. Онзи мъгляв период, след който започнаха конфликтите между бързо остарелия хищник и останалите в джунглата...

Най-вече светкавичните огневи сблъсъци, преминаващи в шумно дебнене, между американския орел и причакващите го китайски дракон и руска мечка...

Те не бяха млади и стремителни, бяха оцелели след векове и хилядолетия регионални и световни кръвопролития, а сега търпеливо изчакваха самозваният господар на планетата да окапе и рухне сам...

Обаче, аз не мислех, че ще стане така тихо и мирно, както се надявах мъдреците...

Познавах американското мислене и бях убеден — ще има война. Голяма война. Кървава война...

С всички възможни средства...

Което означаваше, че малцина ще оцелеят...

При това — не за дълго...

В САЩ живях много години. Да кажа направо — три десетилетия. Там учих — в нормално училище, там записах философия в колежа, там станах и доктор на науките...

Философията е особена наука. В нея няма строги правила. Единственото изискване е да обосновеш тезата си. Каквато и да е тя...

А обосноваването зависи от теб — от познанията ти, от уменията да мислиш и да формулираш мислите си, да форматираш всичко в красива, убедителна и приемлива форма...

И никой никога няма да каже, че не си прав...

Защото философията е лична изява, а личностите са малко...

Е, не целият човешки свят се състои от личности...

Дори не и половината...

Да кажем — 10%... С щедра ръка го казвам... Като помен...

Макар други хора да твърдят, че не повече от 2, 3, дори 5% от хората да са личности...

Не биологически единици...

Личности...

Мислещи, създаващи, оригинални, правещи огромни крачки напред... Които се сливат и стават малка крачка за общността, присвоила си названието човечество...

Макар отдавна да е известно — хората се развиват, човечеството не...

В учебниците за публиката пише, че всеки човек е личност. Защо да бъдат дразнени тия, които са необходими като биологична маса в природата? Тия, които оцеляват и се размножават...

За да може от тяхното натрупване на количество да се появят редките искри на качеството...

Преподавах, опитвах се да дам някакъв тласък на мисълта в младите хора — дори да се наложеше той тласък да е от ритник...

Повечето падаха в калта и доволни се заравяха в нея...

Тогава се замислих...

И реших — ще създам свой свят...

По свой образ и подобие...

Нов прекрасен свят...

За целта трябваше най-напред този, в който временно пребивавах, да изчезне...

Коего, разбира се, не беше моя грижа. Светът се самоубиваше — бавно, бавно натискаше ножа към врата си...

Моята грижа беше да уловя мига на първата кръв и да напусна...

Не, не да умра...

Планът беше друг...

2.

Но да карам поред...

Трябва да съм внимателен и скрупулъозен. Нали разказвам за един само слушател — за себе си...

Поради което мога да бъда честен...

А това не ми се е случвало често в живота...

Поне досега...

Вярно, веднъж признах дълбоките си чувства. Смело — макар сърцето ми да спираше, откровено — макар да не виждах смисъл, изцяло — макар да разбирах глупостта, която правя...

Това ми струваше две години... И половината ми състояние...

Да, двадесет милиона не са малко пари. Поне за мен в оня момент...

Просто търговски сделката беше изключително неизгодна — две години и двадесет милиона срещу...

Да си кажа направо — за всеки сексуален контакт платих по сто хиляди...

За тия пари можеше да си наема публичен дом. Който щеше да работи само за мен поне пет години. С всичките труженички в него...

Даже малкия пръст на левия крак щеше да блести облизан...

Но...

Тя ми харесваше...

Какво — харесваше... Влюбен бях... А това означава — гол мисионер сред племе канибали след пости...

Е, платих си...

И после изключих чувствата, оставих се на разума...

А аз разчитам най-вече на него...

И в бизнеса, и преди това...

Когато бях учител...

Това не съм го казвал, да...

Но след колежа една година преподавах в нормално училище. Където се опитах да сея доброто и вечното...

А се оказа, че съм разпръсквал бисери...

Тогава опитах да въведа някакъв ред във виелицата от двата хаоса — на пуберските и просветната каша...

Започнах с нещо като въведение. Преди часа посрещах учениците пред кабинета си, те се строяваха, поздравявахме се, после влизаха и всеки заемаше определеното му място...

Ред... Орднунг...

След няколко месеца разбрах — външно изглежда зле, тоталитарно, вътрешно е безсмислено...

Защото отличителна черта на учениците преди войната беше противоречието с всичко нормално за нас. Те бяха готови да ходят на ръце и заднешком — само и само да докажат колко са оригинални и неподчиняващи се на възрастните...

Което беше още по-смешно, когато си от страната на тия възрастни и знаеш как хубаво след време подобни бунтари се вписват в строгата система наоколо им...

Бунтът, изразяван чрез несъгласия, роптаене, алкохол, секс, наркотици, всъщност си беше част от системата. Системата, за която всичко е бизнес — при това сексът, алкохолът и наркотиците бяха най-печелившите му сектори...

А разум...

Да, имаше разумни ученици... Най — често това бяха най-некадърните. Които разумно избираха кое е полезно за тях и бяха разбрали, че мимикрията е средство за оцеляване...

Имаше и разумни умници — но двете неща си противоречаха. Ако Колумб беше разумен и приел, че светът е само в познатите черти... Ако Магелан беше разумен и убеден в плоскостта на Земята... Ако Айнщайн беше разумен и сигурен в неделимостта на материята...

Точно в това училище дойде за пръв път идеята ми за идеалния свят...

Отначало — след един крясък към учениците: „Да мога да ви направя роботчета...“

Който крясък не им направи впечатление...

Не съм сигурен дали изобщо го разбраха...

За тях учителят беше същество, сложено отпред — за да ги тормози и забавлява. И, каквото и да кажеше — умно, глупаво, стандартно, разумно, полезно...

Просто отлиташе в безкрайния вакуум между ушите им...

Но аз се замислих...

Идеален свят с хората не можеше да се построи...

Абсурд!

Различията — расови, полови, интелектуални, физически — не позволяваха унификация...

А именно унификацията е основата на идеала...

Прекрасни сгради — което идваше и от различията. Красиви градини — различни в елегантната си симетрия.

Приказна музика — омайваща с различията на синхронността си...

Красиво, прекрасно, приказно...

И разнообразно...

Извън нормата...

А нормата е основата на идеала...

Тоест — идеалният свят трябва да се състои от идеални елементи. Основно — най-важният...

Човекът...

3.

Зарязах училището, оставих философията за лична употреба, заех се с бизнес...

Базата я имах — все пак бях кръстоска от китайка и арменец...

Нямаше нужда да търся помощ — двете диаспори бяха на разположението на всеки свой член, търсец изява в бизнеса. И спазващ неписаните правила на групата...

Какво пък — вече бях станал опитен и съвременен човек...

Което означава — лицемер, манипулатор, лъжец в рамките на допустимото, умел използвач на законите срещу законите...

За няколко години започнах да се издигам...

И в обществото, и върху капитала си...

Въртях всякакъв бизнес. С всичко — в рамките на официално разрешеното и малко встрани от тях. Не търсех големия удар — макар че няколко пъти го направих...

И — успех...

Спечелих пари... Много пари... Дори повече, отколкото бяха нужни за плана ми...

Но и друго — спечелих хора. Необходимите ми хора...

Основен мой играч стана Дъглас Крейг. Започнах се с него на видимо скучно събитие — парти по... Не помня какъв случай...

Минах, поздравих домакините и, тъкмо се канех да се изнеса лекичко, спря ме Тиери, французин, когото водех в графата „полезни познати“...

— Мистер Бо-Ян, вие веднъж ме попитахте за някой млад, талантлив учен, който да се занимава с генетика? — тихо заговори той...

Не ми хареса, че е запомнил какво съм търсел. Още по-малко, че разбира секретността на подобни въпроси, та не ги споделя нормално, като в коктейлен разговор...

— О, да... Помня, помня — казах, небрежно повишавайки гласа си — Какво ли не му хрумва на човек в нашата дейност... И? Да не си намерил някого? Всъщност, в момента не е нужен, но...

Тиери беше хитра лисица и се опита да води своя игра:

— Извинете тогава! Излишно безпокойство от моя страна...

Само че с мен не бива да се играе открито...

— Тиери, какво стана с оная сделка, дето смяташ да завъртиш със Сун Лин? Оная — за доставките от Шанхай...

Тиери разбра. На тая сделка той много разчиташе, можеше да му донесе почти милион чиста печалба. А това за него бяха огромни пари...

— Благодаря, мистер Бо-Ян, преговорите напредват! А човекът, когото желая да ви покажа е ей там. Дъглас Крейг, преподавател по генетика. Малко... Някак си извън нормите е, но мои познати, работещи в тая област казват, че е гений, който всеки момент ще изригне и ще направи страхотни открития. Не е богат, син на локомотивен машинист от Оклахома. Потънал е в дългове, но продължава да мечтае. И не за бизнес, а за открития...

Това ми беше достатъчно. И без това не залагах на Крейг — в момента четирима подобни работеха в желаната от мен област. Обаче, такъв съм си — винаги подсигурил гърба си... Ненапразно обичах историята. И добре знаех, че великият Наполеон винаги е имал под ръка резерв — старата гвардия. Веднъж я пуснал в боя отрано и загубил битката при Ватерло... Както и Чичо Джо — она фамозен тиранин Сталин. Когато четох за него, направи ми впечатление, че винаги — от Москва насетне — е държал в ръце някакъв коз. Де две или три общовойскови, де някоя и друга танкова армия... Но винаги нейде изненадващо се появява армия и — изненадва немците...

Така че — четирима работеха, петият нямаше да е излишен...

Бавно, увлечени в разговор, стигнахме до ъгъла, където Крейг се беше свил на малко канапе, притиснат от пищна дама. Разговорът явно не вървеше — и на слепеца беше ясно какво търси вече пийналата жена. Но бледичкият, слаб, в несъвсем нов костюм млад човек явно беше слаб за бушуващите ѝ хормони, които направо се виеха в смерч около му...

— О, Дъглас! Здравейте — поздрави го Тиери, „случайно“ забелязал отчаяният поглед, който младият мъж мятеше като въже към спасителна лодка — Мисис Линдън... Колко ми е приятно... Запознайте се — моят приятел Бо-Ян... Мисис Линдън, искате ли да

ви покажа галерията на нашия домакин? Има прекрасни картини? Ей къде е — на втория етаж...

Обнадеждена, дамата тронаво се надигна и го сграбчи с ръка, както и с всичките си сетива. Красноречивият поглед на Тиери говореше ясно — ще ми струва скъпо възможността да разговарям с Дъглас. Но — надявах се, че ще си струва цената...

Ръкувах се с Крейг и седнах на канапето. Разговорът ни беше кратък. С облекчение се вкопчи в новия познат, обстойно отговори на всичките ми умело зададени въпроси. Разпита проведох по всички правила на психологията — небрежно, избягвайки открит натиск, беседвайки, а не разпитвайки, с откровен жив и човешки интерес...

Това беше човекът, който ми трябваше...

Не знаех дали щеше да постигне желанията си, но стремежите му отговаряха на моите планове. И още на другия ден Дъглас Крейг постъпи в научния институт, който спонсорирах и който официално се занимаваше с генетични изследвания. А реално...

Но това е друга тема...

Важното е, че базата за моя идеален свят се градеше. При това не от един, а от петима талантиливи, трудолюбиви, затворили се в науката си амбициозни младежи...

Колко лесно е да манипулираш възторга и стремежите на младите хора...

4.

Пак по него време се заех с другия голям проект. Домът...

Основата на тази точка от плана беше повече от ясна за всеки мислещ човек...

Задаваше се война — голяма война...

Икономиката на страната се задъхваше. Не можеше вечно да се живее с чужди ресурси и чужд труд. Силната армия беше окупирала почти целия свят, но нарастваше напрежението, надигаше се съпротива срещу нашата империя...

Подобни войни вече е имало. Най-напред — в началото на ХХ век. Когато пак сме имали финансови проблеми, а водачите на държавата (не ония, дето публиката избира, за истинските водачи говоря) са решили, че е време да излезем от континента...

И — къде с агенти на влияние, къде с пари, къде чрез романтици и наивници... Просто войната избухнала. На европейския континент. Между европейските стари империи. От които три изчезнали, а едната постепенно започнала да се свива...

След двадесет години — нова офанзива. Пак в Европа, пак между големите държави, пак с наше участие накрая — при деленето на плячката...

Имало е нужда от тая война — държавата отново е била закъсала. А после победителите са раздавали кредити и са заемали важни стратегически точки...

Така ставаше и сега...

Кризите следваха една след друга, официалният ни дълг растеше главоломно, млади хищници и опитни нации открито се съпротивяваха и предизвикателно заемаха позиции за третата голяма война...

Която този път нямаше как да е регионална — само на един континент. Колкото и да се искаше на нашите водачи това пак да стане в Европа...

Така че пътят към идеалния свят беше ясен — най-напред оцеляване...

Но за това бяха безполезни острови или високи върхове, дори бетонните скривалища не бяха сигурни...

Обаче, можеше да се построи Дом...

Имах идея, имах и план, оставаше да намеря корпуса, в който да построя Дома...

А корпуси имаше немало...

Нужния намерих в Кентъки...

Не, не Мамутовата пещера...

Тя беше удобно скривалище — над 600 километра тунелни разклонения. Но... Прекалено известна. И нямаше как да я купя, за да градя...

А без необходимите добавки...

Не ми се връщаше назад, в пещера. Нито пък смятам, че човечеството трябва да започне отново там...

Обаче, наоколо имаше и други големи пещери. Някои от които бяха частни... А частната собственост има огромното преимущество, че може да се купи. При това без много шум...

Закупи необходимата ми пещера — Кралската. Нарекли я така, защото се смятало, че там е бил домът на легендарен индиански крал. После индианците били изселени в резерват, собствениците на земите се сменяли...

Докато накрая аз не станах собственикът...

Обявих, че ще издигна завод за фина механика и ще създам работни места за поне хиляда души...

Което обясни защо се строи непрекъснато, накъде отиват камионите с материали, с какво за заети над сто работника, специално докарани от Ню Мексико и почти неговорещи английски...

А на една миля от пещерата се намираще основната ми база — Домът...

Просто купих един от ракетните силози, които армията на САЩ закриваше или продаваше. Ако се намерят ексцентрични богаташи...

Е, намерих се...

И вложих луди пари в строежа...

Впрочем, какво щях да ги правя тия пари след войната?

Когато над земята летят ракети с ядрени глави — защо ти са зелените хартийки?

Още повече, че почти всичките ми средства бяха в електронен вид...

Шестдесет и шест метра дълбока шахта...

От които четиридесет бяха превърнати в жилищна зона. Шест етажа по два апартамента на тях — всеки над сто квадратни метра. Готов да приеме осемчленно семейство. Отделно всичко необходимо за престой под земята от десет години. Поне...

Система за пречистване на въздуха, отопление, очистителна система, хранителни блокове, цял етаж с хладилни камери...

Останалите двадесет метра бяха заети със средствата за оцеляване и преживяване — имаше система за преработка на водата и вторичното ѝ използване в оранжерии, имаше дори микро ядрена централа...

Ех, за нея се наложи да положи усилия, отделно да платя комуто каквото трябва... Но стана част от Дома...

Водата постъпваше от голяма дълбочина — мощни помпи ни я докарваха...

Храната осигуряваше групата на Дъглас Крейг. Тяхната лаборатория заемаше цял етаж под жилищата...

Изобщо — бях се подсигурил всякак...

При това с доста резерви. Но за тях — по-късно...

5.

В това време аз подготвях втората част на плана. Най-напред трябваше да започна с Крейг и помощниците му...

— Дъглас, — казах небрежно една вечер, докато с него пушехме пури на Зелената тераса — А какво показват резултатите от психоформатирането на нашите подопечни?

Зелената тераса беше разположена на сами покрива на небостъргача ми във Филадельфия. Три стъпала оформяха върха на сградата — всяко превърнато в прекрасно място за отдих. Зелената тераса беше наречена заради висящите си градини, Синята заради огромния басейн, Небесната заради функционалното си и красиво летище, украсено с чудесна малка сграда — най-високо разположеният бар в града...

Разбира се, всичко това беше само и единствено за моя услада и разтуха. Гости канех, посрещах бизнес партньори, в бара можеше да се намери всичко — от пиле алкохол и мляко, какви ли не мезета, и, разбира се, жени. Не какви да е...

Та тая вечер бяхме само двамата на Зелената тераса, гледахме града и околностите, обсъждахме следващите етапи по огромната научна програма, която изпълняваше моят Институт по генетика и антропология...

— Сър, резултатите са отлични. По всяка вероятност, скоро ще можем да получим преформатирани обекти...

— По всяка вероятност? — посмръщих вежди. Не обичам несигурността и предпазливостта...

— Сър, говорим за манипулации на съзнанието... Теоретично сме подготвени, проведехме и някои опити върху живи същества. При кучетата...

Вдигнах ръка:

— Дъглас, знаеш, че не се интересувам много от процеса на работата. Искам резултати. И то ясно обяснени — все пак, не аз, а ти си суперспециалиста, нали?

Това явно го поласка и спомогна за разиграването на комбинацията.

— Да, сър, разбира се... Благодаря за доверието, сър... Мисля, до седмица да се заема с промените в човешкото съзнание. Сам ще извърша операцията — техниката е подготвена, обект има, условията съм довел до статус на сигурност и секретност. Ще действам сам, без асистенти...

Кимнах и му долях чашата.

— Обектът, сър...

Пак вдигнах ръка:

— Знаеш — не ме интересува. На Земята има толкова излишни хора, че един повече или по-малко... Пък и няма да го убиваш, я...

Крейг поклати глава:

— Не, не, сър... Никакви посегателства върху обекта. С храната ще бъде приспан, сетне сам го закарвам в лабораторията — и без това стаята му е до сами нея, слагам го в апаратната, отивам в центъра за управление и просто пускам програмата...

Това знаех, даже бях присъствал на опита над някакво кенгуру... И сега се сетях как то се пробуди, стана и тръгна. На четири крака, с походка на кон, без да подскочи дори. А после се залови да яде месо. Бях смаян от несръчните му опити да разкъсва храната. И хич, ама хич дори не поиска да погледне вкусната прясна трева, струпана до кървавата порция...

— Впрочем, какво стана с онова кенгуру?

Крейг се сети:

— Наложил се да го приспим, сър. Нямахме как — и без това щеше да умре. Новото му съзнание не позволяваше на стомаха да иска друга храна...

— А защо не обърнахте процеса?

— Сър, трябваше да бъдем сигурни в праволинейността на форматирането. Ако бяхме преформатирали съзнанието и върнали това на кенгуруто, нямаше да сме сигурни в крайния резултат... Сега знаем — може, съзнанието може да се променя. С нашата апаратура...

Вдигнах чашата:

— Извини ме, просто техническите подробности не ме интересуват. Те са си твое дело, ти си магьосникът, който може от кенгуру да направи вълк и от скромен човечец герой...

Крейг също салютира с питието си:

— Да, сър — огромно бъдеще има пред нас... А вие няма ли да дойдете при операцията? Все пак, първи опит върху човешки обект извършваме...

— Имам доста работа, а на теб ти вярвам напълно. Ти си гения, ти си магьосника...

— Мисля, сър, че този опит ще е последен. После ще можем да променяме матрицата на съзнанието по наше желание...

Пътюм си отбелязах това „ние“... Изпълнителят вече се изживяваше като равен. А в скоро време може да поиска и ръководството на операцията... Колко му е — нали в него са знанията, пък аз... Аз давах само парите...

Проблемите на Крейг бяха два. Единият — прекалената самоувереност и наивната вяра в себе си. Смяташе, че щом е гений в една област, значи може и знае всичко...

Другият проблем бях аз...

Не беше случил на подходящ спонсор — доверчив, честен, достатъчно глупав, за да плаща за нещо, което да не му носи полза...

6.

Опитът излезе успешен...

И пак седяхме с Дъглас Крейг на Зелената тераса — вече две седмици по-късно...

Отпуснат, разсеян, аз се вглеждах в далечината и мислех върху получените днес вести от моя човек в Държавния департамент. Тия идиоти смятаха, че ще спечелят дори ядрена война...

Планираха европейски конфликт, в който щяха да се сражават до последния европеец. А после пак да се появят и започнат строежа на новия свят. По техен план...

Забравяйки едно — при война главната цел не са стрелците в първите редове, а щаба на врага. И противникът вече има оръжия, с които може да достигне тоя щаба — ако ще и зад океана да е...

Отделно, че не е важно кой колко ядрено оръжие има. Важното беше, че реално запасите от него стигаха, за да унищожат планетата...

Или поне по-голямата част от нея...

На което аз разчитах. Все пак, какво спасение щеше да е, ако планетата е унищожена, а нейде на 50 — 60 метра дълбочина стотина човека са оцелели?

Ще изкараме някоя и друга година и...

Какво натам?

Знам — твърде несигурно беше да се разчита на късмета и съдбата. Но не вярвах във всеобщото унищожение. Трябваше, някак си трябваше, пораженията от войната да се окажат неголеми...

Все пак, майката Природа беше оцелявала много пъти...

Я как са изчезнали динозаврите, но останалите им съвременници — акули, гущери, крокодили — са стигнали до наше време. Да не говоря за насекомите и влечугите, пък за безсмъртните медузи — хептен...

Така че — увеличих темповете на работа...

Затова и бях извикал Крейг:

— Биофермата е готова за действие, господарю — каза той и ми наля питие. Беше застанал до креслото ми, поприведен, готов да

изпълни всяка моя заповед...

— Крейг, а какво стана с новите форматираня?

— Сър, има вече осем човека, готови да живеят и умрат за вас. Вложил съм в тях бойни умения, тактическо мислене, две бази на изпълнителност — основна и резервна, както и комплекс на подчинение лично на вас...

— Дъглас, за охрана на Дома са ми необходими поне тридесет охранители...

Крейг виновно ме погледна:

— Да, господарю, зная... И всички се стараем — но знаете как се изразходват супердисквете. Бавно е програмирането им, а един стига само за три форматираня...

— Твоите помощници са добри. И се стараят, зная...

— За нас, сър, няма ден и нощ. Нашата цел е да ви служим...

Кимнах и замълчах. Всичко вървеше добре. Което трябваше да бъде — все пак, бях планирал основно нещата, предварително обозначих възможните проблеми и предвидих решенията им. Обстойно, с голям замах, на сигурна здрава база...

Домът беше почти готов. Единият апартамент трябваше да бъде за мен. Единадесет — за избрани хора, които можеха да си платят.

Етажът с общежитието можеше да побере близо сто човека. Но ми бяха нужни петдесет. По четирима в стая — обитателите на това ниво бяха непретенциозни, хранеха се с малко, но питателни средства за поддържане на живота и зареждане с енергия, личната хигиена беше автоматизирана и сведена до пълно почистване на организма веднъж дневно. В специално помещение, при специални условия.

За тези... Щях да кажа „хора...“ но нека бъда точен — служители... Та за тях щяха да се грижат четирима от помощниците на Крейг. Също непретенциозни, многофункционални, със съзнание, форматирани около главната ценност на света — аз...

Огромната крачка към новия свят, към идеалния свят, в който хората са носители на мислене близо до моето и отражение на моето, беше почти направена...

Имах налице третото и четвъртото ниво на бъдещето — охранителите и научните работници. Първото виждах всяка заран в огледалото...

Оставаше да намеря второто ниво — интелектуалното. Тези, които щяха да се размножават и да владеят от мое име света...

7.

Ъптон Грей заемаше целия кабинет...

Грамаден, шкембелия, с голямо, сега намръщено лице...
Усецаше се, че живее като властелин на света...

И на хората...

Поне така ме гледаше — отгоре... Едно — че и седнал беше висок колкото аз изправен, второ...

Второто се усецаше...

— Мистър Саркиз, — каза той бавно, цедейки думите като евреин, изстискаващ лимон — Предложението ви е добро. Да, харесва ми... Мисля, че не е скъпа офертата. А и смятам да платя за два апартамента. Зет ми — Маркус Бийвър, е известен продуцент, чели сте за него... А, и сте се срещали по приемите, сега се сетих... Аз не си падам много по тия обществени комуникирания, но наистина той ми е споменавал за вас... Така че го познавате, предполагам, че имате впечатления...

Бийвър? Среден на ръст, разговорлив, с вечно движещи се ръце? Познавач на музиката — факт. Последно го видях в Литъл Хол, на концерта на оня индийски пианист. Загледах се — заинтересува ме каква ще е реакцията на продуцента, държащ в ръцете си едва ли не половината шоу бизнес на континента...

А той се беше отпуснал, през полусмъкнатите клепащи вперил поглед към сцената, внимателно слушащ и... Наистина — изживяващ музиката...

Че какво? Нормално... И аз въртя какви ли не бизнес мероприятия, но у дома предпочитам да чета и да гледам филми — далеч от делника...

Бийвър също имаше свой свят. При това много, много далече от бизнеса...

— Да, мистър Грей, това е чудесна идея...

Ъптон Грей раздвижи бавно устни:

— Няма да искам отстъпка заради купуването на два апартамента... Но — има по-важен въпрос...

— А именно? — придвижих се напред и почти опрях коляно в неговите стърчащи нагоре греди...

— Ръководството... В шахтата...

— Дома, мистър Грей, в Дома...

— Добре, в Дома... Там ще сме 12 семейства. И охрана. И обслужващ персонал...

— Така е...

— Кой ще ръководи цялото това общество?

Очаквах подобен въпрос. Големите бизнес играчи не обичат да имат треньори или ментори...

— Америка все още е страна на свободата...

Грей се намръщи:

— Ух, с тия шаблони... Избухва война, ние сме се спасили, чакаме улягане на страстите и радиацията... Кой ще ръководи? Кой ще каже кога може да се излезе навън? Кой ще реши какво ще има за обяд утре?

И да не беше истина, отговорът ми звучеше добре.

— Комитет. Ще има комитет от трима души, които ще вземат важни решения на базата на предложенията на останалите. Вашият апартамент ще си е ваш — там друг няма да има думата. Дори да се убива вътре... Но, ако се съзре опасност за обществото — комитетът ще се намеси...

— Комитет... После диктатура... И диктатор... — видимо мистър Грей беше с добро историческо образование...

— Няма как да стане, мистър Грей... Имаме охрана, има ме и мен...

— Точно от вас се боя, мистър Саркиз, извинете за прямотата... Вие сте умен, вие познавате Дома като петте си пръста, вие можете...

— Нищо няма да мога, мистър Грей... Именно, защото и аз се смятам за умен, разбирам, че един човек няма шанс да оцелее. Нужно е общество. Нужна е взаимопомощ. Нужни са още хора... Иначе щях сам да се настаня в Дома и да оцелям сам, заедно с екипа ми...

Мистър Грей се замисли. Наистина — защо ще му е на човек диктатура в един празен, разрушен свят? Ще може да оцелее някак си, вярно. Обаче — сам... Докога? А в Дома — хора, специалисти, обособен кръг от тези, които спомагат за запазване на човешкото...

Властта е хубаво нещо — но не властта в затворено помещение,
сред мразещи те...

Нещо такова си мислеше Ъптон Грей...

И усещаше, че диктатурата не е възможен риск...

Разбирах го — въпреки затвореното му в маската лице...

— Добре — стана той — Значи се разбираме — два апартамента,
автономност, пълна свобода... Чекът на ваше име ли да е?

8.

Ъптон Грей и Маркус Бийвър...

Бизнесмени, за които парите вече не означаваха много — бяха само платформата, върху която издигаха кулите на властта си...

Умни, хитри, изключително интелигентни, умеещи да преследват целта си по-добре от ловджийски хрътки. Защото хрътките се носят по миризмата на пляквата, а тия знаеха и кога да спрат, че и да се оттеглят. При това — без да демонстрират видими поражения от загубата...

Такива хора ми бяха нужни на второ ниво...

Разбира се — не с властността в характерите...

Но и за нея имаше лек...

А, когато искаш да създадеш идеален свят — най-напред трябва да намериш лек срещу различието. Независимо дали стремеж към налагане на собствената воля и идеи, дали желание да властваш, дали агресивност... Подобни опити за различие от масата, която е оформена по определен типаж, не се препоръчват...

Навремето подобни хора в Древна Атина са били остракирани. Просто нехаресващите ги — а те винаги са били много, та кой обича различните? — са гласували за изгонването им. Или са създавали подобия на съд и са убивали законно опонентите си...

В крайна сметка войната на идеите винаги се решава със сила...

Разумът влиза в действие след победата...

В момента аз подготвях войната. И вече бях изкарал на предни позиции леката кавалерия. А останалата ми армия лекичко се отдръпваше — приканвайки противника в щедро отворения капан...

Дъглас Крейг — първата ми победа в започващата битка, дойде веднага. Почти едновременно със звънеца.

Тия дни го бях поканил в небостъргача и му бях отстъпил предпоследния етаж, под моите покои...

Имаше много работа, заслужаваше си хубава почивка...

— Дъглас, колко време още е необходимо за завършване на Дома?

Крейг се полупоклони от креслото:

— Сър, мисля другата седмица да ви представя готовата база. Не само Дома ще е готов...

— Това е добре, това е добре... — промърморих, докато му сипвах от специалното ми уиски — Дъглас, имаш ли някой близък човек, когото би взел със себе си...

Той трепна и едва не разля питието:

— Господарю... О, толкова съм ви благодарен... Даже не очаквах...

— Дъглас, Дъглас — бях милостив и добър, този Дъглас съвсем не беше онзи — нафуканият технократ, човекът, оценяващ се изключително високо — Та ако не мисля за теб — най-близкия ми помощник... Кажи сега — кого?

Крейг позамълча, дори ми се стори, че се поизчерви... Не е бил такъв нито преди, нито сега...

— Господарю... Трудно ми е, но нали сме свободна страна... Нали човек има права...

— Естествено — казах аз, без да разбирам — И?

— Майкъл Шелдс...

Добре, че бях опитен, свикнал бях с всякакви хора, водил бях какви ли не преговори, налагаше ми се да удовлетворявам всякакви желания — от красиви танцьорки до бели камили...

Крейг — обратен?

Не бях забелязал... Нито говора, нито жестовете, нито маниерите... Обаче, какво ли не се крие в мидата — и бисер, и боклук...

— Това си е твоя работа — отбелязах аз — Шелдс... Сецам се — онзи младеж, който завежда психотропната лаборатория... Интелигентен... И умен... А той... Знае ли?

Дъглас вдигна глава:

— Да, сър... Просто с него се виждаме понякога, разговаряме, разбираме се... Но... Как да ви кажа... Все още...

— Разбирам, разбирам — спрях го аз — Това са си ваши работи, не се меся в тях... Шелдс и без това е в списъка, така че ще ви настаня в една стая. Знаеш — персоналът ще бъде разположен по стаи — вие, избраните, ще сте по двама. Малък, но все някакъв комфорт...

Крейг се засмя:

— Сър, като се има предвид какво ще бъде навън... Май комфортът е дори голям...

Има чувство за хумор и сега — помислих си. Това е добре...

— А, като каза Майкъл Шелдс — как върви работата в лабораторията? Бих искал да ми докладва докъде са, подготвени ли са да свалят цялата дейност под земята... Да речем — утре по обяд — в 12 часа, в Института... Ти ела... О, не — извинявай, Дъглас, ще се наложи да пропуснеш тая среща. Но нищо — пък и тя не е свързана с теб и работата ти. Утре рано заминаваш за Дома. Искам още един подробен оглед, преди да проверя нещата...

— Разбира се, сър... — Крейг беше изпълнителен и не задаваше ненужни въпроси — Имаше един проблем при третата помпа, но за него отговаря мистър Янг...

— Да, да — прекъснах го — Не се тревожи. Двете помпи са спуснати на 500 метра, третата още утре, при твоята проверка, ще вдига водата от 700 метра дълбочина. При това топла минерална вода... Не е твое задължение, но сам виж как е и ми докладвай впечатленията си. Имам ти доверие...

Той пак се поклони от креслото:

— Господарю...

9.

Пренасянето в Дома мина успешно. Много неща бяха докарани, стоварени и подредени по етажите и зоните. Багаж, уреди, пособия, машини — немалко вече бяха монтирани по местата си. Така — полекичката, без да се създава впечатление сред публиката. Минават си огромните камиони, стоварват контейнери, после работниците ги закарват до специалните асансьорни площадки...

А сетне шахтата поглъщаше всичко...

И случайните наблюдатели оставаха с впечатлението, че един камион е пренесъл нужни и важни пособия за странния строеж...

В околните селища, разбира се, говореха за ставащото. Едни предполагаха, че се гради секретен научен институт — при това от национално значение. Та всички опити да се завърти темата около него бяха пресичани — къде от патриотизъм, къде от страх, къде просто от предпазливост...

Други бяха убедени, че отдолу има изключително важно лечебно заведение, използващо подземните минерални води и соли. В наши дни за какви ли не лечебни технологии се говореше — една повече, една по-малко...

Трети развиваха теорията, че там, в шахтата, група богаташи създават свое гнездо за оцеляване след евентуална война. Кое то не беше ново — подобни убежища имаше из цялата страна. И единични, и за повече хора. Така че никой не се чудеше...

Журналисти също обикаляха наоколо. Но — от една страна класическият консерватизъм на местните, от друга страна боязънта да се наруши правото на богатия на уединение...

Просто материалите за Дома бяха сухи — макар и с много снимки и схеми, част от американската страст към личния живот на известните...

Хората четяха за нас, чудеха се кой ли влага толкова усилия, завиждаха или възхваляваха предвидливостта ни...

Метнах настрани дебелия вестник...

— Дъглас, тия вече ни вземат за секта — обърнах се към влизания Крейг — Били сме някаква тайнствена религиозна организация — не чак като „Давидова клонка“, но нещо подобно...

И се обърнах към следващите го Клеър — моята лична секретарка, и пресекретаря ми Питър:

— Вие двамата имате спешна задача — организирайте репортаж от Дома. С микрофони, с камери... Подберете журналистите — шест мои медии имате под ръка, профилактирайте изявата, изгладете всички възможни ръбчета... Нека бъде леко весело, с настроение...

— Сър, — прокашля се Питър — журналисти има, техника също, медиите са готови. Но — каква ще бъде концепцията?

— Няма проблем, Питър — засмях се аз — Ние тайни от съгражданите си нямаме. Вярно, Дома не е за всички — ще е достъпен за хора с определени доходи. Но не пропускай да информираш, че там ще лекуваме не само богатите, а и насочени от фондацията ми болни. Тях — безплатно... Прекрасни условия, седмица под земята, допир до майката-планета...

Клеър ме погледна:

— Но аз какво ще правя, сър? Не разбирам от журналистика, нямам опит с медиите...

— Клеър, Клеър, това си е задача за Питър. Обаче — ти ще си моят представител. Имам пълна свобода да говориш. Ще ти дам всички материали, ще можеш да изразиш личната ми позиция. За съжаление, на мен ми се налага да замина по някои бизнес-дела в Токио, но ще се справите...

Ще се справят, разбира се — нали затова им плащах...

Питър имаше на разположение три вестника, две радиостанции, телевизията с национален обхват... Защо издържах толкова народ там? Трябваше да изкарат вложените средства...

Клеър играеше ролята на примамката — млада, руса, синеока, с простодушен вид и леко смутен говор...

Хубави качества — особено за човек като мен, познаващ много отблизо същността ѝ. Незабележимо хитра, умерено продажна, живяваща се в ролята си на невинна бивша девица...

А Питър беше мъжкия ѝ еквивалент. Младо, вечно усмихнато, наивно-детско лице... Зад което се криеше хищник — все още пробващ силите си...

И двамата знаеха, че за тях има място в зона В — самостоятелни апартаменти, точно до жилището на Крейг. Където имаше още десетина подобни — все за близки, както те се надяваха, до мен хора...

Предния ден бях в Дома. Разходих се навред — само с личната охрана — Хенри и Хариет. Не хора — работи. По душевност, разбира се. За тях нямаше нищо важно извън моите интереси... Знаеха отлично какво се иска от тях. При това вече идвали с мен в бившата шахта и разбираха вече, че моят живот и моите удобства са първостепенната им цел в живота. А след това — всичко друго...

Внимателно разгледах апартаментите. По два на етаж, с почти незабележими разлики в интериора. Три спални, голям хол, три бани с тоалетни, кабинет...

Навред — големи екрани. Бях намислил в Дома да върви телевизионна програма, за която цел над жилищния блок беше изградено студио. Питър беше събрал гигантска колекция от сериали, филми, шоу програми...

Докладва ми, че има време за излъчване до края на света — без повторения ще му трябват над 160 000 часа...

До студиото се намираще конферентната зала, както и игралният сектор — най-доброто от хазарта. За целта бях наел три крупиеца — те трябваше да забавляват гостите. До игралната зала беше ресторантът — специално бях докарал главен готвач французин, както и трима негови помощници — китаец, италианец и мароканец. Отделно по двама в стая в жилищната зона щяха да живеят трима помощник-готвачи, както и петима келнери. Пак подбрани и наети срещу гигантско заплащане — оцеляване след ядрена война...

Долният етаж на тази зона представляваше огромна градина — с детски кът, барче, тихи ъгли, дори протичаше изкуствена река, вливаща се в езерце, също изкуствено. Трябваше да се създадат условия за приятно прекарване на времето. Впрочем, не само на акционерите, а и за обслужващия персонал. В този смисъл зоната беше демократична...

Над тая зона — зона С, беше зона В — жилищна за персонала и охраната, под нея зона А — жилищна за избраниците. Зона D — хранителната — оранжерии, ферма и места за обработката, беше като основа за елитния блок. После асансьорът спираше в техническия блок

— определен като Е. Лаборатории, медицински сектор... И, разбира се, машинният блок — F, където достъпът беше ограничен.

Под него бяха помпите за вода, ядрената централа, обработката на отпадъци, всякакви необходими за нормален живот работилници...

Обслужващият ни персонал не беше хич малък — над сто човека, някои от които владееха по два-три занаята. Повечето, както казах, бях настанил в зона В, но в долните четири нива бях заделил по пет стаи за дежурните. Като ще е оцеляване — при добри условия да е...

Виждате — подготвих се за Апокалипсиса старателно, с далечен прицел, основателно градейки материалната база за живота след смъртта на планетата...

И някакъв претенциозен мистър Грей да иска властта...

Обаче му позволявах да смята, че се е наложил...

Засега...

10.

Няма да ви разказвам подробности как бавно, но сигурно налагах в общественото мнение моята версия за строежа. Няма да ви разказвам как избирах останалите девет семейства, които трябваше да сложат началото на Идеалния ми свят...

Критериите бяха ясни — неголеми семейства, членовете на които имат добър потенциал, образовани, незагубили стремежите си към знания и уменията си да търсят, намират, анализират, изграждат съзнанието си, физически в добро състояние, разумни, много разумни, но със смели идеи...

Да не смятате, че е лесно намирането на цели семейства такива хора в нашето либералнодемократично общество? Където сполуката и задоволството погубват интелекта, където хищничеството надделява над разума, където хитростта се смята за добродетел, а честността за пагубен порок?

Къде да търсиш семейство, в което бащата е пробил сам пътя си нагоре — в бизнеса и обществото, а децата не са се задоволили с неговите постижения и се опитват сами да създадат себе си?

Как да намериш семейство, в което да са култивирани интерес — ако не любов — към изкуството, науката, хората изобщо?

И къде в нашия пазарен свят можеш да откриеш поклонници не на Мамона, не на „Целта оправдава средствата“, не на „Бизнес — нищо лично“...

Е, за година и нещо проучване — намерих...

Имаха си куп недобри черти — най-напред силните характери, после голямото самоуважение...

Няма как в Идеалния свят, където всички са равни пред Единствения, да виреят силни характери, самоуважаващи се и градящи личностната си база посредством знания и умения...

Саможертвата трябваше да отстъпи пред самоуважението...

И силните характери — пред целта...

А силен характер трябваше. Един. Моят...

Който силен характер ме съдържаше в креслото, слушайки словото на мистър Грей. В него изобилстваха „ние“ и „аз“. Говореше как — благодарност към мистър Саркиз! — има построена база за бъдещото ни малко общество, върху която трябва да градим, да градим, да градим...

И как нашият труд трябва да се подчини на определени идеи — имаше предвид собствените, както се подразбираше...

Обясняваше за демокрацията, за правата, за единението...

Останалите го слушаха внимателно. Едно — да видят ще се появят ли диктаторски наклонности, второ — да са готови всеки момент да прекъснат оратора и да наложат откровено пазарни мерки за опазване на демокрацията...

Нямаше подобни...

Грей разбираше ситуацията. Може и да изпитваше някои склонности към едноличен режим, обаче усещаше, че това няма да е от полза. Нито за малкото ни общество, нито за него.

Тук всеки беше равноправен член — по вноски, по капитал, по право...

Оглеждах бавно и внимателно единадесетте край голямата маса. Бяхме се разположили в конферентната зала на Дома — в зона С, на специалния управленски етаж.

Аз скромно седях в средата на масата, от западната страна. Под земята посоките се различаваха лесно — бяха сложили по един мозаечен компас на всеки етаж извън зона А...

Мястото ми беше почти незабележимо — въпреки че около големия плот се бяхме наредили само дванадесет човека. Така е — аз бях създал идеята, бях формирал компанията, бях изградил Дома, бях планирал оцеляването...

Но — акциите бяха продадени, парите получени, предприятието беше станало общо...

И аз — тих и скромнен член на управата от 12 души...

Видимо, явно, официално...

Начело на масата беше седнал мистър Грей. Това право получи след избора му на председател на Управителния съвет. Фактически — демократичен вожд на новото човешко племе. От дясната си страна той предпочете да сложи Ричард Хамилтън — професор по политология, съветник при трима президенти последователно,

ръководител на прочутия Световен институт за политика, В Дома мистър Хамилтън щеше да дойде с тримата си сина, както и с две снахи и три деца. Не бих казал, че ще живеят нашироко, но поне щеше да спаси семейството си. А и синовете му бяха перспективни младежи — заемаха доста високи за възрастта им постове в две корпорации и във финансовото министерство...

От лявата страна Грей беше поканил Маркус Бийвър. Не само като роднина, но и като умен и аналитично преценяващ ситуации съдружник. Бийвър щеше да доведе дъщеря и син, както и дъщеря си от първия брак, заедно с мъжа ѝ и двете им деца...

Родовите предпочитания бяха накарали Хамилтън да рекламира делото ни пред мистър Джонатан Рипли — бивш моряк, каубой, пътешественик, златотърсач, бизнесмен, пилот, капитан на яхта, сега специализирал се в минно и обогатително дело. Изключително бърз в решенията и действията си, с тънко чувство за хумор, смел, дори агресивен. Апартаментът му щеше да бъде зает от него, третата му съпруга, двете му дъщери и двама сина от различни бракове, както и две внучета, които засега му бяха дарени...

Рипли разговаряше полутихо с Обада Хънтър — известен милиардер. Той беше наследник на огромно богатство, но преди да встъпи във владение, извършил куп авантюристични пътувания и постигнал маса рекорди в доста опасни спортове. Парашутист, алпинист, спелеолог... С него бяха две от жените му — последната и предшественичката ѝ, и двете с малки деца. Освен това щеше да го придружава големият му син, заедно с жена си и внучето, кръстено на неспокойния дядо.

Имаше и две жени. Мери Кристофърсен — ниска, пълничка, жива, вечно усмихната. За нея казваха, че е като акулата — хем все щастливо озъбена, хем готова във всеки момент да забие зъбите си в плячка...

Тя щеше да бъде придружавана от мъжа си — здрав, висок, силен датчанин, изминал с нея трудния път от шофьори на големи камиони до владетели на едва ли не половината транспортни фирми в страната. И тяхното семейство беше голямо — впрочем, оказа се, че почти всички, които сметнах за необходими и достойни, имаха големи и здрави семейства...

Другата дама беше Кристин Лефлай, която с радост се отзоваваше на интимното „баба“. Бабата беше средна на ръст, вече вдовица, но с двама сина, които я радваха с пет внучета...

Кавалерстваше им и сега се беше настанил между тях Джилбърт Руфус, среден на ръст, слаб, елегантен, с маниери на гей, но всъщност един от най-големите любовници в наше време. Не беше се женил — обаче, щеше да дойде с поредната си приятелка и двама от синовете си. Останалите не повярвали на баща си или не пожелали да го последват в авантюрата...

Овалът на масата оставяше откъм мен още трима. Хари Бойл — известен атомен физик, започнал пътя си към върховете на науката като автомобилен монтьор, стигнал до професура, полет в космоса и няколко големи открития. Той също беше вдовец, щеше да живее заедно с дъщеря си и трите ѝ деца. Мил Притън — човек, който като мен се посветил на бизнеса, изградил империя в областта на строителството, а междувременно защитил два доктората. В различни области — фина механика и биология. Щяха да го придружат жена му, както и сина и дъщерята му. И накрая — до мен, се беше отпуснал привидно лениво, Джон Гатлинг. Така и живееше — уж бавно, спокойно, а изведнъж поразяваше публиката с нещо, което водеше до видими изменения в света. Интересите му бяха многостранни — от модата до космическите технологии. Единият му син — гей, беше вече звезда в модния бизнес, другият ръководеше екип на НАСА и се занимаваше с изследвания в областта на космическите технологии, дъщерите му помагаха на баща си във всичките му занимания. Цялата група щеше да бъде украсена с девет деца. Тесничко, но интересно ще да се живее в апартамента им...

А събранието на акционерното дружество продължаваше...

11.

— Господа, — изправи се мистър Бийвър — Възхитен съм, че заедно ще се опитаме да преодолеем идващото бедствие. Разбирам, че няма как да го спрем — дори мистър Хамилтън не би могъл да предотврати грядущето...

Хамилтън само наклони глава леко в знак на съгласие.

Бийвър продължи:

— Ние сме доста хора тук. И компанията, и персонала — над сто човека.

— 211 — обадих се аз — Извинете за прекъсването, точността го изисква...

Около масата се разнесе лек шум...

— 211... — продължи Бийвър — 211... Струпани на десетина акра площ...

— 13 акра — пак уточних...

— 13 акра... Някак си... Психическото натоварване ще е голямо. В моя апартамент ще сме осем човека на площ 100 квадратни метра...

Този път само кимнах. Да, така беше. А другаде плътността на населението се очертаваше още по-голяма...

— Мисля, че ще е почти невъзможно да се живее нормално в подобна обстановка...

— Маркус, — прекъсна го Грей — Говорихме вече по този проблем. Да, има го. Но ние оцеляваме! Разбираш ли — оцеляваме... А за оцеляването си човек трябва понякога да понесе много жертви, при това скъпи жертви. Помните ли, господа, онзи млад алпинист, дето беше затиснат от скала и се наложило сам да ампутира ръката си? За да се освободи... И оцелее...

Хм, хм, хм... Грей и Бийвър един срещу друг? Или просто си подаваха топката?

— Ъптон, — мистър Бийвър беше учтив, но в гласа му струеше чили — съгласен съм с теб. И, все пак, въпреки че разбираме нуждата от някои изпитания и тежести, не е лошо да помислим как да ги намалим... Ако не и — да ги преодолеем...

Джилбърт Руфус леко и почти незабележимо даваше знак на водещия, че иска думата. Накрая Грей го забеляза.

— Мистър Руфус?

— Госпожи и господа, правилно отбелязахте, че целта е оцеляването. Сега. И утре. А после? Ние ще издържим в този подземен свят — колко време? Може би мистър Саркиз ще да е направил и план за бъдещето, както е създал Дома...

Отбелязах си как наблегна на ролята ми и върна в първоначална позиция изтеглящия се напред Грей.

Станах, прокашлях се:

— Разбира се, целта не е да живеем и умрем в Дома. Целта е — засега да оцелеем, сетне да си върнем света. Каквато и война да се води — все някъде ще остане кътче с чиста природа. Или поне помалко замърсена. Ще имаме време — година, може би — за да го открием. Суперсъвременна техника и предпазни средства имаме...

— Как? Как ще стане това? — попита Грей, раздразнен, че не той се е сетил за проблема...

Погледнах към мистър Гатлинг, а той леко ми кимна — разрешаваше да се опра на разговора, който водихме при първата ни среща още.

— Изследването на планетата след войната, откриването на евентуалните чисти области и постепенното пренасяне в тях ще станат под ръководството на мистър Гатлинг... — всички погледнаха към него, а аз довърших — младши... Знаете, че Джон Гатлинг-джуниър работи в НАСА. Той вече напусна поста си и успя да изготви план за разузнаването на ситуацията. В съседна шахта — по-малка от тази, с чисто техническо предназначение, има три летателни апарата. Те ще намерят нужното място. А ние ще се придвижим натам със специалните транспорти, които са прибрани в Кралската пещера. Наложил се стотици милиони да платим за тях, но... Но е необходимо...

Събраните в залата се разшумяха, някои изръкопляска, други започнаха трескаво да изчисляват, трети се впуснаха в бурни диалози...

Грей няколко пъти почука с дървеното съдийско чукче, накрая се изправи и повиши глас:

— Госпожи и господа!... Госпожи и господа...

Постепенно тишината се утай и всички зачакаха, вперили поглед в мен.

— Мистър Саркиз, това и аз не го знаех — обвинително каза Грей...

— Мистър Грей, това беше само план, чиято основа материализирахме благодарение на мистър Гатлинг-джуниър. А сега вече мога с увереност да кажа — план, който е почти на сто процента сигурен и реален...

Обадая Хънтър — сега осъзнах, че той беше ръкопляскащият, се изправи, без да чака разрешение:

— Браво, мистър Саркиз! Така се подготвя експедиция. Здрава основа, няколко варианта, материална база, доведена до сигурност... А ние, господа, започваме сложна и важна експедиция. Не зная дали сте разбрали, но целта на нашата експедиция е бъдещето. Бъдещето не на един или двама, дори не на племе или народ — на цялото човечество... Мистър Саркиз мисли поне два хода напред — това е печеливш маниер на игра... Браво, мистър Саркиз!

Ъптон Грей беше раздразнен — усещах го по ясното изговаряне на съгласните, стремеше се да не съска. Но почти спокойно каза:

— Какви ли още изненади ни подготвяте, мистър Саркиз...

— Изненади? Не, мистър Грей, идеята за Дома, за събиране на хора, които ще сложат основата на новото човечество, за създаването на свят на разбирателството... С нея всички сте запознати. А подробностите... те просто се появяват като детайли от плана. От общия план... Та всичко е пред вас — обиколихте Дома, видяхте техническата база — и, между другото, много съм благодарен на всички, внесли предложения или направо помогнали в работата, още сега мога да ви покажа трите основни центъра на живота ни — Дома, техническата шахта, пещерата...

Хората ме слушаха внимателно. И съм сигурен, че нито един от тях не си въобразяваше за мен, че съм хуманист, алтруист, благородна душа...

Бяха платили гигантски суми, за да бъдат спасени. Инвестиция, която щеше да се изплати с бъдещето. Но и хранеха известни съмнения. Скептицизмът на модерния човек ги караше да са бдителни и дори плашещи се от сянката си...

Засега наоколо виждаха само слънце...

Което ги караше да се съмняват...

12.

Разбира се, всеки нормален човек се съмнява. И най-вече в себе си, в собствените решения. Не се съмняват само едноплановите идиоти — за тях всичко, което вършат, е правилно, защото завършва по един и същи начин. С крах...

Умните хора са скептици и реалисти. Техен патрон е Тома Неверни. Всеки може всичко да каже, всекиму всичко да се докаже. Най-вече в точните науки — с математиката се правят чудеса в измамата...

Затова мислещите хора имат винаги план В... И план С... Та чак до план Z...

Обаче, ние бяхме достатъчно близо до политическите върхове и знаехме какво се подготвя. Освен това, имахме и определени връзки и позиции в тайните служби — та бяхме наясно с някои факти, планове и сметки, които не достигаха до политиците. А освен това всеки от нас имаше собствено малко разузнаване. Така че събирахме сведения поне от три фактора. Най-малкото...

Не мина и седмица след съвещанието и Питър ми докладва:

— Десет дни...

Бяхме в Дома, в заседателната зала. Пристигнахме тук четири часа по-рано, отбихме се в минибара на сектор Е. Като истински барман сам налях в две високи кристални чаши безалкохолното. За Питър избрах от специалната бутилка „Африкански облак“. Чудесен коктейл, който той изгълта с удоволствие...

Четири часа по-късно той се надигна от стола смутено:

— Господарю, аз май съм се унесъл...

— Еее, Питър, нали бяхме на малки имена... Хайде, хайде...

— Извинете, сър, извинете...

— Срещна ли се днес с нашия човек?

Питър се стегна. Погледна ме сериозно:

— Сър, според него до конфликта остава малко...

— Колко? — очаквах вече тая новина.

— Десет дни...

Замислих се. Сутринта, точно в 7.53 ми позвъни Старбот от ЦРУ.

— Остават седем минути до осем часа, а ти още не си тръгнал? Нали щяхме да се видим в „Риц“ след осем часа?

Щяхме... Паролата. А оставащите седем минути до осем са срокът до евентуалната война...

— Извинявай, Ричард, извинявай... Тръгвам... Ще се видим след двадесетина минути...

Разбира се, там щяха да ни подслушват, но ние имахме напълно делничен разговор. Нищо, свързано с политика въобще, пък с разузнаването — съвсем...

И така — два източника, срок между седем и десет дни...

Поръчах на Питър да ускори последните проверки на Дома, звъннах на Дъглас, който беше в Кралската пещера, и тръгнах към столицата. По пътя разговарях с останалите единадесет. Решихме на другия ден да си направим малък пикник. Избрахме вилата на Мери — едно, че беше усамотена край езерото, второ, че беше наблизко, трето, че тя отдавна беше направила там конферентна зала със супермодерна изолация...

Разговорът протече бързо. Пък и нямаше какво толкова да обсъждаме. Дома е готов да посрещне хората, хората са готови да тръгнат към Дома...

Трябваше да изберем момента, защото никой не знаеше кога точно ще започне конфликтът. Пък и всички таяхме надежда, че и този път ще се размине само с дрънкане на оръжие. Макар и трите страни да се заканваха, че са твърдо решени да премахнат противниците си...

САЩ и Русия, все пак, играеха и сложна дипломатическа игра. Обещания, приканвания, заплахи...

Но ислямистите бяха фанатично настроени. След появата и ликвидирането на няколко техни организации, сега на преден план беше излязла наистина страшна групировка. Която беше готова да ликвидира света, но да премахне неверниците. А освен това беше се добрала до ядрено оръжие. При това в количество, достатъчно, за да нанесе дълго незалечими рани. На нас или на руснаците...

Така че — опасността беше налице...

Обаче, и бизнесът не търпеше отлагане. Всеки имаше сделки или подготвяше такива. И почти всички те изискваха личното присъствие на боса...

Аз, например, отложих страхотна сделка в Швейцария. Контрагентите ме предупредиха — има и други кандидати. Но... Но не ми се залагаше ва банк...

Което направи големият син на Джонатан Рипли. Фостър заминал за Великобритания — лично да се срещне с един от британските босове в металургията. Развиваха хубава тройна сделка за закупуване на закрити полски заводи, които след рехабилитацията щяха да донесат добри пари.

Зная го, тъй като зад англичанина (всъщност индус) стоях аз. Но — не ми се рискуваше. И без това от месец бях пуснал на свободен лов хората си — най-вече тия, които си позволявах да рискувам. Други — като близнаците Питър, бях задължил да са на линия по всяко време...

Така те посрещнаха първия пристигнал — мистър Грей. Най-напред дойдоха лимузините, после пред ниския вход на Дома спряха три неголеми камиона, от които бяха стоварени куп куфари и добре опаковани лични вещи...

— Вие близнаци ли сте? — смаян попита той, когато братята Питър го посрещнаха пред тройната врата, сега гостоприемно отворена...

Те кимнаха, а аз поясних:

— О, Ъптон, нима не знаеш, че тримата братя работят при мен? И не само те — бодигардовете ми също са близнаци. Да те охраняват две двойки сериозни и отговорни, при това напълно разбиращи се пазачи... Така е — обичам да наемам близки помежду си хора, създава се някак си семейна атмосфера. От няколко дни, впрочем, и сестрата-близначка на моята секретарка Клеър...

— Да, да — каза набързо Грей — А Мил Притън каза, че ще пристигне утре заранта. Много спешна работа има...

И добави неочаквано за мен:

— Дано не закъснее... Опасно е...

Погледнах го въпросително.

— Разбрах, че в Централата има абсолютно сигурна информация — ислямистите започват по тяхно време утре заранта. Тоест — нощес за нас. А Мил е добър човек, приятен за общуване. И децата му са милички. Особено дъщерята. Мисля, че с моя син имат нещо. Не разпитвам, не е моя работа, но момичето е симпатично, а както ми

докладваха — не се увлича по празни неща, камо ли по алкохол, наркотици или мъже...

После се усети, че говори излишно и тръгна към асансьора. Още повече, че отпред вече паркираше колата на Кристин Лефлай...

13.

В течение на няколко часа пристигнаха всички акционери. Естествено, не бяхме в пълен състав — някои бяха тръгнали чак от Чикаго или Маями, други спешно довършваха важни дела...

Макар че...

Какви дела?

Но си е така — оптимисти сме ние, хората. Вечни оптимисти. Над главите ни се събират облаци, студените ветрове на конфронтацията се сгорещават, огнена буря се задава...

А ние правим планове къде ще изкараме следващото лято...

Да, перспективното мислене е важно — казах ви за моето планиране. Но винаги най-важното е в план А. Останалите са резерви, подкрепа, възможности. План А е този, който трябва да бъде осъществен. После — или в най-добрия случай успоредно с него — са В, С и така нататък...

Пръснахме се по жилищата. Звукоизолацията беше отлична, но по тичащите из общите помещения деца, по веселбата в градината, по шумните (май прекалено демонстративно шумни!) разговори на акционерите се усещаше доброто настроение...

Ние бяхме на сигурно място!

Така мина денят. Често ми се обаждаха от охраната, че е пристигнал нов човек, с някои от тях се срещях и разговарях. Навън все още беше спокойно, макар че се задаваха признаците на войната...

Немалко учреждения бяха приключили работното си време отрано — „по независещи от тях обстоятелства“, както уведомявали в специални обяви на вратите. Пентагонът шумял като кошер — всички висши военни били или там, или с бърза крачка се отправяли към частите си. По кейовете останали самотни бойни кораби. Останалите заемали позиции според плановете. Над страната се носели ята самолети — все военни. А гражданските полети били силно ограничени...

Което предизвика нова тема за разговор — ще успее ли Притън да долети? И как ще се придвижи до Дома?

Привечер на мистър Грей му хрумна да спрем връзките с горния свят — да включим енергията от нашата централа, да насочим в тръбите вода от нашите източници. Както ми обясни — да сме изолирани от възможни външни въздействия...

Изслушах го мълчаливо, приех доводите му и веднага се обадох на Дъглас:

— Време е да започнем самостоятелен живот. Спри постъпващата вода, включи автономните кладенци. И смени постъплението на тока — изобщо, отрежи всичко външно...

— Сър, — учтиво каза той — но нали още на обяд го направих? Лично ми наредихте?

— Точно така! Така трябва да се действа... Давай!

И защо да обяснявам на Грей, че без него слънцето изгрява? Всичко е предвидено, планирано, по график затваряме Дома...

Нека смята, че е фактор... Още малко...

Бяхме нагласили светлината в Дома да отговаря на дневната. Бледа сутрин, после засилваща се, помътняваща привечер... А след 20 часа леко матови лампи създаваха небрежната атмосфера на пролетна вечер...

Точно в момента, когато поставените по общите помещения специални улични фенери засияха, отгоре ни информираха, че Мил Притън е дошъл. Асансьорът, с който слезе той, беше веднага обкръжен от акционерите...

— Мил... — възкликна Грей, който не можеше да пропусне възможността да изпъкне — Мил, къде се губиш? Какво става навън?

Пристъпна спря, оправи малкото си коса, праметната над черепа, погледна ни и каза:

— Всичко е наред, Ъптон, всичко е наред... Забавихме се, но ето — налице сме. А навън започва хаос. Мисля, че след час или най-много два, нещо ще стане. Ако не ни нападнат — хаосът ще оплете доста неща. Добре, че сме тук...

Забеляза ме:

— Мистър Саркиз, о, уважаеми мистър Саркиз! Вашата идея беше великолепна... И аз, както моето семейство, винаги ще сме ви благодарни...

Заобикаляйки групата посрещачи, Мил, жена му, синът, дъщеря му, както и големият син на Грей, който дойде с тях, ме обградиха,

стискаха ми ръцете, младите дори наведоха глави в учтив полупоклон...

Коего направи впечатление на акционерите...

И Грей ме загледа изненадан, дори с лек уплах...

А аз се смутих. Е, очаквах го, но... Просто нямаше нужда... В момента...

Както и да е, новодошлите отидоха да се настаняват...

Но само разположиха багажа си по нужните места. Тая нощ никой не заспа...

Дори децата — попритихнали, седнали пред компютърните екрани, си играеха кротко. Само от време на време поглеждаха нагоре...

И възрастните бяхме напрегнати...

Събрахме се в заседателната зала. Якият бетон в Дома беше обработен от изкусни дизайнери. Специално залата изглеждаше като облицована с италиански мрамор — тържествен, отразяващ плавно светлината на скритите лампи, придаващ леко ренесансов вид в цялата модерност на обстановката...

На сутринта семействата се срещнаха в голямата трапезария. Някои пожелаха да закусят в апартаментите си, но не бяха много. Повечето предпочетоха да се срещнат със себеподобни, да разменят някоя дума. Малко фалшиво бодри, с привидна свежест, но... Хора...

Така измина денят — може би най-дългият ден в живота ми...

Вечерта пак почти никой не заспа. А които имаха нерви да си легнат, скочиха на крака нейде след полунощ...

Дома се разлюля...

ВТОРА ЧАСТ

14.

Страшно...

Като че великанче вземаше в ръка зарчета, тръскаше ги, мяташе ги на воля върху каменен под...

Трусът ме завари в заседателната зала. Седях, впил поглед в една от колоните. Не ми се мислеше нищо, в ушите ми звъняха думите на Грей: „Ако утре всичко е спокойно, вечерта се прибирам да спя в кревата си“...

Грей и ме дразнеше, и ми беше нужен...

Ако тръгнеше той...

И в този момент някой ме повдигна от креслото и стръска с все сила. А сила имаше — много...

Имах усещането, че мозъкът ми танцува от главата до краката, стана ми лошо... Но нямаше време да се изплаша...

Просто нямаше време...

А и мислите от това тръскане не се събираха — подскачаха, биеха се в съзнанието, кънтящо удряха в черепа ми...

После настъпи тишина...

И пак — трус...

По-късно установих, че няма повреди в Дома. Нямаше счупени мебели и прибори, липсваха всякакви следи по стените и подовете, даже разпилени вещи имаше съвсем малко...

Не зная — реално ли беше усещането, или съзнанието ми изведнъж изключи... За да не се взриви...

Един след друг, вълна след вълна, минаха четири труса през нас...

Письци, крясъци, истерии, вой... Настъпиха след последния, четвъртия трус...

Минаха часове, докато успеем да върнем в нормално състояние жените и децата. Всъщност — и мистър Бийвър, който по никакъв начин не можеше да бъде убеден, че страшното е свършило. Свил се във ваната, завит с хавлия, треперещ, стискащ жестоко ръбовете на пластмасовия съд...

Жалка и, едновременно с това, сърцераздирателна картина...

За спане не можеше да се говори. Акционерите се заеха с успокояване на близките си. Служителите — бледи, треперещи, стресирани — се появиха по работните си места.

Направи ми впечатление, че почти половината бяха спокойни — като че бързо се върнали в предишното си състояние или изобщо не изпадали в ступор. Това си заслужаваше да се отбележи...

След първия трус притичах в зона В-1 — фактически първата под купола на Дома. Там беше разположен външният команден пункт. Наблюдателна зала, център за обезпечение на комуникациите, разпределителен блок, външно разузнаване...

Там бяха монтирани екраните, отразяващи ставащото извън Дома. Имахме разположени камери къде ли не — над 50. От които в момента действаха само седем. Останалите или бяха унищожени, или нямаше какво да излъчват — черни, празни гледки...

Дежурен тая вечер беше Майер с помощник Кристофър. И двамата млади, и двамата доктори на науките, и двамата спокойни и стегнати...

— Виждахме всичко в радиус от пет мили. Откъм изток тъкмо идваше автобус по редовната линия. И в този момент блесна. Изгубихме зрение за доста време — мисля, около минута — докладваше Майер — После се приспособихме. На екрана, където наблюдавахме автобуса, нямаше нищо. На големия просто блесна огнено кълбо и той почерня. Останалите седем... Ами вижте сам, сър...

Да, ясно беше...

Кой е започнал, кой е успял да изстреля ракети, какво е поразил...

Историците — ако останат подобни — ще има да спорят. За мен беше ясно — светът е унищожен. И трябва да се гради нов свят...

Ние оцелявахме. Може и други да има някъде — в пещери, в специални скривалища. Обаче, те нямаха възможностите за строеж на новото...

А аз вече ги използвах...

— Наблюдавайте — казах на двамата — И водете отчет на видяното. Каква е ситуацията около главния вход?

— Сър, там е просто... Камерата над него е здрава, вижте сам...

Погледнах в екрана. Мрак, груби фигури... Взрях се. Не бяха фигури. Нищо живо. Това струпване беше камара донесени от гиганта дървета, скали, автомобили... И един локомотив? А жп линия минаваше на двайсетина мили северно?

И нещо замъгляващо гледката... Пепел... Парцали пепел — огромни, по няколко квадратни фута площ единия... Не ми се мислеше от какво са...

Отидох пак в зона А. Нещата се бяха поуспокоили. Никой не си лягаше, децата седяха мълчаливи, жените похлипваха, Бийвър беше се поосвестил и сега гълташе шот след шот с уиски...

— Да се съберем в залата? — предложих на Хамилтън.

— Да, трябва да обсъдим станалото — кимна ми той и тръгна да събира акционерите...

Какво да обсъждаме? Знаехме само че войната е избухнала. Все пак...

Знаехме, че светът навън не е същия...

Знаехме, че ние сме тук...

А натам?

Дали битката свърши? Дали всички, имащи допир с бутоните на смъртта са се взаимно ликвидирали или все още някой ни дебнеше?

И в този момент Дома пак се залюля...

15.

Такава нощ не се забравя...

Стрес, ужас, страх...

Дома беше солидно построен — шахта с няколкометрови дебели бетонни стени, после специална антирадиационна облицовка, омокотителни буфери. Направо — изолирана от външни въздействия, може да се нарече плаваща. И, все пак — ударите продължаваха. Какво е навън не ми се мислеше. Пък и не ме интересуваше. Поне в тоя момент...

В заседателната зала се събрахме всички. Дори повече. Някои водеха със себе си внучета — децата се бояха, не искаха да се откъсват от най-близките си. Оказа се, че „баба“ Кристин е тачена баба, Рипли е нежен дядо, а Бийвър е стълб на две от внучетата си. Пребледнял, потен, с леко изкривена уста, той явно надмогваше себе си, за да виждат малките в него опора в тоя ужас...

— Дали всичко свърши? — зададе първия въпрос Грей... И като отговор чухме пак далечно бучене и лек тласък...

— Разбирам — опита се да се пошегува той — Повече няма да питам...

— Тук сме на сигурно място — каза Обада Хънтър — Първите удари бяха най-силни. Изглежда, това са и успешните попадения върху страната. Мисля, че сега се стреля автоматично от оцелелите. Но скоро и те ще спрат...

— А възможна ли е наземна атака? — попита Руфус...

— Съмнявам се, твърде се съмнявам — побърза да поеме юздите на обсъждането Грей — Ракетите избухнаха, радиацията се носи, комуникациите със сигурност са прекъснати...

Мери се изкашля.

— Мистър Бойл, вие сте ядрен физик. Дали е възможно това да е само временно прекъсване? И след малко — час, ден, седмица — войната да продължи?

Бойл се изправи:

— Невъзможно! Всички ударни средства бяха насочени към определени цели. Както и техните към нас. Кой по кого е стрелял, накъде са отишли първите ракети и бомби — не знаем. И надали ще узнаем. Но, смятам аз, основните възли на армиите са поразени. В наше време е невъзможно да се създаде скривалище, за което противникът ти да не знае. И съответно този противник е измислил оръжия за поразяването му. Според мен, има оцелели хора — нейде в Южното полукълбо, високо в планините на Азия, в някои скрити долини. Да се унищожи човекът с един удар е невъзможно. Но да се разстрои системата на обществения живот, да се създаде хаос, съчетан с последиците от ядрените удари... Това вече е факт...

Настъпи тишина...

— А ние? — попита Бийвър...

— Нашата е отдавна ясна — каза бодро, дори прекалено бодро Руфус — Ние сме в скривалището. Ще ни трябва известно време за влизане в релси. През него ще събираме сили — най-вече психически. А, както вече знаем, имаме три експедиционни кораба, които могат да „видят“ какво става по света...

— Не, не... Не веднага — обадих се аз — Ще е нужно известно време, за да се поотложи радиацията. Смятаме да търсим ново място — а то няма да е лесно за откриване. Все пак, разполагаме с ограничени ресурси. Доста запаси имаме, но — не са неограничени...

— Разбирам — взе думата Мери — Мисля, че ни чака поне година за напасване на нещата тук. Трябва да изградим наше общество, трябва да оцелеем. Имаме обслужващ персонал, но и ние трябва да си намерим занимание. Иначе...

Добре я разбирах. Всички пороци и нещастия започват от нищоправенето. Нямах ли цел, нямах ли план, спреш ли — дори, за да се полюбуваш на извършеното... Свиеш ли крила — падаш...

— Аз се кандидатирам за детска учителка — каза „баба“ Кристин...

И в тоя миг пак земята се разтърси...

Трябва да отбележа — почти всички посрещнаха труса поне външно спокойно. Само Бийвър сгърчи физиономия, но погледна двете си внучета и отново разпъна клоунска усмивка...

— Май прибързах — констатира Кристин...

— Е, тогава и аз да се включа — рече Бойл — От мен чакайте курс по ядрена физика. Теоретичен. Нямаме възможности за практикуване...

— За вас, мистър Бойл, има — обадих се аз — Знаете, енергията тук идва от малка ядрена централа. Там работят трима специалисти — мистър Дин Тон, мистър Клаус и мистър Шеридан...

— О — прекъсна ме Бойл — Дин Тон? Мой студент. Гений, мога да кажа...

— Да, ваш студент е бил. Наех го тук, заедно с колегите му. Не беше трудно — те добре усещаха накъде отиват нещата. И предпочетоха сигурността на спасението пред възможните ордени за участие във войната... Та — ще можете да работите с тях. Ако пожелаете, де...

Бойл искрено се зарадва...

Започнаха да ваят предложения и от другите — кой искаше да стане библиотекар, кой наблюдател, кой дори готвач...

В този момент пак се залюляхме... И предпочетохме да се върнем в днешната нощ...

Оставихме съвещанието за другото утро...

Което щеше да настъпи след час...

Поне по нашето време...

16.

Следващите няколко дни бяха изключително напрегнати...

Не, не с усилия и труд...

Всичко беше подготвено, ние — така да се каже, попаднахме като робинзоновци на устроен за нас остров.

Енергия имаше достатъчно, осигурени условия, дори известен лукс...

Още на третия ден някои от по-младите се озоваха в игралната зала. На другия ден ги последваха и по-възрастните. В залата работеха трима души. Оказа се, че са много натоварени, та изпратих на помощ двама помощник-готвачи.

Странно, но спасените почти не обръщаха внимание на храната, обаче търсеха начин да потънат в някакво занимание, да не мислят или разговарят за настоящето, да не си представят какво става отгоре...

Въртяха се зарове, местеха се фигури и пулове, залагаше се — първата седмица всички жетони бяха безплатни. Впрочем, и натам щеше да е така — парите бяха само условни единици при нас...

Трябваше да помисля по проблема. Все пак, финансовата система е добър модел за форматиране на съзнанието...

Какво става в игралната зала, а също и случващото се в останалите сектори, знаех от собствени наблюдения. Невидими за хората, навсякъде бяха поставени камери. Пултът за управление беше до студиото и отвън изглеждаше, че е част от него. В неголямата заличка бяха монтирани над сто малки екрана, а на двата големи вървеше предаването от някоя камера. По избор на оператора. И това беше самостоятелен център — далеч от официалния...

Този център си беше моят личен наблюдателен пункт. Там беше царството на Питър — вторият близък, както и на близначката на Клеър. И двамата красиви, сериозни, бързо мислещи. Много, много верни на идеята за идеалния свят...

На втория ден отново се събрахме в заседателната зала. Не бяхме сами. Някои жени придружаваха мъжете си, дори седнаха до тях около

масата, та се наложи неакционерите да заемат места и по околните столове и дивани. Сред тях бях аз.

Редът също се наруши. Мистър Грей не успя даже да отвори уста, когато жена му каза високо:

— Е, а сега какво ще правим? Защо не изпратим хора от персонала, за да видят ситуацията навън?

Грей се опита да се обади, но в това време мисис Притън я прекъсна:

— Мисис Грей, нима не разбирате, че навън е опасно? Радиация... Не зная какво сте завършили, но в нашия колеж редовно слушахме лекции и по гражданска защита...

— Не всички сме имали възможност да отидем в колеж, мила — отровата се цедеше от езика на мисис Грей — Някои предпочетохме да се посветим на семейството си и на благотворителността. Да не говорим, че избрахме целомъдреността на църквата, а не разпуснатия нощен живот по кампусите...

— Разбира се, мисис Грей — насреща ѝ имаше деветоглава хидра — за някои жени с прекалено свободно мислене е противоположно да се излагат на изкушения. Лесна съвест, лесни момичета... По-добре е да си стоят до четирийсетте у дома, да се пазят за първия наивник, осмелил се да ги погледне...

Наслаждавах се на дуела, още повече, че и други се канеха да се включат...

Но Мери ми отне удоволствието:

— Мисис Грей, мисис Притън, извинете за въпроса, но вие какви вложения имате в проекта?

Джинджър Грей чак подскочи:

— Мъжът ми...

Мери я пресече:

— Да, мъжът ви е пълноправен акционер и участник в съвета. Вие лично не участвате. Вие сте член на семейството му и, моля за извинение, че съм конкретно точна, но сте на негова издръжка...

Кристин я подкрепи:

— Може ли уважаемите дами да се заемат с други дейности и оставят съвета да си върши работата? Имаме твърде много въпроси да решаваме...

Макар че не Моли Притън беше започнала кавгата, мъжът ѝ вече я стрелкаше неодобрително, а и тя като интелигентна жена разбираше каква ненужна каша се забърква...

— Извинете, господа и дами, наистина не ми е мястото тук в този момент... Мисис Грей, извинете за резкостта ми...

Това, последното, го изрече в движение, вече напускайки залата. Мисис Грей стрелна с поразяващ поглед огромното туловище на мъжа си, мълчаливо стана и напусна през другата врата. Влезлите непоканени наши съжители също излязоха — кой мълчаливо, кой сипейки извинения, кой мърморейки нещо под носа си...

— Искам да се извиня за станалото — каза Притън — Просто тръгнах насам, а жена ми смяташе, че ще научи повече неща за ситуацията... Разбирате ли — нищо не знаем, дори мен ме е страх...

— Трябва да уточним доста правила — заяви Руфус — Кой влиза в съвета, кой може да го замести, кой да присъства на заседанията... Да, сложно е положението, но това не означава, че анархията трябва да завладее обществото ни...

Всички кимаха съгласни, дори Грей не се обади...

Решихме да се наричаме просто съжители. Ние — дванадесетте сме съветници. Заседанията на Съвета (вече с голяма буква) ще бъдат закрити — с изключение на специалните случаи. И — макар никой да не вярваше в това — няма да се изнася информация от тук. Освен официално одобрената от всички нас...

После най-сетне се заехме с работата...

А имаше доста въпроси...

Уточнихме как ще се храним, затвърдихме необходимостта от единно меню, разбрахме как ще се хранят нуждаещите се от по-специални диети, оформихме нещо като дневен режим в Дома, направихме разпределение на задълженията. Например, аз трябваше да контролирам персонала — заедно с мистър Хънтър и Мери, освен това заедно с Гатлинг-младши се налагаше в срок от седмица да подготвим нещо като представяне пред всички съжители на обзор на станалото...

Което ме накара веднага след заседанието да отида до Кралската пещера. Придружи ме младият Гатлинг. Както и верните Питър и Клеър (първите)...

На долното ниво се разделихме с Бийвър и Бойл. Те поеха задълженията да контролират енергетичните източници, както и

преработката на материята, водоснабдяването, вътрешните връзки, и заедно с Дин Тон започнаха обиколка на поверените им сектори. Моят специалист щеше да им покаже всичко, което трябваше... И нищо повече...

А ние се качихме в една от малките голф колички, паркирани в специалния гараж. Тунелът до Кралската пещера беше три мили дълъг с всички отклонения и завои, широк около пет метра, висок три метра. Сивата стена малко потискаше, но нямаше смисъл да украсявам пътя — пък и доста бързо го изминавахме. На края на тунела се виждаше висока стоманена врата. Само през нея можеше да се влезе в пещерата. Поне така смятаха останалите акционери...

Младият Гатлинг започна да възклищава възторжено още при вида на седемте ракети-наблюдатели, а направо изхълца, когато видя трите разузнавателни снаряда. Реших засега да не го стряскам с двата кораба, скрити в голямата зала. Всеки от тях побираше сто човека и можеше да обиколи два пъти земното кълбо с едно зареждане...

На мястото ни чакаше Пенлоу — завършил само колеж инженер, но абсолютен гений в областта на транспорта. Ракетите-наблюдатели бяха негово изобретение — дълги три метра, абсолютно защитени от радиацията, с пет камери по тях и възможност за дистанционно управление...

Пари да имаш...

И да знаеш как да подбиращ хората си...

А аз знаех...

Шахтата за изстрелване на ракетите беше на най-горното ниво на пещерата. Двама от хората на Пенлоу изтеглиха платформата с ракетата дотам, сам шефът им провери всички кътчета с радиометричната си техника, после монтираха пратеничката ни на специалния стапел, който се издигна високо над нас...

Беше време да напуснем шахтата. Пенлоу си знаеше работата — щеше да изолира всичко, после да изстреля ракетата, да затвори шахтата, да пусне водата в нея, накрая да обработи всичко със специалните препарати, та да може в скоро време да приберем спокойно пратеничката ни...

Аз и младият Гатлинг отидохме в командната зала, където пак беше дежурен Майер. Заехме двете места зад пулта...

— Пенлоу... — казах в микрофона, закрепен на обръч до устата ми...

— Да, сър, чувам ви добре...

— Е, да почваме... Пускай!

— О'кей...

Видях как ракетата като че застина, после над нея се отвориха два люка един след друг, чу се оглушителен шум, синкави пламъци заиграха под соплата...

— Оооо... — възкликнах изненадано...

17.

Задачата, която си поставяхме, беше лесна за формулиране, трудна за проследяване, възможна за изпълнение...

Облитане на Земята и създаване на мнение за състоянието ѝ...

Ни повече, ни по-малко...

А полетът беше 36 часа... Маршрутът беше определен — директно по паралела. Без отклонения. За тях щяхме да мислим после...

Сега целите бяхме във внимание. Седяхме няколко човека в командния пункт. Както казах — аз и младият Гатлинг в креслата пред пулта, зад нас на преносими столове бяха Майер, Пенлоу и хората им...

На екрана се виждаше земята над нас. Само земята. Нито селища, нито дървета, нито дори трева...

Прах и пепел...

Помъчих се да различа детайли. Бих бил доволен да видя мъртви или поне останки на някакви същества. Не се забелязваха...

Изглежда някъде наблизко имаше поражения, та ракетата минаваше над сива пустош...

Дори огньовете не бушуваха...

Картина, много далеч от показваното във фантастичните филми...

Потискащо, страшно...

Така стояхме над един час. После станах и казах:

— Аз отивам при другите. Ако има нещо — веднага ме извикайте. И — подгответе после дисковете, за да ги огледам внимателно...

Те щяха да останат още шест часа поне. После ги сменяха други дежурни. След тях трета смяна... И така — до завръщането на ракетата...

Отново по големия тунел, после с водния асансьор. Той беше малко чудо на строителната мисъл. Движеше се не с ток, а

посредством силата на водата, така че дори да спре централата, начин за придвижване към долните етажи имаше...

В заседателната зала се бяха събрали няколко души. Мери и мъжът ѝ, Кристин, Джонатан Рипли и Обада Хънтър със съпругите си...

— Здравей, Бо-Ян — посрещна ме Руфус — Към ресторанта ли се запъти?

Погледнах го учудено, после се сетих, че отдавна мина времето за обяд, а аз не съм се сетил дори за храна. Пък и след напомнянето нещо не усещах глад. Прекалено напрегнато ми беше...

— А, вие сте се хранили вече?

Руфус се усмихна иронично:

— Някои все още се хранят. Като бебета — на течна храна са...

Учудването ми се увеличи, после се сетих:

— Грей и Бийвър?

— Плюс Хамилтън. Изглежда много се е уплашил. Дойде пийнал, а после остана в ресторанта заедно с тях...

Не се изненадах. Подобна катастрофа смазва бързо хората. Особено тези, които имат паянтови душевни основи и обръщат огромно внимание не на здравината на духа и съзнанието, а на фасадата...

Е, просто при тримата фасадата се лющеше. И се ронеше не само облицовката. Налагаше се да взема някои мерки...

— И сега — какво?

Руфус ме погледна:

— Как какво? Да правят каквото искат... Докато не пречат... Все пак, всички сме равноправни акционери. И те получават алкохол срещу внесените си пари...

Прав беше. Още в съвместния договор бяхме записали, че срещу инвестициите, спасилите се ще получават всичко в рамките на вложенията. А за един ден дори Гаргантюа не би изпил няколко десетки милиона...

За сервиращите им не се и сетих. Те бяха на служба, знаеха какъв е дългът им, не умееха да се оплакват...

Не ми беше приятно. През цялата си бизнес дейност, та дори като преподавател, се стремях да избегна конфликтите. Къде с шега,

къде с ирония, къде с намеци, къде с оттегляне от възможния сблъсък...

А сега се налагаше да се хвърля в малката буря. Сам...

В ресторанта беше почти празно. И тихо...

Тримата седяха около масата в едно от сепаретата. Хамилтън беше забил глава в покривката, Грей и Бийвър се гледаха и мълчаха. Отстрани беше застинал сервитьорът-китаец...

— Аааа, авторът на хаоса... — каза Бийвър и ме погледна съвсем не топло — Видя ли какво става? Земята е изпепелена, живот няма, ние умираме бавничко...

— Умирате? Защо? — наивно се поинтересувах...

— Не се прави на глупак, Саркиз — изрева напористият Грей — Ти ни напъха в тая дупка, ти ни водиш към гадна смърт...

— Извинете, но аз съм член на акционерното дружество, както и вие. Заедно решихме, заедно се мъчим да оцелеем...

Обаче, в пияните глави се беше загнездило едно — има виновен... И аз бях пред тях...

Бийвър се надигна:

— Защо не каза, че ще стане така? Сега какво — да чакаме смъртта? От радиация, от глад, от жажда?

Погледнах го внимателно. Познат израз — след малко ще се втурне в бой. Дали ще бие или ще го бият, му е все тая. Нужно му е да разтовари нервите си...

— Мистър Бийвър, Дома е непроницаем за радиация. Вода и храна имаме достатъчно. След година най-много ще сме навън — лъжех спокойно аз — В момента разузнавателната ракета обикаля Земята и предава сведения за обстановката...

— Каква обстановка! — изрева той — Брат ми, племенниците ми, майка ми... Те са мъртви, Саркиз, мъртви са...

— Но, мистър Бийвър, вие имате дял в предприятието, можехте да ги вземете тук...

— Да, де... — презрително каза той по-тихо — Като че ли някой е предполагал какво ще стане... Да, платих тия милиони, но смятах, че е така — за всеки случай... А то...

И, без да повиши дори тон, замахна с дясната си ръка...

Тежък, опасан с три слоя сланина, отдавна зарязал фитнеса, той не успя дори да ме улучи...

Аз успях...

Масата се строши като на филм от стоварилото се отгоре ѝ тяло. Хамилтън се търкулна на пода и продължи да спи, а Бийвър седна до него и заклати глава...

Погледнах Грей:

— Мистър Грей?

— А, не... Аз не участвам... — промърмори той и се наведе да вдигне падналия...

— Тан Юй, — обърнах се към сервитьора, който внезапно се беше озовал зад културната групичка и лекичко раздвижваше пръстите на ръцете си в очакване да ги употреби — помогни на мистър Грей и занесете мистър Бийвър в апартамента му. После вземи още някой и занесете мистър Хамилтън при семейството му...

Тан Юй се поклони мълчаливо...

За днес проблемът беше решен...

За днес...

18.

Майер дойде в апартамента ми на другия ден и донесе диска със записите от разузнавателната ракета. Оставих го в кабинета — беше важно да видя какво има по света, но пък други проблеми ме занимаваха...

На първо място — задаващата се буря в Дома...

Засега — сред жените. Бяхме четири дена затворени, а дамите вече не намираха място. Никакви разумни приказки за нуждата да се изчака, за невъзможността да се излиза, за опасностите не можеха да ги накарат да се примирят, да се съберат в юмрук и да се примирят със своеобразния луксозен затвор, не можеха да преодолеят манталитета...

Та това бяха модерни жени — свикнали на молове, клюкарски компании, модни дрешки и аксесоари, дори нови и нови любовници...

А тук им предлагаме няколко телевизионни програми, радиомузика, електронни игри — в домовете им. Навън — тоест, пак в убежището — малкото казино, ресторанта, двата бара...

И навред — познати физиономии, познати хора, познати проблеми... Много проблеми... Които не зависеха от тях, но се отразяваха върху настроението им...

А настроението е най-важната част от съвременната жена...

Мъжете бяхме улеснени. Първо — имахме това, което познавахме. Пак казиното, ресторанта, баровете. Но — нашите казино, ресторант, барове...

Освен това, имахме работа. В движение дорешавахме важни и не толкова проблеми, някои се включваха в работата на персонала. Рипли, Хънтър, Кристофърсен — мъжът на Мери, самата Мери се оказа майстори във всичко. И сега работеха по устройването и разширяването на галерията към Кралската пещера. При това работеха самоотвержено — личеше си, че искат да се върнат към блаженото време, когато приключенията и трудът са били родната им стихия...

Кристин се залови твърдо с образователната система в Дома. Имахме повече от двадесет деца на различни възрасти. За тях бях

намерил трима учители, но броят им се удвои с нея, Руфус и Бойл. А доста често и някои дами се включваха в училищната работа...

Да, два дена само бяха минали, но постепенно нещата улягаха. И всички намираха мястото си...

Обаче, повечето жени...

Тяхната стихия бяха светските събития, интригите, магазините, възможностите за приятно прекарване на празното време...

Това не можех да им предложа...

И сега трябваше да отида и проведа разговор с мисис Хънтър. Дребна, топчеста, много активна жена, взела в ръцете си целия свят и опитваща се да го подреди като домашен килер...

Тя беше фанатично вярваща, фанатична вегетарианка, фанатична WASP. Тоест — бяла, англосаксонка, протестантка...

Самозваната висша американска класа...

Която дама по тази причина се смяташе за нещо като духовен водач на събраните грешници. И се мъчеше да ни промени...

Още на втория ден мисис Хънтър се изправи в столовата и заяви:

— Госпожи и господа, смятам, че сега, в това изпитание, пратено ни от Бога, трябва да променим себе си най-напред. Да се молим, да се молим и да се молим... Нека храната остане на заден план, нека чрез нея да покажем промяната в нас. Грешни сме — затова ви приканвам да се откажете от кървавите бифтеци и да станете и вие вегетарианци. Та нима някъде Господ е казал, че може да се храни човек с месото на живи същества? Нима...

В този момент гледах мистър Хънтър. Къде изчезна смелият парашутист, безразсъдният алпинист, безумният спелеолог? Хънтър се беше свил, а над него бившата му жена мяташе огън и жупел. Разбрах, че не той я е взел със себе си, а тя го е домъкнала. Разведени уж — но по гражданските закони. Мисис Хънтър смяташе бракът за продължаващ, а последната жена на Хънтър — висока, руса, гърдеста певица, просто за наложница в харема на грешния ѝ съпруг...

— И затова искам всички вие да върнете чиниите с месото и да хапнем каквото Бог дал на своите чада — нещо вегетарианско...

— Аз пък си поръчах ростбиф — чу се гласът на Мери — и Бог в своята милост ми го изпрати чрез готвача и келнера...

Разнесе се смях. Повечето присъстващи започнаха храненето, като с интерес поглеждаха към масата на Обада. Очакваха нови

изпълнения...

А аз се замислих. Това не бях предвидил. Един фанатик тук щеше да разбие обществото. При това колкото по-смешна и нелепа е идеята му фикс, толкова по-страшни са последствията...

Да кажа, че ми се говореше по темата с мисис Хънтър — и вие разбирате, че ще излъжа. Разговор с фанатик не се води. Или се водят два разговора — ти по темата, той повтаря виденията си...

Така и стана...

Три часа...

Цели три часа се мъчех да убедя мисис Хънтър, че хората имат свободна воля, че са тук по свое желание и със своите пари, че тя има право да говори и върши каквото си ще — само да не навлиза в чужди територии...

За последователното, безкрайно, неспирно мърморене в духа на „полуграмотен пастор чете проповед на глухо паство“ — няма да ви разказвам...

Обадая Хънтър седеше между двама ни, мълчеше и се виждаше, че би дал какво ли не — само и само да бъде нейде далеч от тук...

Накрая неохотно, но твърдо, мисис Хънтър се съгласи да се храни преди другите. Така няма да я дразнят грешниците. Но не обеща да задържи за себе си своето мисионерско вдъхновение...

Което пак беше моя грешка. Защото на другия ден Питър ми докладва, че едната спалня в апартамента на Хънтър е превърната в храм. Осемте човека от семейството се бяха вместили в другите помещения...

19.

Не бих казал за себе си, че съм глупав човек... Завършил съм философия, чета, мисля, имам и определени идеи. Основната от които е — да създам нов свят. Идеален. И затова се впуснах в сложната, многостепенна игра — трупане на пари най-напред. Няма начин днес нещо да стане без пари. Дори любовта зависи от тях...

Малко, много малко са тези жени, които биха приели колибката с любимия за рай... Да, де — биха се съгласили на колибка... В специалната зимна градина от няколко декара, с джакузи, басейн, копринени завивки, няколко слуги, френска или китайска кухня, модерен гардероб... И така нататък — да довърша казаното от Айнщайн, заедно с глупостта и Вселената, женските желания са безкрайни...

Не отчетох, че за нормалните хора спасяването от смъртта е ценност. И е благо, заслужаващо благодарност. Ако не вечна — то поне, докато е факт...

За богатите... За богатите спасението си беше нещо нормално. Те имат пари, те си плащат — значи трябва да оцелеят. И не толкова да оцелеят, колкото да получат оцеляването с бонус — непромяна на живота им...

Вярно, бях избрал интелигентни, дейни, инициативни люде. Повечето...

Които — с някои изключения — не бяха наследили парите си. И знаеха как трябва човек да се труди, за да има... Много да се труди. Целенасочено... Понасяйки всякакви удари — от хората и съдбата, че и от себе си...

Само забравих, че този период за повечето от тях беше минал. И на преден план е излязло желанието за застопоряване на живота...

Просто замръзването му в позиция „по мое желание“ ...

А животът не спираше...

И човек трябваше да бъде като катерица, за да оцелее и се издига — бърз, планиращ, сменящ посоките, виждащ поне няколко скока напред...

Мъжете и жените с милиардите — добре...

Но бях забравил, че техните близки са самостоятелни хора. Неприличащи — в повечето случаи — на бащите и дедите си, на бабите и майките...

Обаче, искаха да живеят — при това по-добре от онези, благодарение на чиито труд и мисъл се бяха появили направо на тая позиция...

И, ако проблемите с Бийвър и Грей можеха да се предвидят, то проблемите с близките им...

Това бях пропуснал...

Но пък нямаше как да дележа семейства, да връщам роднини на акционерите, да подбирам живущите в Дома...

Макар че можеше да променя някои неща...

И се залових точно за това...

Успоредно с останалата работа...

Която беше много... Много...

Направо казано — излъгах се и в това си предвиждане. Смятах, че най-трудно ще е поддържането и правилното функциониране на системите за живот в Дома. Оказа се, че това са технически въпроси.

А истинските...

Истинските се превръщаха в проблеми...

Но поред...

Тия неща си ги мислех, докато в кабинета си гледах кадрите от разузнавателната ракета. Майер ги донасяше почти веднага след получаването на излъчването, но аз исках да проследя всичко. И преборих любопитството, изчаках завръщането на ракетата. Тя кацна на малкия ракетодром до пещерата. Веднага след излитането ѝ, петима служители излязоха, облечени в защитни скафандри, и разчистиха площадката. Ракетата кацна почти безшумно и леко. Имаше някои обгаряния и следи по нея, но това не предизвикваше проблеми. Работниците я забутаха до асансьора, свалиха я на долното ниво, където с нея се заеха специалистите по радиационна защита...

Ракетата беше обработена основно — докато уредите показаха нормално състояние. След което цялата апаратура беше извадена от нея, прибрана в специалната лаборатория, а самият корпус закаран в депото, в готовност за следващ полет...

Измерванията на радиационните специалисти показаха, че навън може да се излиза и в нормален защитен костюм — лек образец. Радиацията постепенно падаше. А и, изглежда, в региона не бяха падали големи ракети. Или поне близо до региона. Така че жертвите бяха повече от лъчевите поражения...

А жертви имаше...

Много...

Трупове некой не беше прибрал. Дори около площадката имаше десетина. Черни, сгърчени, изгубили човешки вид, страшни...

Нашите работници ги откараха на стотина метра и направиха там гробница от плочи и по-едри камъни. Повече нямаше какво да сторим...

Мъртви имаше по цялото трасе на полета. Живи...

Живи също се мяркаха...

Грозно извити тела, с видими отвратителни рани, люлеещи се при движение хора...

А малцина се движеха. Повечето просто лежах и за жизнения им статус съдех по леките помръдвания или опитите да се изправят...

Не съм специалист, но явно и трите страни бяха използвали куп забранени оръжия. И не само ядрени...

От прегледа на диска — а аз го проучих набързо, за някакви си пет часа, макар записите да обхващаха 36 — разбрах едно. Човечеството умираше...

И не осъзнаваше това...

Някъде имаше и оцелели — забелязах в планините на Азия няколко разрушени, но с живи хора в тях, селища. Възможно е да имаше спасили се и в държавните скривалища — ония, които властта тайно беше изградила за себе си, обявявайки се за елит...

Елит, тласнал света към самоубийство...

И погрижил се за себе си...

Бъдещият идеален свят имаше къде да бъде изграден...

Но се бяха появили и враговете му...

Живи и силни...

20.

— Господа — каза Мери, без да изчака Грей да ѝ даде думата. Грей я изгледа недоволено, но не посмя да се обади дори — Господа... И госпожо Лефлай... Мисля, че днес ще е изключително важен ден за нас. По-важен и от Първия ден...

Първи ден нарекохме деня, когато избухна войната. И мерехме времето по календара си от него. Сега беше десети ден и се бяхме събрали на поредното събрание на акционерите. Кое то трябваше да бъде информационно, но...

Но Мери не дочака Грей да обяви някакъв стандартен дневен ред. И взе думата — разтревожена и нападателна...

— Тук всички сме равни. Акционери. Но сред хората около нас има всякакви. И добри, и лоши, и законопослушни, и опитващи се да вземат в ръце властта над малката група...

Тя се обърна към Мил Притън:

— Знаете вече, Мил, какво стана снощи. Ако някой от останалите не е чул скандала — да повторя...

Всички бяхме разбрали за станалото в големия бар. И аз го чух, включих камерите в бара, проследих всичко до края. Когато дойдоха дежурните и ми донесоха диск със записа, приех го официално — нямаше нужда да знаят за паралелния наблюдателен център. Макар че не беше опасно — моите хора вече бяха само мои...

— Мил, синът ви беше пиян. Много пиян. До степен, че не се контролираше. И в това състояние каза доста неща, които лично мен ме разтревожиха. Не зная дали ви е известно, но...

— Знам — каза Мил, навел глава — И снощи чух, и онзи ден подразбрах нещичко. Казах на Грей, обаче...

— Не, не, не — опита се да стане Ъптон Грей, но под погледа на Мери бавно се смъкна обратно в креслото — Това са детинщини... Някакви детски избивания на комплекси...

Мери погледна към Бойл:

— Вие, мистър Бойл, какво ще кажете?

Бойл махна с ръка:

— Извинете, Мери, виновен съм. Чак сега разбрах някои неща. Може да е нелепо, може да е грешно, но... Тая сутрин поговорих с внука ми и... Съжалявам, но го набих...

Той погледна нейде над нас и повтори:

— Набих го... С пръст не съм го пипал — откакто се роди преди 20 години... Сега го набих... И дори сдържах дъщеря си, защото беше побесняла...

Грей мълчеше. Бийвър също. А имаше какво да кажат — зетят на Бийвър и синът на Грей също бяха вилнели снощи. И особено вторият...

А нещата бяха простички. На кораба зрееше бунт. Ние — възрастните, бяхме се организирали. Акционерно дружество, с разпределени позиции, равенство и взаимна обвързаност...

Налагаше се — разбирахме ситуацията, бяхме наясно, че това не е бизнес — няма как да прекараш съдружника и да заграбиш далаверата...

Принудени бяхме да сме честни... Относително честни...

И взаимнопомагащи си... Доколкото това отговаряше на интересите ни...

Младите хора бяха решили, че войната е премахнала всички граници и условности на миналото. Поради което пожелаха тук и веднага да вземат в ръце властта. Кой какъв ще е — не бяха се уточнявали. Но много желяеха да получат веднага това, което аз — а и другите — бяхме градили доста време, с изключителни усилия...

Просто смятаха, че е дошъл часът им...

Няма да се трудят, да се борят, да градят...

Имаха готов Дом...

Имаха обслужващ персонал...

Имаха възможност да отстранят старците, които им се пречкаха...

И предната вечер бяха започнали... Не, не преврат... А празненство по случай победата си...

Смятаха, че със замисъла нещата са станали реалност...

И някои се бяха понапили. Барманът отказал да им сервира — той имаше строга заповед за ограничаване употребата на алкохол, над бара имаше окачено и предупреждение, че се сервира не повече от 50 грама концентрат или 2 бири на човек...

Но зетят на Бийвър и внукът на Бойл бяха грабнали филипинеца и го хвърлили срещу огледалото. Парче от което срязало вратната му артерия...

След което изтрезнелите превратаджии тръгнаха да търсят някакво оръжие...

Но такова в Дома нямаше...

Или поне нямаше на достъпно място...

Веднага Питър вдигнал целият взвод охрана и дори тези 20 обучени бойци видели зор, докато укротят бунтарите...

Най-вече, защото знаеха заповедта ми — със сила, но без поражения. Все пак, понасинили ги и ги затворили в малкото резервно помещение до агрегатната зала...

Между нас казано, така го наричахме всички, но го бях планирал именно като евентуален затвор...

И сега се налагаше да вземем строги мерки срещу всякакви опити за промяна на реда в Дома. Независимо дали преврат или налагане на религиозни догми...

Заседанието продължи няколко часа...

Накрая доведоха виновниците...

Оглеждах ги внимателно...

Трябваше да се вземат бързи мерки. Зетят на Бийвър, синовете на Притън и Грей гледаха все още мътно и нагло...

Внукът на Бойл направо ревеше — като малко дете. Добър знак... Но трябваше да взема мерки...

Оставихме Мери да говори. Тя ги наруга така, както надали навремето е ругала шофьорите от фирмата си. Завърши строго:

— И, ако смятате да промените правилата според вашите моментни хрумвания, ако не желаете да се подчинявате на общите решения — изход има. Той е на най-горния етаж...

— Нима ще ни изхвърлите на смъртта? — погледна я нагло синът на Мил...

— Не, младежо, вие сами ще излезете. Ние просто ще ви отворим вратата и ще ви дадем възможност да си построите свой свят...

Мил мълчеше с наведена глава, Грей гледаше в тавана, останалите наблюдаваха реакцията на виновните...

— Ще видим... — опита се да демонстрира непукизъм зетят на Бийвър.

Кристин скочи, изтича до него и пъкна малкия си, но стегнат юмрук под носа му:

— Младежо, ако... Само ако... Разбираш ли ме? Да?

Онзи се опита да се дръпне назад, но силната жена го притисна до едно кресло и той се изви на дъга назад...

— Кристин, моля те... — каза едва чуто Бийвър...

— Какво ме молиш? Тук съм с цялото семейство. И няма да позволя близките ми, едва оцелели от смъртта навън, да бъдат заплашени от някакви си...

Кристин се обърна и отиде на мястото си...

— Разбрахте ли? — каза най-после Грей...

Изправените пред нас закимаха...

А аз се взирах в лицата им внимателно...

Ще има, доста работа ще има тия дни...

21.

Това не беше проблем...

Това беше проява на дребничък детайл от проблема...

Очаквах го — но не толкова скоро. И не от тези малчовци...

А проблемът, големият, огромният проблем — заплахата за моя идеален свят — беше налице...

Промяната...

Разбирате ли — ние бяхме акционерно дружество. Събрах 12 човека с една цел, с една идея. Хора, можещи да финансират постигането на целта. И да получат дивидентите от вложенията — живота си. Както и този на своите близки...

Само че войната ликвидира познатия свят...

Заедно с него и законите, правилата, манталитета му...

Нямаше го вече светът на капитализма, който още великият Маркс е описал...

А именно — целта в живота са парите. Колкото повече — толкова по-голям е успехът ти...

И законите са подчинени на това твое постижение...

Ако един бедняк пресече на червено — ще го глобят, че може и в затвора да отработи някоя и друга седмица...

Ако богаташ го направи (макар и трудно — защо да ходи пеша?) — веднага се намесва допълнителни фактори. Адвокати, медии, обществена защита на успелия, на можещия, на работодателя...

Плюс невидимата, неизричана, незаписана презумпция за невинност...

Колкото повече пари — толкова повече власт... Навред...

Да, хората бяха равни пред закона...

По закон...

Само че един се изправяше пред него сам и гол, друг дори не се виждаше зад стената от нужни люде...

Ние купихме шахтата, подготвихме я, построихме още няколко обекта — предполагаемо нужни ни в новия свят...

И поехме властта над всичко това...

Обаче, младежите бяха решили подсъзнателно — няма го старият свят, играта започва наново...

Без предварителни условия и бонуси...

Всички сме заедно — всички сме равни...

Защо тогава те да не поемат властта?

По-млади са, някои са силни физически, други са напористи...

Нима и тук ще чакат бащите и дедите си, та после — някога, евентуално, може би — да поемат юздите от треперещите им отслабнали ръце...

Поради което след емоциите започнаха да буйстват алкохолните пари...

Е, бунтът беше бързо потушен...

То — бунт и нямаше сериозно...

Проба...

Мимолетно изразяване на тийнейджърски мерак...

Основан върху пясъчната хаотична основа на самочувствието, външната лекота на чуждата работа, желанието да се прескочи пътя, който трябва да се измине сам и пеша...

Почти месец обсъждахме с намаляващ интерес станалото...

Младите постепенно се примириха със ситуацията. Дори май започна да им харесва...

Поне така мислеха останалите...

Факт е, че бяха кротки, послушни... И не само няколкото „бунтовници“ ...

Особено тихи бяха пред мен... Едва ли не се привеждаха в поклон при среща...

Малко преувеличено...

Трябваше да помисля по въпроса. И да поставя задача пред Крейг...

За този месец изстреляхме още два пъти ракети. Първият път беше отново онази, която веднъж обиколи Земята. Имаха капацитет за пет обиколки, преди да се заловим с основен ремонт...

Но тя измина само пътя до някогашна Бразилия и там някъде се изгуби. На записите се виждаше ясно — територията на страната ни, на южните държави, на островите в Карибско море...

Просто не ставаха за живот...

Нито жив организъм. Нито движение дори. Даже морето се плискаше бавно, някак си на умираше...

А над Бразилия изведнъж отдолу се надигнаха няколко огнени стрели, две се пръснаха като фойерверки, а после екранът угасна...

Гледах внимателно записа, гледаха го и моите хора, изгледаха го Бойл и Гатлинг-младши...

Всички бяхме на едно мнение — това е резултат от човешка дейност. Някой — или някои — се беше спасил нейде там, в неголямата, но висока планина. И бранеше леговището си от всички. Не се интересувахе приятел или враг идва. Просто стреляше...

Отбелязах си го и реших, че в бъдеще време ще взема мерки. Ако хората там не искат да ни приемат, ако са решили да запазят останките на стария мъртъв свят...

Но дотогава имах друга работа...

Изключително важна...

22.

Следващият месец мина сравнително спокойно...

Младите се поукротиха, възрастните постепенно си намериха работа или занимания...

Странно, но Грей и Бийвър забравиха за наполеоновските си стремежи и се превърнаха в модерни учители, тип „татко Песталоци“. Кристин, която беше заела поста на училищна директорка — ако може така да наречем голямата зала, в която през деня се събираха децата и младежите, се зарадва много на двамата нови...

Променени, трудолюбиви, те направиха два курса от лекции — за малки и големи, по съвременното изкуство...

Него, разбира се, го нямаше. Ако изключим спасените в Дома картини, скулптури, пластики...

Струваха ни немалко, но още на първото съвещание акционерите решихме вкупом — не може без история, трябва да запазим изкуството...

— Свободата, деца, свободата е основата на изкуството — каза Ъптон и вдигна очилата си на челото. Бяхме в едно от павилиончетата в Зимната градина. Девет момчета и момичета между 12 и 16 години, Ъптон и аз, като гостенин. Нищо чудно — доста от нашите съжители ходеха на лекциите — хем да наглеждат потомците, хем да се поразвлекат с интересни и често пъти непознати неща...

— Художникът — независимо дали е писател, рисувач, скулптор — създава свой свят. Свят, чийто първообраз е реалността около него. Но — пречупена през неговото око. А то включва и мисълта, идеалите, характера на художника... Всичко онова, което позволява на някои хора да видят около себе си онова, което други не забелязват. А най-често дори не подозират за съществуването му...

Ъптон посочи към белия екран, където изникна репродукция на картина...

— За някого това е странна, измислена, дори вредна реалност. Видения на луд човек... Авторът сам разбира това — и нарича поредицата „Капричос“. Тоест — прищевки, фантазии... Класически

офорти. Но с оригинални и страшни за скованото мислене изображения. Погледнете — „Сънят на разума ражда чудовища“...

Не умът, а разумът. Умът е като автомобил без спирачки — може да направи страховити завой, да лети по виражите, да хвъркне над пропастта. И не знае къде ще спре, как... Кого ще убие — някой невинен или този, който го е оставил без контрол. Както стана с нашия свят — изправиха се умни срещу умни хора... И ние сме в Дома...

Гойя говори за разума. Ум, летящ по непознати пътища, но... Но управляван...

Разумът създава... И решава кое да остави на света, кое да премахне. Представете си, че разумните хора бяха решили да не разбиват атома, за да получават страшни оръжия. Че запазваха тази енергия за мира, за бита, за прогреса...

Обаче...

Разумът беше приспан...

И се появиха чудовищата на ядрената война. Които ни напъхаха под земята, а сега дебнат отвън кого да доубият...

Свободата позволява на Гойя да рисува света, да предупреждава...

Свободата позволява на учените да се опитват да стигнат далеч, много далеч... Не виждайки, че в един момент вече се движат като анимационен герой по невидим, несъществуващ мост над пропастта...

— Мистер Ъптон, — обади се високо русо момче — обаче, ние сме разумни. И ще се застраховаме. Няма да пускаме тия чудовища на света. Ще ги пазим, ще ги пуснем само, ако някой пусне свои чудовища срещу нас... Може само да унищожим чудовищата на другия, на лошия. И ще настъпи идеалният свят...

Ъптон се поусмихна — като че закусващ лимон с оцет:

— Казваш — но ние няма да събуждаме чудовищата... Да се опитаме да държим тия чудовища в клетка — в случаи на нужда да ги пуснем срещу неговите?

Така е... Има възможност... Обаче, по-сигурно е друго — че неговите и вашите чудовища ще се обединят срещу вас всички... И още по-сигурното — самите вие ще се изкушите веднъж, само веднъж, да пуснете чудовищата. За да ликвидирате врага си и да останете единствените прави на тоя свят...

Погледнах го...

Нов Грей...

Науката прави чудеса...

Добре, че аз съм разумен човек и не оставям разумът ми да спи...

Защото чудовищата, които ще излетят по света...

Но това съм аз...

И зная кое, кога, как да направя...

23.

Още десетина дни бяхме без физическа връзка с външния свят. През това време подготвихме експедицията. Нашите учени — Бойл, Гатлинг — баща и син, Крейг, Шелдс, Пенлоу се трудеха неуморно около всъдехода...

Тази машина бяхме подготвили за специалните условия, както наричахме поразената Земя...

Дебела броня от специални сплави, отблъскващи дори 122 милиметров снаряд, изстрелян от километър разстояние, задържащи всякакви поразяващи човека лъчения...

Вътре — достатъчно комфортни условия за осем души: четири разтегаеми койки, маса, която можеше да се използва многофункционално, резервоари за вода, удобен хладилник с фризер за храната, друг за необходимите материали, оръжеен ъгъл... Както и възможности за дистанционно управляема стрелба навън...

Отгоре имаше малка куличка за седнал наблюдател, който посредством мощни камери наблюдаваше околността на разстояние над две мили...

Известно време смятах да тръгна с кораба. Така — око да види, ръка да пипне...

После стигнах до извода, че окото ще може да види и от Дома, а ръката... Засега ръката няма да може нищо да пипне. Но пък имаше вероятност нея да пипнат...

Просто животът в Дома се усложняваше — въпреки всичките ми усилия да го доведе до идеална простота...

Безделието...

Разбирате ли — тези, които цял живот са се трудили, не са оставяли миг свободен, не са се чудели какво ще правят не сега, а дори след година... Точно тези хора си намериха занимания в Дома...

Не само учените, а и уж недообразованите (както по документи бяха, да речем, Обада Хънтър или Джилбърт Руфус) веднага си намериха занимания...

Както казах, някои се заеха с възпитанието и обучението на децата и младежите, други работеха върху запълването на чуждото свободно време. Рипли, мисис Рипли, мистър Лефлай, Хамилтън, както и някои от младежите, дойдоха един ден и помолиха да се заемат с подобряване на зимната градина и спортната зала. Съгласих се — макар да се чудех какво още искат? Там всичко беше направено по поръчка, имаше и двама треньори, както и трима градинари...

Оказа се, че всичко е наред — според лаик като мен. Признавам си — не си падам по спорта, не виждам смисъл да лея пот и хабя енергия ей така, за да се доказвам...

Обаче, спортната група — „Бандата на лудите спортисти“, както бяха наречени, имаше страхотни идеи...

Сформираха отбори по баскетбол и волейбол, устройоха тренировки за всички възрасти, изградиха график за занимания на всички желаещи...

Дори един ден и на мен поднесоха някакъв лист с принтиран план за физически отдих, както го нарекоха...

Аз се подсмихнах:

— Да, да — зная, че от умствен труд се почива най-добре с физически. Обаче, защо ли не съм видял шофьор или товарач да решава интеграли, за да си почине от физическия труд?

— Но, мистър Саркиз, ние не ви предлагаме да се товарите, а да се разтоварвате... — някак си смутено каза младата Гатлинг, Джейн — Мисля, че няма място за ирония...

Усетих — момичето ще се разплаче от разочарование. Толкова усилия, гарнирани с желание да ме изненадат приятно...

— Джейн, Джейн, — повдигнах брадичката й — Всичко е наред. Просто не бях подготвен за инициативата ви. А имам нужда, разбирам го...

— Значи ще тренирате? — подскочи момичето...

— Не бих бил чак толкова уверен... — започнах, но видях пак роса в очите й — Обаче, ще положа всички усилия. И съм ви много, много благодарен...

Младата Гатлинг се беше включила и в своеобразен кръжок по цветарство и градинарство. Обучаваше ги Кейси, моят градинар, шеф на големите оранжерии, а ръководството пое инициативният съпруг на Мери — Тиодър Кристоферсън...

Що се отнася до, както споменах, хората без особено образование, свикнах да ги намирам в библиотеката. Авантюризмът, приключенията, търсенето на адреналина, бяха откърнали някои от нас от света на науката и сега намериха време да компенсират. И не само Обада или Джилбърт залягаха примерно над книгите. Знанието подейства като дрога върху някои от младите и дори малките. Например, внучката на Гатлинг не само четеше, ами и мъкнеше вечер към техния апартамент по няколко книги. И дори успя да привлече във вълшебния свят на знанието и две от каките си — въпреки че бяха на по 15 години, възраст, в която в главата не шумят мисли, а емоции, мераци и бръмбари... При това бръмбари с бръмбари в главата...

Лошото беше, че свикналите на безделие... Не можах да свикнат на безделие...

Онзи живот — предишния, в който те не бяха пръст мръднали, за да създадат нещо по-полезно от флирт, интрига, сватба, онзи живот уж ги беше научил на изфинен мързел...

А се оказа — ново за мен! — че тогава те са били страшно заети, просто са нямали време дъх да поемат от ангажименти...

Покупки, срещи, секс, кротко алкохолизиране, празни приказки в стил информационна кухота и претенциозна глупост...

Все дейности, които ангажират много — дори до безкрайност...

Тук бяхме малко над 200 човека, повече от половината обслужващ персонал...

Което отнемаше 50% от възможните обекти за клюки и злословие...

А освен това нямаше магазини и молове, търгове, разпродажби...

Плюс липсата на VIP заведения — в няколкото се хранехме всички, отдъхвахме всички, играехме и се забавлявахме...

Тогава — какво удоволствие е да си сред всички?

Липсва кордонът, отделящ от тълпата...

И червеният килим за избраните...

Така скуката обхвана немалко от съжителите ни. Жени — най-вече, но и мъже. При това не условни — като големият син на Гатлинг (той беше изключително зает с подготовката на полета, въпреки че професията му на дизайнер беше много далеч от тая дейност, и не скучаеше), а претендиращи за мъжественост и висещи половината ден във фитнеса младежи...

Е, дамите намериха занимавка. Коя ли измисли киносеансите — не зная, но започнаха да се събират в апартаментите и да гледат видеозаписи от предишния живот. Всеки ден някоя от тях прожектираше и разказваше, обсъждаха чертите, пороците (най-вече) и качествата на приятелите и приятелките си, злословеха — като че за живи хора...

Младежите опитаха да намерят алкохол, а след неуспеха на експедициите си по всички позволени кътчета, устройха нещо като гладиаторски игри във фитнеса. Още при първата пробваха да включат някои хора извън групата си — например, по-малките момчета. Само бързата намеса на охраната предотврати конфликта, а острите действия на поелите своеобразната отговорност за младото поколение Мери и Кристин дълго време изстудяваха желанията за физически сблъсъци...

(Ще спомена само, че Кристин изпълни обещанието си — втурвайки се във фитнеса, откри с пръв поглед зетят на Бийвър и само с един замах го просна на пода...)

А после с доизглаждането на обстановката се заех аз...

Но това е друга история...

24.

Увлякох се, макар че е добре да се знае каква беше ситуацията в Дома...

Подготвихме кораба за полет. С него не биваше да тръгва никой от така ценните ни специалисти. Реших да изпратя хора от персонала — хем това им беше работата, хем на тях винаги можех да намеря заместници. Имаше дори две жени — Клеър-2 и Хариет-3. В края на краищата, можех да рискувам с тях — нали имаха близначки. Това ме накара да пратя в групата и Питър-2, както и неочаквано за Бойл неговият студент Дин Тон. Желание изрази и Пенлоу и, след една тежка нощ на размисъл, беше включен в експедицията. Бройката допълниха трима души от охраната — за огнева мощ...

Корабът излетя рано сутринта. Маршрутът беше внимателно избран. Избягнахме района, от който стреляха по разузнавателната ракета, над други трябваше да се лети на пределна височина...

Завърнаха се без произшествия...

Равносметката от полета не беше утешителна. Западна Европа... Може да се счита, че я няма... Централна също... На изток се забелязваха отделни селища, на места дори имаше определен трафик — забелязахме движещи се кервани, лагери в открити местности, струпване на множества... Едното от тях определено беше армейско — виждаше се от разположението на групите, от постовите, заели позиции на удобни места, от структурата на охраняемото пространство...

Зад Урал имаше повече признаци на живот. Явно и фанатиците, и ние бяхме насочили ударите си към европейската част на страната. А и тайгата спомагаше за спиране на ударните вълни и запазваше от големи поражения...

Китай беше пометен в източната си част, докато на северозапад и юг животът продължаваше...

Япония... Островите в Тихия океан... В Индийския... Австралия...

Даааа...

И, все пак — имаше оцелели...

При това доста — въпреки моето очакване, че светът ще се самоубие...

Не беше...

Но и изводи нямаше направени...

Не зная кой — ние ли, руснаците ли, фанатиците или някой друг, но явно точно вечерта на третия ден след завръщането на експедицията, някой някъде реши да завърши победоносно конфликта...

И земята се разтресе...

Аз бях в апартамента си. Тъкмо Клеър — по нежно-прозрачно пижамче — ми сервираше коктейла, Клеър — 2 в евино облекло се беше изтегнала на дивана, а Клеър-3 излизаше изпод душа и беше отворила вратата на банята, за да ме поздрави...

Типична вечерна картина, с която за тия месеци бях свикнал...

И — ама такива сме си мъжете — вече ми беше поомръзнала. Но засега не бързах да се разделям с тях...

Макар че само за една нощ и трите щяха да са ме забравили като любовник и щяха да се прекланят пред мен като пред господар...

Тогава полилеят се залюля в кръг, кристалната чаша с коктейла се изпързала по подноса на Клеър, Клеър-3 се подхлъзна и падна в хола, заемайки поза, каквата бях виждал само в младежките си години, по ония филми, за които баща ми казваше, че са подготовка за медицинския колеж...

Клеър-2 единствена успя да изпищи и гласът ѝ се сля с всеобщия писък, отекнал въпреки отличната звукоизолация на Дома...

После пак...

И пак...

И пак...

Страхът ме обзе...

Смъкнах се по фотьойла, сгърчих се на килима и нещо се затъркаля в главата ми...

Не, не мисли — нямах възможност и време дори да си кажа: „Край...“

Просто нещо се търкаляше в мозъка ми, виждах неща, за които по-късно щях да си спомням откъслечно, очаквах всеки момент Дома да се свие като смачкана консервна кутия...

Дома издържа...

И ние оцеляхме...

Светът — не...

Този път ударите бяха продължителни. И в хаоса на последния сблъсък попадаха къде ли ни...

Не ми се разказва за дългите часове, преминали най-вече в успокояване на хората...

Истории, нервни припадъци, откровени изключвания на съзнанието, смъкване по дарвиновата стълба до нисшите животински видове...

После пълен оглед на Дома...

И отделно специален на останалите части от комплекса, които познавахме само аз и помощниците ми...

Казват, че на глупавите им върви, защото Господ се грижи за тях...

Цял живот на това съм разчитал...

Успях и този път...

Четири дена по-късно — когато нещата се бяха поуталожили... Отчасти... Четири дена по-късно пуснахме отново разузнавателна ракета...

Картината от камерите ѝ беше мрачна...

И да имаше оцелели — не бяха много...

И със сигурност бяха нейде като нас — във високотехнологично и подготвено за дълъг живот при новата ситуация скривалище...

Това вече трябваше да ме успокои...

25.

Този път изпратихме кораба със специалистите по-спокойно. Избрах същия екипаж — бяха летели, видели, знаеха доста за маршрута...

Само един смених — оставих човек от охраната в Дома и тръгнах сам...

Нямаше риск...

И наистина — риск нямаше, но и нужда нямаше. Картината от камерите ни показваше черна, опустошена, изпепелена земя...

Отделни оазиси се забелязваха тук и там, но пък наоколо им не се виждаше жива душа...

На някои кадри зърнахме подозрителни фигури — като че от пещера надничаше човек, като че в морската вода имаше някого, като че самотен огън не беше остатък от конфликта, а запален от току-що избягали при звука на кораба хора...

Да, единици по всяка вероятност имаше... Добре, да речем — стотици или хиляди...

Но човечеството го нямаше...

Светът беше наш...

Мой...

Да кажа, че живеехме щастливо — лъжа ще е...

Добре — да, така беше...

Имахме осигурено убежище, имахме достатъчно място за нормален живот (но съжителите не бяха свикнали на такъв!), имахме всички условия, за които в ред бедни държави можеха само да мечтаят...

Зимната градина се превърна в своеобразен център на Дома. Сутрин доста хора се събираха там. Кой кога се събуждаше, кога закусваше — това си беше лична работа. В ресторантите и кафенетата се сервираше непрекъснато, имаше осигурена работна сила за постоянно дежурство...

Макар че във всеки апартамент бяхме монтирали огромни и по-малки телевизори, немалко от нас посещаваха киносеансите,

устройвани от неуморимия Руфус. Той отначало дразнеше някои с афинитета си към филмовата класика и нежеланието да поднася на публиката в киносалона така обичаните безмислени филми от края на миналия век и началото на тоя. После публиката му започна да се вглежда в показваното, да се замисля, появиха се желания за повторение на някои класики — „Казабланка“, „Отнесени от вихъра“, „Треска за злато“, „Великият диктатор“...

А един ден, когато намерих малко време за отдих и отидох в луксозния салон, заварих там почти всички деца и младежи, потънали в историята на скитника и детето...

Тишина... И дори похлипания — от момичетата, разбира се...

В специалния сектор се отглеждаха животните — за месо, яйца, мляко...

Крейг вършеше чудеса с клонирането, успяваше да осигури винаги прясно месо (веднъж, когато семейство Кристофърсен се сети за някога опитани далеч на изток овнешки шишове, Дъглас им донесе веднага овнешко месо. Кога е отгледал добичето, защо — хич не го попитах. А овнешките шишове бяха вкусни, впрочем, и сетне неведнъж ни бяха предлагани...), кухнята разполагаше и с всевъзможни плодове и зеленчуци...

Е, не беше Едем, но все пак...

И какво като не беше Раят? Човек преживява някак си дори в Ада. Пък ние бяхме в Дома...

Случваха се неприятности...

Например, голяма повреда в канализационната система на петия етаж. Започнала от апартамента на Хамилтън, заляло отсрещния — на Рипли. Наводнението — ако може евфемистично да нарека грозният и смърдящ поток — не проникна надолу. Едно, че бетоновите основи на всеки етаж бяха плътни (готови да спрат дори радиация в известни дози), второ — че веднага се намесиха нашите техници...

Наложи се да подменим обстановката в двата апартамента. Бях предвидил нещо такова и в зона Е имаше склад с резервно оборудване — мебели, апаратура, дори оръжие...

Но, все пак, това подежда като предупреждение и за известно време всички бяха много загрижени за състоянието на Дома. Понякога дори прекаляваха. Но никому не се искаше да оцелява в атмосфера на студ, мръсотия, миризми...

Навън беше много студено — истинска ядрена зима...

При нас — нормално топло, по желание на живущите. Всяка стая имаше термостат, температурата се регулираше по желание, а енергията беше достатъчно... От битова гледна точка животът ни беше нормален. Дори нещо повече...

От психологическа...

От психологическа се появяваха заплахи за спокойствието и реда, но постепенно и неотклонно аз с помощниците си решавах проблемите...

Докато един ден се успокоих — моят идеален свят като че беше реалност...

Засега — в Дома...

26.

— Мистър Саркиз, предавам ви управлението на нашата общност. Мисля, че всички са убедени — вие и само вие можете да ни ръководите. И ние вярваме във вашата идея за нов свят, за нови хора. Позволете ми от името на моето семейство да изразя благодарността си към вас. И да ви се закълна... Не, не, мистър Саркиз, моля ви — не ме прекъсвайте... Имаме нужда, усещаме, че трябва да се закълнем пред човека, чиито идеи и наставления ни спасиха, а сега ни предлагат да издигнем Новия свят. Така, както преди няколко века предците ни са построили нова държава с нови хора...

Грей напразно си мислеше, че ще го прекъсна от скромност...

Защо?

Аз не се хвалех с нещо — аз празнувах триумф с постигнатото...

Скромнен не е човек, който си мълчи и се свива в ъгъла. Скромнен е човек, който няма друго качество. Човек, който може само да демонстрира тишина и сивота — тъй като друго не умее...

Ако нещо си извършил, ако си постигнал нещо, ако си създал нещо...

Защо трябва да се свиваш и да си мълчиш?

Ти го можеш — значи заслужаваш да те видят другите...

Ако искат — да завиждат...

Ако могат — да направят друго...

Ако успеят — да се похвалят и те...

Твърде много „ако“...

Именно затова аз слушах Грей и се усмихвах леко...

Фактически бях постигнал първия етап на замисленото...

Очаквах светът да се самоунищожи...

Стана...

Някъде със сигурност имаше още оцелели, но...

Но бяха безопасни за плана ми...

А при среща бях подготвен как да ги присъединя към нашата общност...

Създадох всички условия да спася хора, които със своите знания и умения — та дори с пороците си — щяха да ми служат...

В малкия ни свят имаше изградена система — водач, умни и можещи последователи, подчинили се доброволно на една идея, една вяра, един човек...

Всеки можеше да се развива в избрана от него или полезна за всички ни област. И го правеше с възторг, самопожертвователност и размах...

Личните конфликти бяха заглушавани от морала — такъв, какъвто беше наложен след катастрофата...

Не, не беше рай — казах ви...

Но беше началото на изграждане на земен рай...

Такъв, какъвто аз го виждах...

Постигнах го...

Как?

Защо не — досега скривах отделни детайли от живота ни, от дейността ми, от трудната работа, която се наложи да извърша през последните шест месеца...

И така...

ТРЕТА ЧАСТ

27.

Предполагам — някои въпроси имате...

И даже зная какви са...

Най-напред — как така успях да потуша за ден-два искрите на пожарите?

А отде намерих тризнаците, че и всички Клеър?

Поред, поред...

Да се върнем на онази вечер, когато с Дъглас обсъждахме някои неща от подготовката за спасяване на част от човечеството...

Седяхме на Зелената тераса и се любувахме на бавно падащия здрач. Филадельфия блестеше с всичките си светлини, море от танцуващи огънчета...

— Какво показват резултатите от психоформатирането на нашите подопечни? — попитах го тогава, а той отвърна:

— Сър, до седмица ще се заема с промените в човешкото съзнание. Сам ще извърша операцията — техниката е подготвена, обект има, условията съм довел до статус на сигурност и секретност...

Не го попитах върху кого ще е опитът. Хора на планетата много, почти всички излишни. Поне той да послужи на науката...

А ставаше дума за революционен метод във физиологията. Поспециално — за промени в дейността на мозъка...

Казано направо — като от лаик за лаици, Крейг беше достигнал до необходимите резултати, позволяващи промяна на съзнанието на човека...

А аз бях вложил стотици милиони...

Целта си заслужаваше...

Да, исках да построя идеален свят...

Който с тогавашните хора не можеше да се постигне...

В никакъв случай!

За идеалния свят беше нужно идеално човечество. С една цел, с един морал, с един идеал...

А хората бяха различни...

Разбирам ви — и аз едно време смятах, че именно в това разнообразие е силата на човечеството. Високи, ниски, слаби, пълни, руси, чернокоси, червенкоси, плешиви, къдриви, с прави коси...

По какъвто и критерий да погледнеш — изключително разнообразие...

Макар че...

Приличаха си по едно — всеки искаше доброто за себе си. Понякога за близките. Много рядко за ближните. Изключително рядко за всички...

И всеки разбираше доброто по различен начин — власт, пари, дълъг живот, жени, алкохол, наркотици...

Е, как да се построи идеален свят, когато живущите в него не са идеални?

И как да се върви напред, когато всеки има своя посока?

Налагаше се, значи, да се преформатира мисленето на човечеството...

Но това не можеше да стане изведнъж... Нито за години... Мисля, че и векове не биха стигнали...

Поради което моят шанс беше във войната. Една война — намаляване на хората, създаване на идеален свят в малко общество, което постепенно ще се разраства и по пътя на развитието си ще формира поколенията...

Обаче, да се очаква това да стане по естествен път...

Затова изградих схемата на мислене...

Основен идеал — новият свят. Основен водач — аз, разбира се. Основни ценности — съзнание, че водачът е винаги прав, недемонстративно подчинение, самоотрицание в името на идеала и водача...

Нямаше как да се обяснява, да се внушава, да се възпитава...

На помощ дойде биологията...

Дъглас Крейг беше гений...

Той разработи системата, извърши ред опити — и създаде модели, и пробва върху живи същества (мисля, че ви споменах за кенгуруто), накрая извърши опити върху хора...

Седмица след разговора ни, той преформатира съзнанието на някакъв... Не зная какъв беше, видях само, че е бял. Седеше зад дебелото стъкло, помощникът на Дъглас разговаряше с него, аз и

Крейг наблюдавахме реакциите през еднопосочното огледало и върху монитора отпреде ни...

Човекът бавно обясняваше:

— Ние, чернокожите, сме висша раса. Защото тъмното е проявление на слънцето, на вековното въздействие на огъня върху кожата и през нея върху мозъка...

— Но кожата ви е бяла...

— Мисля, че имате проблем със зрението. Това бяло ли е? — и той вдигна ръка — Мисля дори, че това е прекрасен антрацитен цвят — погали голата си глава — Вижте черните къдрици, вижте тъмната брада — посочи обръснатото си лице...

Дъглас ме погледна:

— Сър, аз ви докладвах. В съзнанието му е форматирано всичко това, което говори. Смята се...

— Да, да — магнах аз — Обстоен и великолепен доклад си направил...

Човекът взе острия нож от масата. Трепнах. Знаех за подготвения опит, но в реалността изглеждаше... Страшно...

— Аз съм безсмъртен — каза той...

И заби ножа в гърдите си...

Остана прав. Ножът стърчеше, кръвта се промъкваше през кожата покрай потъмнялото острие, но той не падаше...

— Виждате ли? Не мога да умра...

— Съзнанието му го държи — каза Дъглас, неоткъсващ поглед от ставащото зад стъклото — Да видим...

Човекът се олюля и падна...

— ...колко ще издържи — довърши той...

Помълчахме няколко секунди...

— Сър, готов е следващият опит. Тази вечер...

— Дъглас, — казах му — Знаеш, че ти имам пълно доверие. Няма как да присъствам на операцията, ще дойда след два дни, да прослушам следващата беседа. Него също ли ще обявиш за безсмъртен?

— Да, сър... Някак си... предоставям им правото да се премахнат сами. Те повече не са ни нужни, защо да се занимаваме с тях, а и с последиците им...

Потупах го по рамото:

— Правилно...

— А в сряда ще бъде третата операция. Засега ги провеждам сам. Подготвяме обекта, после екипът излиза, аз сам включвам апаратурата...

— Виж, това е интересно — казах аз — Интересно... Хайде, ако имаш време във вторник да ми покажеш как се действа с тая апаратура. Така — като за обща култура...

— Разбира се, сър, разбира се...

— Почакай, май във вторник имам плътна заетост през деня. Пък и наистина — интересно е, но не е чак толкова важно. Нали ти знаеш нещата...

— Да, разбира се, сър...

Погледнах в органайзера си...

— Извинявай, Дъглас, май нещо съм се объркал. В сряда съм зает цял ден. Значи — ще дойда във вторник, а ти ще ми разкажеш как се извършва операцията... Така — накратко, набързо... Няма аз да оперирам, я...

28.

Преформатирането на съзнанието се оказа лесна и бърза работа. Крейг и екипът му бяха създали прекрасна апаратура, с която и първолак би могъл да въздейства върху човешкия мозък...

Гледах компактната, стегната, лъскава машина, от която излизаха няколко кабела със специални накрайници за захващане към човешката глава и слушах простичките и ясни обяснения на Дъглас...

— Импулсите, сър, са кодирани в специалния диск. Той е зареден тук — посочи и показва как се монтира — След което е нужно само да се включи апаратурата. Натам техниката си знае работата...

— А дискът? Него как изготвихте?

— Сър, имаме готови три диска. Единият е за промяна на вегетарианско съзнание в месоядно. С такъв обработихме кенгуруто. Но този диск беше необходим само за случая... Така — пробно...

— Разбирам...

— Вторият диск е за форматиране на съзнанието на гей в нормален мъж. Още не сме правили опити, обаче съм убеден във възможността. Нали ви обясних — цялата сложност е в програмирането. Останалото сме го вече изпробвали...

— А третият?

— Е, този диск е използван само веднъж. Миналата седмица, върху един злостен хулиган и алкохолик. Моите момчета го докараха от Невада. Скитник. Спрял в малко градче, напил се, развилнял се, местният шериф го задържал... Изобщо — банална история. А шерифът се оказа корумпиран. И то много. Само за хиляда долара ни го предаде — казахме му, че сме роднини на арестувания и, ако няма да има дело срещу му, искаме да си го приберем в родния край и се заловим за превъзпитанието му...

— И ви го даде... Предполагам, че и той не е желал да се занимава с подобен тип, пък и хилядарка не пада току-така от небето...

— Да, сър... Приспахме го още по пътя, лесно беше да му инсталираме апаратурата... И получихме чисто нов човек...

— Какво преформатирахте?

— Съзнанието, сър. Тази програма е основната. Поръчаната от вас, по вашите предписания...

Заинтригувах се...

— Покажи ми го...

Новият човек беше в подземната лаборатория на института. Бяха го настанили в апартаментче без прозорци, но пък отлично мебелирано, осветено, топло. Бившият скитник тъкмо хапваше, когато влязохме. Скочи, изтърва вилицата си... И едва ли не се просна пред мен...

Изправих го, а той ме загледа като дворно куче — плах, подчиняващ се, благоволевещ поглед...

— Сър...

— Познаваш ме? — бях леко изненадан...

Крейг се намеси:

— Не забравяйте, сър, вашият образ е основен в програмата. И всичко е свързано с него...

— Разбирам, разбирам...

Погледнах пак към новия човек...

— Дъглас, не е лошо да го обучите някак си, да му дадете знания, които ще са полезни тук...

— Да, сър — каза той — В момента работим върху нова програма, създаваща научна база в мозъка. Обща култура на нужното ниво, определени знания — необходими в бита и в някои професии, влагаме интерес към саморазвитие в занаята. Не чак стремеж към високи постижения, а желание да се стане тесен специалист...

— Правилно! — казах аз — На нас не ни трябват философи, поети, музиканти... Нужни са ни работяги. Обаче — знаещи и можещи в професията си. Тясна специализация... Представяш ли си какво ще стане, ако всички поискат да се развият в изкуството? Кой ще чисти канализацията?

Дъглас се разсмя...

Така се смееше и в сряда. Цяла вечер седяхме на Зелената тераса и обсъждахме следващите операции. Защото тази — най-важната — беше минала успешно...

Много, много успешно...

И оперираният сега беше нов човек...

— Дъглас — обърнах се към него — Помниш ли как мина следобядът?

— Нали преформатирахме съзнание, сър? И вие бяхте там...

— Да, да... Интересуват ме впечатленията ти...

Дъглас се замисли.

— Сър, нещо... май не бих могъл да кажа...

Прекъснах го:

— Остави това — човек ту помни, ту забравя... Дай да видим следващите операции... Сега се налага да извършим шест за една вечер...

— Ще стане, сър — той се поизправи върху лежанката и погледна големия град — Ще стане... Утре ще изпробваме новата апаратура. Така ще можем да преформатираме две съзнания едновременно. Направо като на контейнер...

— Дъглас, — погледнах го в очите — Ти сигурен ли си в асистентите си?

— Сър, и петимата са сигурни хора...

— Разбирам... И, все пак...

Дъглас ме погледна и бавно рече:

— А, ако се застраховаме, сър?

— Например?

— Ако преформатираме съзнанието им? Всички знания, всички умения, цялата им личност ще се запази. С една добавка — нужната вяроност към вас, сър, и идеалния свят...

Естествено, че се съгласих... Нали затова поведох този разговор с предначертан край?

Тъй като в сряда операция имаше — но не точно тази, която Дъглас си спомняше...

29.

Знаете ли — няма да се разпростирам в подробностите. Едно, че не са толкова важни, второ — все пак, предпочитам да запазя някои неща в тайна...

Въпреки особеностите на момента...

В сряда се появих в института неочаквано за Крейг. Асистентите му бяха подготвили пациента, даже вече спеше. Дъглас се учуди при вида ми:

— Сър???

— Здравей, Дъглас! Отложиха срещата и ей ме — дойдох да видя как върви операцията...

— Започваме след малко, сър... Асистентите ми...

— Че с колко асистенти се налага да работиш? Много хора — усложняване, пък и тайна трябва да се пази...

Дъглас се усмихна:

— Не, сър! В лабораторията са петима, но по един участва в операцията. Подготвяме пациента и само двама работим... Нали ви показах — не е трудно да се преформатира. Всичко е готово, единствено кабелите остава да се поставят и се следи монитора за хода на операцията...

Погледнах го и възкликнах развълнувано:

— Мистър Крейг, искам и аз да опитам... Хайде да заема мястото на асистента, а? Запомних какво да правя. Пък ако нещо... Нали вие сте тук...

Дъглас Крейг дори не се замисли. Първо — бях собственик, второ — лично ми беше обяснил какво и как трябва да се извърши, знаех процедурите. А и той вече беше ги свел до елементаризация...

— Разбира се, сър, разбира се...

Асистентите бяха освободени. Ние влязохме в лабораторията. Крейг ми проведе бърз инструктаж, провери да не съм забравил нещо, пак ме успокои:

— Няма страшно, сър, то е като да се бие инжекция... Не по-трудно...

И, въпреки всичко — по-трудно беше. И много по-рисково от биенето на инжекция...

Защото рискувах цялата идея...

Но — осъзнат риск...

Просто приспах Дъглас. Извадих от хладилника им бутилката с безалкохолно (която бях сложил преди малко, когато той отиде да освободи асистентите), почерпих го...

И той се отпусна на диванчето...

Останалото беше лесно...

Макар и опасно...

Преформатирах съзнанието му...

Просто сложих кабелите, проверих връзките, включих апаратурата и...

И след по-малко от час новият Дъглас Крейг ме гледаше с почти детско обожание. В мислите му беше останал споменът как се срещаме, как разговаряме, после сме седнали на дивана в лабораторията и продължаваме беседата си...

Огромен риск!

Да, внимателно се бях подготвил...

Да, бях сигурен в апаратурата и технологията...

Да, беше необходимо да го направя...

Дъглас ставаше все по-самоуверен и по-опасен. В един момент можеше да разбере, че без мен нищо няма да се промени. Средства за подобни експерименти отвред ще се намерят. И перспективите извън института ще са по-добри...

В края на краищата Крейг правеше откритията, аз ги финансирах...

Но — пари без резултат...

Поради това разиграх цялата комбинация — едновременно проста и сложна. Подведох го да ме вкара в комбинацията, да ми даде възможност за моята игра...

И после рискувах...

След преформатирането можеше да получи пълен идиот...

Но — не...

Получих нов човек — знаещ, можещ, верен, абсолютно форматиран...

Сега вече можеше да не рискувам — все пак бях лаик, грешките при мен бяха допустими и възможни...

Поради което Крейг пое всичко — и форматирането на съзнанията на останалите в Дома, и разнообразяването на мозъците с някои вариации...

30.

Е, това е...

Исках да постигна нещо божествено...

Да създам нов свят...

С нови хора...

Успях!

Хората... Ами те си бяха същите — със същия манталитет, със същото мислене, със същите спомени...

Само че обогатени — обогатени с моите идеи и идеали, обогатени с намерения вожд...

Разбира се, обслужващият персонал беше обработен почти веднага. Човек след човек...

А съжителите внимателно изчакахме — да попаднат в удобна ситуация, да се избегнат всички възможни рискове някой да обърне внимание върху странните изчезвания...

Мил Притън беше първият пациент. Той пристигна още вечерта, но беше придружен до лабораторния сектор, където всички новодошли бяха помолени да изчакат за малко — докато се подготви апартаментът им. Мил беше влизал само веднъж в жилището, а от едно посещение трудно се запомнят някои неща. Като например асансьора, коридора, украсите на стените...

И това е...

На другия ден го изведохме през Кралската пещера с цялото му семейство и се появиха като последните спасени...

Така протекоха и останалите обработки — след приятелско черпене в кабинета ми, след пускане на приспивателен газ в апартамента в късна доба и пренасяне на пациентите по секретните ходове, при всяка възможност...

Шест месеца... И аз вече имах базата за бъдещото човечество...

Да, не стана с идеология, философия и убеждаване...

Няма и как да стане...

Човекът е все още животно, върху което има тънък слой цивилизация. И още по-тънък слой духовност — мислене и сила да се

бориш за идеите си...

Векове история са доказали — доброволно нито една обществена формация не си е отивала...

А насилствено настъпилите скоро са вземали всички отрицателни черти на миналото...

Властолюбие, жестокост, агресивност, алчност, непремемереност...

Така че нямаше смисъл да обяснявам, да обсъждаме, да убеждавам, да доказвам... Все тая — винаги щях да имам опоненти... И винаги някой щеше да се опитва да вземе властта... Дори в подобна малка група...

Налагаше се насила да заведе човечеството при щастието... За негово добро...

Нямаше как да спася целия свят — невъзможно беше да бъдат обработени всички хора. Нямаше как да променим миналото, проектирано в предядреното настояще...

Оставаше едно — да изчакам войната и да се опитам...

Спасяване на духовния свят посредством жертвата на материалния...

Да, нямаше вече животни, растения... Хора...

Но започвахме на чисто...

На определени места — а наша задача беше да ги открием — със сигурност бяха оцелели и флората, и фауната...

Задачата ни беше да изчакаме година... или две... Сетне да ги открием тези останки от Едема... И да заживеем — стройейки обществото ни... Докато Земята се отърсва от ядрената болест...

Щяха да минат може би векове...

И за това имах решение...

Сигурно решение...

Помните ли тризнаците Питър? И тризначките Клеър?

А как под ръководството на Крейг лабораторията ни осигуряваше месо, плодове, зеленчуци?

Клониране...

Да, разбрахте...

Мичъм, знаменитият учен, изчезнал преди пет години, всъщност беше на работа при мен. В института. Под ръководството на Дъглас — като цяло абсолютно свободен в работата си...

И ето — едната практическа цел беше постигната отдавна. Клонирането на животни и птици беше станало рутинна работа...

Както и клонирането на хора...

Разбира се, аз не посягах върху морала и честта на учения. Мичъм беше абсолютно свободен и работеше за мен единствено по идейни причини...

Разбрахте — той беше един от първите с преформатирано съзнание. И сега живееше и работеше щастлив — в едно се сливаха научните му стремежи и идейните разбирания. Беше готов на всичко — само и само да бъде построен идеалният свят...

И неговият идеал, неговият водач — аз — да бъде доволен...

Въпроси не задаваше...

Двамата Питъровци бяха създадени за седмица. За Клеър 2 и 3 отидоха пет дни...

Да, трябваша ми верни хора...

Но не можах да откажа на страстното желание да имам тризначки любовници. Самоотвержени, влюбени, готови на всичко — доказано: на всичко! — заради мен...

Хубаво е някоя жена да те обича самозабравено...

А три...

При това с еднакво мислене, еднакви страсти, еднакви изживявания...

Малко преди войната се наложи Мичъм спешно — само за три дни — да клонира петима работници. Стана беда в един от тайните коридори, водещи към Кралската пещера. Внезапно срутване... И петима мъртви...

Но ние вече бяхме събрали генетичен материал от всички участници в проекта. И след три дни, в които отблъскахме атаките на журналистите и питанията на роднините на петимата — те сами излязоха, обясниха, че са били в командировка в далечен обект на корпорацията... Радостни близки, разочаровани журналисти...

И един полицаи, който душеше два дни из обекта... Всъщност, само един ден. През нощта беше обработен, а сетне напусна полицията и стана част от охраната на Дома...

Ето — така стояха нещата след шест месеца живот в Дома...

Време беше да видим как е навън...

31.

Костюмите за излизането бяха плод на съвместните усилия на Пенлоу и Дин Тон. След катастрофата към тяхната група се присъедини и Гатлинг-младши, който с жар се хвърли в работата. И без това имаше много време — прекалено много за активен млад човек като него...

Та той създаде и „техническата ръка“ — една добавка към костюма, която можеше да улавя, да държи, да пренася товари до няколко килограма. За къс срок бяха сътворени три такива ръце, които свързахме със съответния брой костюми. Подобна ръка имаше при мен, такива бяха включени към апаратурите на Гатлинг-младши (не можах да устоя пред възторга му) и Хю Янг — опитен техник...

Излязохме с големия и доста бавен всъдеход. Смятах, че не е лошо да изведа повече хора навън — а в него се побираха 24 човека, при това седящи. А и това беше най-добре бронираната ни и подсигурана срещу всякакви вредни излъчвания машина...

Е, не напълнихме всъдехода, но поканих десетина човека. Между тях Мери и Кристин. Бийвър, Мил Притън, Руфус нямаше как да спра, но категорично отказах да вземем някой от внуците им. Които бяха много разочаровани — кой знае какво си представяха, че е навън...

Грей учтиво отказа...

Добавих още трима от охраната, както и двама техници...

И тръгнахме...

Самото излизане беше сложна процедура. Най-напред отидохме в Кралската пещера. Там заехме местата си в машината. Дин Тон провери обстойно апаратурата по всички параметри, Гатлинг-младши огледа — за кой ли път — колата отвред...

Янг в това време повтори процедурата за контрол на костюмите, както и третата ръка...

Накрая — а това беше след цял час — седнахме по местата. Милер беше на кормилото, аз до него, в тила, при резервния команден пункт, се разположиха Янг и Дин Тон...

Останалите имаха богат избор за места — половината всъдеход беше празен...

Сетне тръгнахме...

Което начало на пътя ни отне още близо час и половина. Бях осигурил три шлюза за предпазване. Излизаш от една бронирана врата, попадаш в първия шлюз. Следва изсмукване на въздуха, отваря се втората врата, в другия шлюз процедурата се повтаря, накрая в третия...

През което време в напуснатите шлюзове въздухът отново се изсмукваше — важна предпазна мярка...

Когато последната врата се разтвори — не повече от три метра, точно колкото всъдеходът да мине почти по ръбовете ѝ, пред нас се появи новият свят...

Или по-скоро — основата за новия свят...

Ако има черен грунд...

Това беше основата...

Мрачно, черно, с просветващи кафяви облаци ниско над земята... Ако онова навън беше все още земя...

Никакви дървета, никакви храсти, никакви хълмове дори...

Струпване на страшни грамади — като в декор на фантастичен филм от 60-те години на миналия век...

И буря...

Вятър, който не усещахме, но според уредите беше близък до ураган. Светкавици, падащи безразборно, в неспирен обстрел на това, което все още наричахме земя. Носещи се камъни...

Янг се обади по вътрешната връзка:

— Сър, боя се някой камък да не ни улучи...

Аз също се побоях, но реших да разчитам на късмета...

— Милер, следи за камъните...

— Сър, ще карам като на Анаполис — бях забравил, че е бил и автомобилен състезател...

Отзад се мярнаха сенки. За да виждаме по-добре навън, във всъдехода беше тъмно и хората изглеждаха като в призрачен филм...

Така изминахме около десет километра. Милер спря до огромна скала, която отчасти спираше вятъра...

— Сър, селище...

Включих супервизора. Наистина — далеч напред се очертаваше нещо, което само добре работеща фантазия можеше да определи като селище. Различих три небостъргача, просто усетих, че празното пространство около тях трябва да е било градски парк, нейде вляво забелязах струпани грамади, които би трябвало да са или голям завод, или крайградски квартал...

— Карай наляво — хей там виждаш ли струпването?

Милер пое по посочения курс. Вятърът навън не спираше. Имах усещането, че светкавиците падат буквално наоколо. Както си и беше, де — една се заби в земята само на стотина крачки и в мигновения блясък осъзнах, че превръща земята в полирано вещество. Предположих, че е попаднала в пясък...

Близо до камарата от сгради всъдеходът спря между две почти запазени, паднали успоредно, кули...

— Водонапорни? — помислих си... — Янг, Гатлинг, да слагаме костюмите...

— Обличането не беше лесно и ни отне близо петнадесет минути. В това време останалите с известен страх следяха падащите светкавици...

Излизането от всъдехода също беше бавно — имаше два шлюза, при това малки. Можеше да се измъкваме един по един...

Първ излязох аз. И, докато чаках двамата си другари, внимателно огледах района, после се наведох и третата ръка вдигна шепа вещество от почвата. Не зная как да го определя — беше полупрах, получакъл, мраморно бляскав, почти черен...

Вярно, че тук бяха попаднали вражески ракети, но какво беше останало на местата, които бяха пощадени от войната? Дали земята там можеше да ражда? Или...

До тук беше първото ни излизане...

Или поне спомените ми за него...

Защото в този момент върху ми се стовари огромен камък, който ме смачка...

И аз умрях...

32.

Гадно усещане е, да знаете...

Камъкът се стовари, усетих рязка болка — макар и мигновена, усетих я в цялата й мазохистична прелест...

После светът наоколо светна...

И угасна...

Умрях...

Събудих се в голяма бяла стая. Познах я — част от болничния блок. Леглото беше в средата й, до стената имаше диван, маса, шкаф...

На дивана седяха доктор Роджърс и една от медицинските сестри. На стола до тях дремеха Мичъм и Крейг...

— Докторе, той отвори очи — скочи сестрата...

Всички се раздвижиха. Започнаха да говорят едновременно. Доктор Роджърс вдигна ръка:

— Моля ви, моля ви... Болният има нужда от почивка...

— Спокойно, докторе, — казах аз и седнах в леглото — Чувствам се добре, смятам, че съм абсолютно здрав...

Доктор Роджърс застана пред мен:

— Това аз ще определя, мистър Саркиз...

Съблякох бяла роба и останах абсолютно гол:

— Е, докторе...

Докторът ме гледаше смаяно. Тялото ми беше загоряло, все още силно, с очертано коремче... И никакви рани, счупвания, белези дори...

— Но, мистър Саркиз, та вас току-що ви донесоха, казаха, че ви е смазал камък, че... Аз дори не смеех да ви огледам — очаквах доктор Смит...

Наистина, в този момент доктор Смит — известен хирург, изключително уважаван специалист, се появи на вратата и смаяно загледа странната сцена...

Нямаше как — оставих се в ръцете им...

Накрая и двамата неохотно признаха — здрав съм, няма ми нищо...

И ме оставиха да почивам...

Помолих ги да не отстраняват засега Мичъм и Крейг — имахме да обсъдим някои неща...

— Е? — попитах нетърпеливо, макар да знаех какво е станало. Самият факт, че бях жив и абсолютно здрав, показваше колко предвидлив бях, когато се подготвих за новия свят...

— Сър, — започна Мичъм — всичко мина по плана. Докараха...

— Трупа ми — помогнах му аз...

— Да, трупа ви... Смазан, счупени ребра, вътрешностите...

— Остави, остави... Къде е сега?

— Изгорихме го. Както бяхте наредили...

Въздъгнах с облекчение. Наистина — човек винаги трябва да има план А, но зад него да държи В и С...

Мичъм ми докладва всичко...

Трупът изгорили. В същото време цялата налична апаратура в лабораторията му работила върху мен. Второто тяло беше подготвено отдавна, даже специални връзки пренасяха в съзнанието на спящия... аз... всичко, което ставаше в моето съзнание. Така при внезапна нужда — както и стана — клонираният аз нямаше да е със загуба на време или познания. Направо казано — в момента, когато умирах, новият аз се събуждаше. И пак бях жив и действащ...

Точно затова в лабораторията имаше още две мои тела. Едното от които в момента приемаше биосигналите от мозъка ми...

Е, не бях егоист...

Помните келнера с прерязаната сънна артерия при пиянския бунт. И него клонирахме. При това веднага. Технологичният срок за изготвяне на едно тяло беше доста дълъг — между седем и десет дни. Затова Мичъм имаше в камерите няколко готови трупа — мъжки и женски, които изискваха само допълнителна биообработка. И в течение на 24 часа сервитьорът се появи жив и здрав — за смайване на хулиганите...

Наистина, беше доста смешна сцена, когато им сервира овесена каша на закуска. А те го гледаха поразени и внезапно стихнали...

Така по моя поръчка бяха клонирани в два екземпляра Питър — много нужен ми като секретар и наблюдател навред, както и Клеър... По други причини... Най-малката от които беше желанието ми за секс с тризначки. Можех да си позволя и петзначки. Ако издържех...

И, ако можех да си позволя пилеене на ценен биологически материал за дребни сексуални удоволствия...

А аз не можех — Мичъм беше гений, но засега изготвянето на клонинги изискваше време. И доста ресурси — въпреки цялата сложна система, която откривателят беше изградил...

Така е — новият свят искаше нови хора. И нова биология... В някои отношения...

Клонингите, например, имаха репродуктивни способности. Не ми трябваша изцяло изкуствени хора. Да, можеше да бъдат преобразени — да се хранят с енергия от специални акумулатори (Мичъм беше създал петима такива, служеха в охраната), но някак си...

Исках след векове — а с клонираните си тела щях да съм безсмъртен — да живея сред много хора. Потомци на днешните пионери. И самите те — след известна психо и био обработка...

Нямаше как — новият свят, както ви казах, изискваше нови хора...

Аз ги създавах...

33.

Вестта за гибелта ми, светкавично преобразувала се във вест за раняването ми, беше събрала мнозина пред медицинския блок. Говореха си тихо, някои изхлипваха, имаше и молеци се...

Когато излязох — стана страшно...

Дори и за мен, който очаквах подобна сцена...

Тълпата — неорганизираната, самоинициативната тълпа, падна на колене...

Тишина...

Приведени глави...

Само отзад някои от малките деца подскачаха от радост при вида ми...

През коленичилите се втурна малко момиченце. Познах го — внучка на Мери...

Спря пред мен...

— Чичко Бо-Ян, ти жив ли си?

— Нали виждаш — усмигнах се аз и я взех на ръце — Жив, здрав...

— Ти си безсмъртен! — убедено каза детето...

— Може би...

— И си герой! Мама каза, че щом си ти тук — всичко ще бъде наред...

Наистина, в нощните акции ние приспивахме всички, но децата оставяхме неформатирани. Смятах да изчакам навършването на 12 — 13 години и тогава да ги издигна до нивото на нови граждани...

Така че детето не беше обработено (колкото и грубо да звучи). Но пък беше готов член на нашата общност...

Наистина, навремето идеологическата обработка е била силна. Пионерите, хитлерюгендите, скаутите...

Всяка държава се е опитвала по някакъв начин да идеологизира младото поколение. И в Рим, и в средновековните държави, и във вековете на революциите — душите лесно са ставали пленници на словото и убеждението...

Спомнете си само историята в Салем...

Малки момиченца, самовнушение, започнало като игра, жестокото отмъщение над възрастните, позволили си да бъдат реалисти...

Една смесица на фанатизирано мислене с реалността довежда до налагане на чужди на нормалния живот правила. Хората от публиката са усещали, че нещо не е наред, че присъстват на страшни дела...

Но не са смеели да се обадят...

Разумът винаги е губел срещу фанатизма...

Така стана в бившите източноевропейски държави...

Ние почти бяхме загубили срещу комунистите, когато нашите идеолози откриха слабото място на хората там...

Фанатичното възпяване на материалното...

Медии, реклами, филми, музика... Възпяване на приятния статус да имаш и отхвърляне на трудността да бъдеш...

Защо трябва да се мъчиш с труд, с мечти, с идеи, с духовност, когато удоволствието идва много по-леко чрез притежаването?

На пари, на дрехи, на жени...

И бившият фанатик на комунистическата идея се превръщаше лесно в настоящ фанатик на притежаването...

Забравяше „Човек за човека е брат“ и се опираше на „Човек за човека е вълк“...

Защото брат ти може да те закриля, но животинското, извечното, реално материалното изисква кръв, месо, смърт... Постигани чрез сила — силата на човека на западната цивилизация. Сила, победила най-напред религиозното и хуманното в душата, а после наложила най-бързия, най-силния, най-хитрия, най-жестокия и безогледния над останалите...

Йерархия, в която винаги има път нагоре — стига да рискуваш и не жалиш никого...

Затова в преформатиращата програма беше залегнала здрава основа — на върха съм аз, после моите избраници, останалите са с перспектива да се издигнат до второто стъпало...

На първото бях аз — Водачът...

Просто програмиране, генетични промени, химически обработки, биотехнологични заложиби...

Неща, които другаде изискваха десетилетия и дори векове...

Пуснах детето и тихо казах:

— Хора... Моля ви... Нека бъдем демократи... И аз си върша работата, и всички други се грижат за живота ни...

Постепенно тълпата се изправи. Беше тихо. Гледаха ме и мълчаха...

— Добре, така и така сме тук — хайде да направим плана за утре... Не успяхме да довършим огледа на района поради злополуката. Затова утре пак излизаме. С мен ще дойдат...

И в тишината изброих имената на участниците в новата експедиция...

А в това време мислех как да действам занапред. Малко плашеща ставаше тая почит, тоя култ...

Все пак, трябваше ми нов свят, а не божествена литургия в облаци от тамян...

34.

Минаха още осем месеца...

Никога не съм смятал, че аз — Бо-Ян Саркиз, самоуверен, дързък, твърде много обичащ се, за да дели тая обич с някого, смятащ, че светът е мой — още повече, когато аз го създавах този свят! — никога не съм смятал, че ще се объркам пред преклонението на хората...

Да, тези хора аз ги създадох...

Те бяха някакви сенки в сивотата на ежедневието. Сенки, които имаха свой потенциал (дори Грей беше интелигентен и с неизползвани сили, затова го избрах), но си оставаха на мрачното ниво в реалността...

Е, преформатирах съзнанията им, дадох им шанс да ме последват, да станат безсмъртни жители на новия свят... Но това страхопочитание...

Май Крейг беше попрехвърлил нормата при програмирането...

Макар норма в човешките отношения да няма. Има „Осанна!“ и „Разпни го!“, има куп промеждутъчни състояния, има екстаз и злоба, любов и омраза...

И никъде няма скала на чувствата...

А и много често — прекалено често — ние сме все недоволни. Недолюбени, недохаресвани, недо... Каквото там щете...

Много рядко човек се чувства неудобно сред потоци почитание и преклонение...

Човек...

Не политиците...

За тях това е част от света им. Пренасяйки любовта към себе си в околния свят, те приемат официалните почести към чина и мястото като почести към себе си, към собствената си убога личност...

И военните, разбира се...

Всеки, имащ един знак на пагона повече, смята, че подлустоящите в йерархията приемат чинопочитанието като признание на върховенство...

Обаче, аз знаех кой съм и какъв съм. Знаех си мястото в света — доста нависоко. Доказах го веднъж като станях богат, доказах го втори път — в създаването на идеалния свят...

И защо тогава да се стряскам от обожествяването ми?

Тълпата има нужда от водач, от лидер... От Бог...

Ако са пожелали АЗ да съм този Бог...

Глас народен...

Тоест — мой...

Тълпата има нужда от един мозък...

Два мозъка си пречат, три са вече хаос...

Затова тълпата иска да има един. Който хем да е част от тях, хем да е високо над тях...

И в него, в постъпките и думите му, да виждат себе си. Такива, каквито биха били...

Ако можеха...

Затова трябва да преодолее остатъците от скромността и да заема мястото над олтара...

Не е трудно, зная...

И е необходимо...

Част от концепцията на идеалния свят...

Защото анархията е политико-социално понятие в нашия (сега вече бивш) свят. В природата анархия няма. Има строг социален ред — стадото, водачът, младите, жадуващи за власт и стремящи се да я получат със сила...

Отделно ролята на лидера — този, който води. И който пръв посреща опасността... А често и умира — в името на стадото. И на младите, някой от които заема мястото му...

В моя свят няма място за анархия. Хората са с една цел, с една идея, по един път...

И аз съм този, който определя целта, идеята и пътя...

При това наистина богоподобен — клонирането ме е направило фактически безсмъртен. В камерите чакат още две тела, а третото вече се гради в специалната лаборатория...

Наистина, вечни са и хората в тоя свят. И за тях има клонинги, и техните състояния на съзнанието са записани в специалните дискове. Мога всеки момент да ги използвам — вложа, променя, унищожа...

Засега сме малко над 200 човека. Но се увеличаваме. Направихме първите сватби, родиха се първите деца...

Месеците се изтъргулат, времето минава...

Бавно — вътре в Дома...

Бързичко — навън...

Трябват ни към 20 години, за да се достигне полуразпада на радиоактивните елементи навън. И тогава ще излезем...

Ако не стане нещо...

Но какво може да стане в една отвсякъде подсигурена, застрахована, планирана система...

35.

Оказа се, че може...

И още как...

Но — по реда...

Времето като че беше спряло. Ние живеехме — свикнахме да си намираме занимания, мнозина се увлякоха в учене, в четене, появиха се пристрастени художници и скулптури, музиканти, композитори, певци...

Компютрите бълваха кръстословици, шаради, игри... И нашите младежи потънаха в притягащите ги дълбини на интелектуалния труд...

Дори математици се появиха...

Да не говоря за заинтригуваните от тайните на природата, които всеки ден бързаха да отидат в лабораториите и под грижите на специалистите се трудеха над проблеми, които пред две години биха счели за глупости...

Всъдеходът излезе още шест пъти и всеки път екипажът беше наполовина подновяван. Така обучихме над 50 човека в работа при тежките условия навън...

При третата експедиция докараха спасени...

Още по пътя Дин, който този път командваше, ми съобщи — попаднали са на бункер в планината. Намерили са оцелели — седемнадесет души, от които осем деца. И почти всички с поражения в различни степени от лъчевата болест. Някои малко — все пак, укривали са се в правителствен бункер, други повече. Оказа се, че направили опити за излизане в стандартно армейско защитно облекло. Според Шелдс — все едно да минат през радиационно огнище по бански...

Първа слезе жена. Познах... Да кажем, по вторичните полови белези... Кожата на петна, косата окапала, пръстите на ръцете на вид куки, самите ръце...

— Господи, сър, — въздъхна тя, отпусайки се бавно върху пейката във външния хангар (там обикновено приемахме машината

след задължителните процедури по външното почистване) — господи, имало още хора...

Махнах с ръка на санитарите да не чакат, но тя ги спря.

— Сър, искам да ви благодаря, че спасихте внучката ми. Вече бяхме се отписали...

В този момент пренасяха момиченцето — на вид седем-осем годишно. После се оказа, че е на 16...

Сетне разбрах — през нощта, когато прибрах документите ѝ в касата. А тялото в това време слагаха в ковчега. Не издържа — почина. Майката така и не разбра. Два часа преди това и тя издъхнала върху операционната маса...

Погребяхме ги в Дивата галерия на Кралската пещера. Шест сандъка — освен тях не издържаха още четирима...

Но единадесет оцеляха...

Къде с помощта на силни дози лекарства, къде под грижите на лекарските ни екипи, къде с помощта на волята и ината си...

Единадесет оцеляха...

Настанихме ги в Кралската пещера. Там — изолирани, под непрестанни грижи, се опитвахме да ги възстановим...

И не само тях...

Оказа се, че най-голям товар се пада на лекарските екипи, както и на доброволците, които им помагала...

Защото намерихме и други по чудо оцелели... Някъде трима, другаде над петдесет...

В скоро време новото общежитие се напълни. Над 200 спасени...

И близо половината от нас бяха заети с грижи за тях...

Умираха, мнозина умираха...

И немалко се възстановяваха...

Все още не разрешавах новите да влизат в Дома. За всеки случай...

Но ние ходехме при тях. Като в някои от новите зони намалявахме защитното облекло...

А радиационният фон навън падаше...

Бавно, с малки величини...

Но падаше...

На шестата година Крейг ми каза:

— Сър, след осем години ще можем да се движим навън без особен риск...

Кое то беше и неочаквано, и отдавна желано...

Макар че...

Кой Крейг ми го каза?

36.

Вие, разбира се, ще кажете — хайде, пак тайни и загадки...

И за мен беше тайна, факт. Много, много по-късно разбрах за съществуването ѝ. А в онзи момент не се замислях кой Крейг е — втори нямаше...

Пък и не планирах. Имах записи на съзнанието, имах резервно тяло, бях готов при нещастие да заменя Крейг веднага...

Прекалено важен беше за мен и за плановете ми...

А те се развиваха логично...

Разказах ви как намирахме нови спасили се. В много тежко състояние — почти всички. Имахме изключително полезна и действена апаратура, но...

Все пак, живеехме в следядрена ера...

И ползвахме запаси...

А запасите имат две изключително лоши черти — изтощават се и не отговарят на нуждите...

Кой да ти е мислел, че ще трябва да мазила след изгаряне? При това много, много...

Или биологически материал за създаване на клонинги?

Да, нашите учени работеха самоотвержено, но... Но не става само с желание и воля. Трябват и материали...

Доста хора изгубихме, докато се научим как от трупите да създаваме резерв. Да обработваме телата, да опазваме органите, да съхраняваме изключително нежни и нужни тъкани... Като кожата, да кажем...

Говоря в първо лице, множествено число. Защото и аз немалко пъти, преодолявайки известни задръжки, активно участвах — най-вече в грубата дейност — в това. Бях станал опитен кадър — нейде между санитар и медицински брат...

Налагаше се...

Изгубихме доста хора — те и без нас си бяха обречени, но немалко и спасихме...

Което претовари нашето общество. Кралската пещера беше почти застроена. Най-вече в горната част, която директно беше свързана с Дома...

Самият Дом беше пренаселен. В моя апартамент настаних две семейства. При това с деца. Налагаше се. Пък и аз рядко се отбивах там, използвах големия си кабинет дори за нощуване...

Протести от страна на съдружниците нямаше. Нямаше и да има — преформатирането на съзнанието си казваше думата. Всички разбираха голямата цел и бяха положили личните желания нейде надолу в шкафа с усещанията и мислите...

В пещерата използвахме какви ли не материали за строежи. Поставихме под, издигнахме стени, правихме тавани — и ето ти жилище...

Нямаше място за лукс...

Но имаше възможност за оцеляване...

По едно време се шегувахме, че на изток не успяха, обаче ние постигнахме комунизма. От немай-къде...

Прекалявах със стимулаторите. Пиех ги вместо кафе — поне по шест-седем хапчета на ден...

Нямаше как. Налагаше се да работя по 18 — 20 часа в денонощието. Все пак, на мен лежеше основната работа — преформатирането на съзнанието...

Всяка нощ — по осем-десет операции...

В един момент дори си позволих да си почина два дена. Проспах ги. Така се беше случило, че навън се изви страхотна буря и нямахме доставка (както се шегувахме) на нови оцелели...

На третия ден Мюлер докара на два курса над 40 човека. И всички спасихме!

Но това беше последната толкова успешна акция...

Намалявах намерените, все повече от тях бяха поразени до безнадеждност, все по-често всъдеходът се завръщаше без пътници...

И тогава дойде срещата. Неочаквана, изненадваща, просто поразила ме...

Среща, която трябваше да унищожи плановете ми за идеален свят...

37.

Бях доста уморен... Меко казано... Изключително тежък ден — каквито бяха станали всичките дни напоследък...

Имах усещането, че дори готвачите се обръщаха с питане към мен — как да нарежат картофките: по дължина или на ширина?

Всеки ме търсеше, всеки искаше моето мнение, моята дума, моето нареждане...

Един-единствен авторитет в Дома...

И се налагаше да обяснявам, че са професионалисти в своята област, че от мен ще чакат само основни насоки, а как да постигнат резултатите — те си знаят...

Но вярата в ЕДИНСТВЕНИЯ...

А в убежището вече бяхме над 500 души. Около 300 в Дома, останалите в Кралската пещера. Бях разделил хората си на отряди и отдели. Начело на всеки имаше поставен специалист — най-добрият в тая област. И, въпреки всичко, хората търсеха мен...

Ирония, бих казал, ако имах време да се присмея на себе си...

Така е — и към Бог се обръщат всякакви с молитвите си. За успех в мача, за добро представяне, за любов, за пари, за...

И на Бог се налага да види всеки случай поотделно...

Или просто да ги пренебрегва...

А най-лесното — да създаде система за обслужване — Църквата...

Където земни хора да предават неговата воля... Или каквото там рекат, че е...

Обаче, Бог беше нейде нависоко, в небесата...

А аз — сред спасените тук...

Разбрах защо великите управляващи са се криели от тълпата. Защо са ръководили отдалеч, зад паравана на властта, посредством видимите си слуги...

Портрет, някоя реч — по радиото или телевизията, минимум контакт с публиката. Пък и контактите все от рода на прегръщане на дете, ръкостискане с награден, снимка с изявени...

Толкова бях капнал от умора, че даже не ми се мислеше за тризначките Клеър...

А пък сетех ли се, че тази нощ ще трябва да проконтролирам преформатирането на трима новоспасени...

Влязох в големия кабинет. Състоеше се от приемна — фактически центърът на Дома, три стаи — за почивка, библиотека и личен кабинет, голяма баня...

Клеър бях освободил. Мисля, че те си бяха намерили любовни утешители — достатъчно млади хора подрастваха и хормонът ги гонеше дори към фаворитката на Бога...

Исках само да се изкъпя и да спя... Много да спя... Цели три часа имах пред себе си...

В кабинета ме очакваше Крейг...

— Дъглас? Защо съм ти пак? — казах недоволно. Сега ще има някакъв проблем, ще загубя половин час, докато го изслушам и дам разпорежданията...

И в този момент видях в ръката му оръжие...

Мозъкът ми се парализира...

Оръжие?

Носеха го стражите — и то само, когато са на пост. Оръжие тук, в дома, беше излишно. Преформатираните мозъци слагаха бариера пред помисли срещу мен. А спорове и кавги отдавна нямаше — хората бяха разбрали, че наказвам жестоко за подобни. И всеки нов клонинг беше се появил с бушони в душата — не можеше, просто не можеше да влиза в конфликт с друг подобен нему...

— Крейг?

Дъглас Крейг се усмихна и кимна:

— Да, аз съм, шефе... Аз... Ако разбираш какво ти казвам...

През главата ми преминаха порой мисли, докато една се закачи в съзнанието ми:

— Искаш да кажеш — не си преформатиран?

Дъглас ми кимна да седна (това — в Моя кабинет!):

— Разбра, значи... Така е — аз съм си. Оригиналният, неформатиран Дъглас Крейг...

— Как така? — гледах явно недоумяващо, дори объркано...

Крейг пак кимна да седна. Отпуснах се в креслото срещу голямото бюро. Той зае моето място и се облегна на огромната, царска

облегалка...

— Бо-Ян, аз ти вярвах. Много ти вярвах. Смятах, че ще сме тандем — ти даваш средствата, аз идеите... Оказа се, че си ме използвал. Имах някои предубеждения, но го разбрах в последния момент. Не мога да отрека — хитър си. Да ме използваш до края, да ме преформатираш, а после моят нов вид да ти служи...

— Не, не... Разбери...

— Шефе, нека не губим време... От седем години ние те следим...

— Ние ли?

Крейг погледна към вратата на спалнята:

— Момчета...

Влязоха още двама Крейговци. Високи, слаби, с дълги руси коси, изпити лица, бледи...

Седнаха до входната врата и мълчаливо ме загледаха...

— Аз съм говорителят ни — каза зад бюрото Крейг — Впрочем, не сме само ние тримата. В момента аз съм водачът. Но е безразлично — нали сме едно. Който и да е — все аз съм...

Погледна ме и продължи:

— Когато каза, че няма да присъстваш на преформатирането, се позамислих. Много ти беше интересно, разговаряхме и ти доста неща планираше пред мен... А после изведнъж се оказа зает. И то с някаква среща, която — проверих — не беше нещо особено... Знаеш ли — предупреден значи въоръжен. Е, аз отдавна бях подготвил свой клонинг. Не знаеше? А защо трябва да знаеш всичко? И ето — този клонинг те посрещна. Той очакваше всичко от теб. Но беше готов на каквото и да е. Нали беше заради него? Защото всеки клонинг е част от мен и в едно сме аз...

Кимнах:

— Подценил съм те...

— Именно... Пожертвахме един от нас. И веднага го възстановихме. Сетне изградихме нова база — по коридор Е, в отклонение 8... Минавал си, но не си обърнал внимание — десет врати са там. Девет водят към агрегати и машини, едната е към нашия дом...

— Че колко сте?

— Не бих ти казал онзи ден, Бо-Ян... Днес — може. Всичко свърши. Да, хората тук ще те почитат, ще приемат на вяра всяко твое

слово... Което ще им предаваме ние... От твое име...

— А аз?

Крейг се засмя:

— Знаеш ли — още се чудя. Възможно е да те държим като луксозен затворник... А може да ти издигнем паметник, дори да те сложим в мавзолей... сам разбираш — по-спокойни ще сме...

Другите двамата дори не се засмяха...

— И — какво решихте?

38.

Настъпи тишина...

После Крейг каза бавно:

— Все още не съм решил...

— Ти... А другите какво мислят?

— Май не си започнал да схващаш. Аз — това сме ние. Ние — това съм аз. Той е аз, той е аз — посочи двата клонинга...

— Тоест — вие сте неунищожими?

Крейг се усмихна:

— Започваш да разбираш. Безсмъртни сме. Записи от съзнанието ми се пазят на две места. В нашия отсек има лаборатория, има и резервни тела. Засега сме само петима, но можем да станем повече. И — нещо много важно — ти си сам...

— Ами ако и аз съм си създал клонинги?

Дъглас отново се усмихна:

— Бо-Ян, ти си прекалено самоуверен, прекалено влюбен в себе си, та да приемеш дори свой клонинг. Даже се чудя как си се решил да имаш резервен модел. Нима твоята смърт и възкресението не те убедиха в ползата от клонирането?

— Признавам, не вярвам в предаността на клонингите... — кимнах аз и се загледах в седящия до вратата Крейг...

— Което не ти попречи да си клонираш любовницата... — подметна той...

— Е, това е друго нещо...

Някой почука. Седящият до вратата Крейг отвори и падна мъртъв. Този пред мен изненадано завъртя глава и се строполи на пода. Третият не успя да мръдне — двама стражи го притиснаха към стола му...

Станах...

— Дъглас, току-що намаля с двама. Всъщност, с трима — и този ти пред вратата е мъртъв. Прав си, че бяхте петима. В момента издирваме последния ти...

Крейг мълчеше...

— Наистина, признавам, че всичко си обмислил, добър план си изградил, но... Забравил си моето присъствие. Кой те убеди, че не зная за отклонение 8? Нима не ти се стори странно, че аз се опитвам да обхвана всичко сам, да съм навред, а все избягвам коридор Е?

— Сега, като го казваш...

— Именно! Хайде, като си рекъл да си признаваме — аз усетих, че си подозрителен оная вечер. И си помислих: ами ако Дъглас не дойде, а представи свой клонинг? От вас — гениите, никога не знаеш какво може да се очаква. Е, рискувах — преформатирах те. Както казваш — клонинг. После внимателно наблюдавах. Открих някои много, много интересни неща. Например, ти излизаше от лабораторията в 10, 23 часа, а влизаш в ресторанта в 10, 21 часа... Две минути! Но — достатъчни като повод за размисъл... Сетне започнах да сравнявам видеозаписите от вътрешните камери. Дъглас, много работа си свършил — признавам. Обаче... В някои моменти те виждах на три места по едно и също време. Разбрах какво става. И задействах Шелдс...

Крейг подскочи, та се наложи пазачът да го притисне с дулото към стола...

— Да, показах му някои записи. И той заревнува. Знаеш вие, гейовете, колко сте ревниви. Дори към себе си. А в случая ти не беше сам — имаше други Дъгласовци. Не само замяна на Майкъл, а и подобри от него — та кой по-добре от теб те познава...

— Майкъл... Какво е направил?

— Просто още един Крейг. С друго съзнание — напълно подчинено на мен. И, впрочем, влюбен в Шелдс...

Дъглас сведе глава...

— Искаш да кажеш, че ще ме убиеш и ще ме заместиш с клонинга?

— Казвам го. Не само на теб. Зная, че в момента и другият Крейг слуша. Така е — няма занимание. Стои в отклонение 8 и ви очаква...

Крейг трепна...

— Няма смисъл, Дъглас... Отвън са охранителите, а резервният ви изход е запушен. Или ще се предаде, или ще умре, когато спрем въздухопровода...

Натам... Не е приятно. Крейг ми беше симпатичен — поне преди да разбере как ме е предал...

Някой префърцунен ще каже — но нали аз му поставих капан, исках да го направя човек с преформатирано съзнание, нали се е опитвал да се запази...

Да, да... Така е — от негова гледна точка. Обаче, историята се пише от победителите. И загубилият е винаги виновен...

Дори в това, че се е смятал достоен за победата...

39.

Натам...

Телата на четиримата бяха занесени в голямата лаборатория. Имахме нужда от биологичен материал...

Коридор Е беше блокиран. Но не очаквах последният Крейг да се предаде току-така...

Още повече, че той не знаеше — капанът беше щракнал...

Да, казах на клонинга за блокирания резервен изход. И така успокоих противника. Тъй като Крейг бяха си направили два изхода...

Сега оня смяташе да излезе през втория — неизвестния за мен...

Поне така мислеше...

Необходимо беше да го премахна и... Новият свят наистина е мой...

Засега все още не съм господар... На моя свят... И на онзи отгоре...

Засега все още има една пречка...

Но — тихо...

Да, той беше...

Промъкваше се през колектора на отпадните води. Сега беше точно до навлизането на тръбата в големия басейн. Смяташе оттам да ме изненада...

Изненада ще има... Да... Голяма изненада... Но за него...

Така... Така... Така... Пръстът ми беше на спусъка... Няма накъде да се скрие или измъкне — тръбата беше голяма, но плътна и здрава...

Е...

Ух, че трещеше...

Но нямаше кой да чуе...

Няма...

Оня се смъкна във водата, с лице надолу... Изчаках...

Мъртъв...

Най-после...

Светът вече беше мой...

— Това аз ли съм? — попита някой до рамото ми... Крейг...
Новият Крейг... И аз не зная защо го взех с нас...

— А кой друг идиот ще хлътне в такъв евтин капан — отговорих
сърдито, защото за момент трепнах...

Зад гърба ми се чу хихикане...

— Ама съм смешен сгърчен така...

— Ти да се беше видял във ваната — казах полугласно. Може би
на него, може би на мен...

Впрочем, какво ме интересуваше дали е чул?

Надигнах се и сложих предпазителя на автомата. Зад ъгъла
стояха тримата охранители — както им наредих. Не смееха да шукнат,
само тоя се обаждаше. Разбирам го — странно е да се видиш
застрелян...

Колкото и да не ти пука...

— Е — казах — да вървим...

Имах много работа...

Дори с три клонинга да си — работата е винаги повече от
времето и възможностите ти...

При това — ако си се заел да градиш идеален свят...

С идеален център...

Ти...

Издание:

Георги Коновски. Бъдеще евентуално

Корица: Деян Костадинов

Предоставено от автора.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.